மருதிருவர்

ந. சஞ்சீவி, எம்.ஏ.

கண்ணன்

மருதிருவர்

(1780—1801)

ந. சஞ்சீவி, எம். ஏ.,
தமிழ் விரிவுரையாளர், பச்சையப்பர் கல்லூரி, காஞ்சிபுரம்.

பாரி நிலையம்,
59, பிராட்வே, சென்னை-1.

முதற் பதிப்பு : ஜனவரி 1956

ஆசிரியரின் மற்ற நூல்கள்

சங்ககாலச் சான்றோர்கள்
மானங்காத்த மருது பாண்டியர்
வேலூர்ப் புரட்சி
காற்றிலே மிதந்தவை (அச்சில்)
சிலப்பதிகார விருந்து (,,)
கவிஞர் தரும் காட்சி (,,)

விலை ரு. 3—4—0

சாது அச்சுக்கூடம், இராயப்பேட்டை, சென்னை—14

பேராசிரியர் - டாக்டர் - மு. ஆரோக்கியசாமி அவர்கள்

அணிந்துரை

'மருதிருவர்' என்ற இவ்விழுமிய வரலாற்று நூலை ந. சஞ்சீவி அவர்கள் மிகச் சிறந்த முறையிலே ஆக்கித் தமிழுலகிற்கு ஈந்துள்ளார்கள். தமிழ் நாட்டின் வரலாறு சிறந்த முறையில் எழுதப்பட வேண்டும் என்பதற்கு இந்நூல் ஒரு சாலச்சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். வரலாற்று நூல்களிலே நாம் காணவேண்டிய வேகம், நிகழ் காலத்தையும் கடந்த காலத்தையும் இணைத்துக் காட்டும் பண்பு, வருங்காலத்திற்கு வழிவகுக்கும் தன்மை என்ற இவ்வுயரிய நோக்கங்கள் எல்லாம் இந்த வரலாற்று நூலைச் சிறப்பிக்கின்றன.

தமிழிலே வரலாறு எழுதுவது என்பது பெரும்பாலும் மொழி பெயர்ப்பாகவே அமைகின்றது. இது தமிழுக்கே இழுக்குத் தேடுவதாகும். வரலாற்றின் ஆதாரங்கள் எந்த மொழியிலிருந்தாலும் அவற்றைக் கோவை செய்து அவற்றின் கருத்துக்களை மட்டும் நல்ல தமிழிலே எழுதுவது இன்றும் நமக்குப் புதியதோர் கலையாகவே இருந்து வருகின்றது. இக்குறையைப் பூர்த்திசெய்யும் முறையில் ஆசிரியர் இந்நூலின்கண் தெளித்தெடுத்த வரலாற்றை இனிய தமிழிலே எழுதிக்காட்டியுள்ளார்.

தமிழ் நாட்டின் வரலாற்றில் இந்நூல் ஒரு முக்கிய பகுதியை விவரிப்பதாகும். கி. பி. 18-ம் நூற்றுண்டின் இறுதி ஆண்டுகளில் தமிழ் நாட்டை இன்னல் சூழ்ந்தது; வணிகராய் வந்த ஆங்கிலேயர் நாட்டையே கைப்பற்ற எண்ணிய காலம் அது. அந்த நாட்களில் இந்த ஆங்கிலேய எண்ணத்திற்குத் தென் இந்தியாவில் பெரியதோர் எதிர்ப்பு இருந்தது. இதன் வரலாறு இன்றும் எழுதப்படாத தொன்று என்றே நாம் சொல்லவேண்டும். கட்டபொம்மு, ஊமைத்துரை, அபூர்வ சகோதரர்களாய் அமைந்த மருதுபாண்டியர் இன்னும் இவர்களைப் போன்ற பலரும் வெள்ளையரைக் கொஞ்சக் காலமேனும்

*

விரட்டியடித்தார்கள். ஆனால் இவர்களைப் பற்றி நமக்குத் தெரிவதை விட ஆங்கிலேயரே அதிகம் தெரிந்திருந்தார்கள்; இப்பொழுதும் தெரிந்திருக்கிறார்கள். ஆயினும் இவர்களைப் பற்றிப் பேசாத தென்னாட்டு வரலாறு வரலாறாகாது.

பிற்காலத்தில் வந்த விடுதலை உணர்ச்சிக்கு வித்திட்ட விடுதலை வீரர்கள் இவர்கள். அப்படிப்பட்டவர்களில் சாலச்சிறந்த இருவர்களைப் பற்றி 'மருதிருவர்' என்ற இந்நூல் பேசுகின்றதென்றால் இந்நூலின் தகைமையும் பெருமையும் தானே விளங்குமன்றோ! இந்நூல் வெறும் வரலாற்று நூல்மட்டுமல்ல, சிறந்த ஆராய்ச்சி நூலும் ஆகும். இதுபோன்ற நூல்கள் தமிழிலே இன்னும் அதிகமாகத் தழைத்து நமது மக்களிடத்தே துரிதமாய்ப் பரவிவரும் தமிழ்ப் பற்றைத் தாங்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் என் உள்ளத்தில் வெகு காலமாய்த் தோன்றிக்கொண்டே இருக்கிறது. இவ்வெண்ணம் செயலில் அமையப் பல எழுத்தாளர்கள் முன்வரவேண்டும். இவர்களுக்கு எல்லாம் சிறந்த முன்னோடியாய் அன்பர் ந. சஞ்சீவி திகழ்வதைப் பற்றி நான் தமிழ்த்தாயை வாழ்த்துகின்றேன்.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
11—1—1956.

மு. ஆரோக்கியசாமி.

முன்னுரை

மருது பாண்டியர் புகழை வையகம் முழுதும் பரப்பவேண்டும் என்ற பேராவல் ஆறாண்டுகட்கு முன் என் உள்ளத்தில் கிளர்ந் தெழுந்தது. அவ்வேட்கையின் பயனாகப் பதினாறு மாதங்கட்கு முன் பிறந்ததே யான் எழுதிய 'மானங்காத்த மருது பாண்டியர்' என்ற சிறுநூல். முதன் முதலாக மருது சகோதரர்களைப் பற்றி வெளி வந்த அந்நூலைக் கண்ணுற்ற தமிழ் அன்பர்களும், அறிஞர்களும் பத்திரிகை ஆசிரியர்களும் என் முயற்சியைப் பெரிதும் பாராட்டி மகிழ்ந்தனர். அவர்கள் மகிழ்ச்சி எனக்குப் பேருக்கம் அளித்தது. இந்நிலையில் என் நூலைப் பாராட்டித் தமிழகத்திலிருந்தும் வெளி நாடுகளிலிருந்தும் கடிதங்கள் வரைந்த நண்பர்கள் பலர் நான் மேலும் முயன்று மருது பாண்டியர் வரலாற்றை விரிவாக எழுதவேண்டும் என்று விரும்பினர். அவர்கள் விருப்பத்தைக் கட்டளையாக ஏற்றுக் கொண்டு மருது சகோதரர்கள் பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்புக்களைத் திரட்டும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தேன். அவ்வமயம் யான் மருது சகோதரர்கள் பற்றி எழுதிய நூலைக் கண்ணுற்றுப் பெரு மகிழ்வுற்ற சிவகங்கை நண்பர் திரு. எஸ். காளேஸ்வரன் அவர்கள் மருது பாண்டியர் பற்றித் தாம் அறிந்திருந்த குறிப்புக்களை எனக்குத் தெரிவிக்க மனமுவந்து முன்வந்தார்கள். அவர்கள் நட்பையும் அழைப்பையும் பயன்படுத்திக்கொண்டு சிவகங்கைச் சீமையில் பதினைந்து நாட்கட்கு மேல் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்தேன்; உரிய இடங்கள் பலவற்றிற்கும் சென்று புகைப்படங்கள் எடுத்தேன்; செவிவழிச் செய்திகள் பலவற்றையும் தொகுத்தேன்; இன்றும் மருது பாண்டியர் புகழ் பாண்டிநாட்டு மக்கள் மனத்தில் மங்காமல் இருக்கும் மாட்சியை நேரில் கண்டு வியந்து இன்புற்றேன். என் னுடைய இம்முயற்சிகளில் எல்லாம் பெருந் துணைபுரிந்த நண்பர் திரு. எஸ். காளேஸ்வரன் அவர்களையும் அவர் மைத்துனர்

திரு. முத்துக்கருப்பன் சேர்வை அவர்களையும், பிற அன்பர்களையும் நான் என்றும் மறவாது போற்றக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். இவ்வன்பர்கள் துணையால் யான் பெற்ற செய்திச் செல்வங்களைத் துணையாகக் கொண்டு 'மருதிருவர்' என்னும் நூல் எழுதும் பணியில் முனைந்தேன்.

மருது பாண்டியர் புகழை விளக்கவல்ல கல்வெட்டு - பட்டயச் சான்றுகள், யான் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்த அளவு கிடைக்கவில்லை என்பது உண்மையே. இதற்குக் காரணம் மருது பாண்டியரால் தரப்பட்ட சாசனங்கள் அனைத்தையும் மருதிருவருக்குப் பின் சீமை உரிமையைக் கைப்பற்றியவர்கள் வாங்கி தங்கள் பெயரில் புதுப்பித்து விட்டனர் எனக் கூறப்படுகிறது. சாசனங்கள் பற்றிய நிலையும் கருத்தும் இதுவாக யான் சிவகங்கைச் சீமையில் திரட்டிவந்த செய்திகள் பலவற்றிற்கும் அரண் புரியவல்ல வரலாற்று ஆதாரங்களை நாடினேன்; தேடினேன். சென்னைப் பல்கலைக் கழக நூல்நிலையமும் எழும்பூரில் உள்ள ஆவணக் களஞ்சியமும் (Records Office) எனக்குப் பேருதவி புரிந்தன.

எற்கனவே யான் கர்னல் வெல்ஷ், பிஷப் கால்டுவெல் முதலியோர் நூல்களைக் கற்றிருந்ததன் வாயிலாக அறிந்திருந்த உண்மைகளையும் மேற்குறிப்பிட்டவாறு பல்வகையாலும் முயன்று சேர்த்த சான்றுகளையும் ஒன்றுபடுத்தி இந்நூலைத் தக்கவாறு உருவாக்கியுள்ளேன். விடுதலை வீரர்களின் வரலாற்றை உருவாக்குவதில் அடியேன் பேரார்வம் கொண்டு உழைத்த உழைப்பின் பயனாக வெளிவரும் இவ்வாராய்ச்சி நூலைத் தமிழ் அன்னையின் திருவடிகளில், தமிழ் மக்களின் தேசியத் திருநாளாகிய இப்பொங்கல் பெருநாள் காணிக்கையாக உரிமையாக்குவதில் வரம்பில்லா மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

தமிழகத்தின் வரலாற்றை முதன் முதலாகத் தமிழில் வரைந்து வெளியிட்டதன் வாயிலாகத் தமிழ் கூறு நல்லுலகத்தின் வாழ்த்திற்கும் வணக்கத்திற்கும் உரியவராக விளங்கும் அறிஞரும் சென்னைப் பல்கலைக்கழக இந்திய வரலாற்றுத் துறையின் சிறப்பு விரிவுரையாளருமாகிய பேராசிரியர் டாக்டர் - மு. ஆரோக்கியசாமி அவர்கள் யான் எழுதிய இந்நூலுக்கு அழகியதோர் அணிந்துரை அளித்து வாழ்த்தியுள்ளார்கள். அவர்கள் பேரன்பிற்கு என் உளங்

கனிந்த நன்றி உரியது. 'மருதிருவர்' நூலின் கையெழுத்துப் படியைப் பார்த்துத் தக்க திருத்தங்கள் செய்துதவிய வித்துவான் - உயர்திரு. மே. வீ. வேணுகோபாலப்பிள்ளை அவர்கட்கு என் பணிவார்ந்த வணக்கங்களை நன்றியுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இன்னும் இந்நூல் உருவாவதற்கு வேண்டும் உதவிகள் புரிந்த பெருமக்களைப் பற்றிய குறிப்புக்களை நூலினுள் உரிய இடங்களில் பொறித்துள்ளேன்.

வீரத் தமிழ் நாட்டின் மறைந்த வரலாறுகளை வெளிப்படுத்த யான் பணிவுடன் மேற்கொண்டுள்ள முயற்சிகளில் வெற்றிபெறப் பல்வகையானும் என்னை ஆதரித்து வரும் தமிழ் மக்கட்கும், அவர்கட்கும் எனக்கும் உள்ள இதயங்கலந்த உறவை நாளும் வளர்த்து வரும் பாரி நிலையத்தார்க்கும் என் நன்றி கலந்த வணக்கங்கள் உரியனவாகுக !

வாழிய செந்தமிழ் ! வாழ்க நற்றமிழர் !

வாழிய பாரத மணித் திருநாடு !

ந. சஞ்சீவி,

மன்மத - தை - க

மேற்கோள்

தமிழ்

1. இராகவையங்கார். மு. —பெருந்தொகை
2. ,, —செந்தமிழ் வளர்த்த தேவர்கள்
3. இராகவையங்கார். ரா. —சேதுநாடும் தமிழும்
4. இராமச்சந்திர தீட்சிதர். வி.ரா.—கர்நாடக தேச ராஜாக்கள் சவிஸ்தார சரித்திரம்
5. சந்திரசேகரன். தி. —சிவகங்கைச் சரித்திரக் கும்மியும் அம்மானையும்
6. சாந்துப் புலவர் —மயூரகிரிக்கோவை
7. சாமிநாத ஐயர். உ. வே. (பதிப்பித்தவர்) —புறநானூறு
8. ,, —என் சரித்திரம்
9. சுத்தானந்த பாரதியார் —ஆத்ம சோதனை
10. செந்தமிழ் —தொகுதி 3
11. ,, —தொகுதி 6
12. திருவள்ளுவர் —திருக்குறள்

ஆங்கிலம்

1. Annaswamy Iyer —Sivaganga Zamindary.
2. Caldwell —History of Tinnevelly.
3. Nelson —Madura Country.
4. Radhakrishna Aiyar.S.—A General History of the Pudukkottai State
5. Raja Ram Row —Ramnad Manual.
6. Sathyanatha Iyer. R.—Nayaks of Madura.
7. Srinivasachari. C. S.—History of India Part III
8. Vibart. H. M. —Military History of The Madras Engineers Vol. I
9. Welsh —Military Reminiscences Vol. I
10. Wilson. W. J. —History of The Madras Army.
11. Papers Relating to Poligars War (1914)
12. Journal of Indian History Vol. XXVIII—Part III.
13. Manual of Madras Information Vol. I.
14. ,, —Vol. III

உள்ளுறை

			பக்கம்
1.	காலவெளியிலே	...	1
2.	கன்னித் தமிழகத்தில்	...	28
3.	கடும்புயல்	...	43
4.	புயலுக்குப்பின்	...	58
5.	விடுதலை வேள்வி	...	98
6.	விண்ணவர்க்கு விருந்து	...	146
7.	மூன்று நிகழ்ச்சிகள்	...	163
8.	நம் கடமை	...	170
9.	பிற்சேர்க்கை I (படங்கள் - 12 பக்கங்கள்)		
10.	பிற்சேர்க்கை II to X	...	179

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
12	அடிக்குறிப்பு	pp. 89, 90	89—93
50	25	தர்ப்ப்பாரை	தர்பாரை
54	அடிக்குறிப்பு	233—233	233
56	,,	p. 121	p. 211
89	7	சவ்வாது	சாந்து
89	21	சவ்வாது	சாந்து
96	21	புலவரேனும்	புலவரேறும்
98	8	இன்னலன்றி	இன்னலின்றி
109	20	ஒன்றுதான்	ஒன்றுதான்
114	அடிக்குறிப்பு	III—4	III : 1—5
169	,,	எண் I	எண் II

❊

அன்பார்ந்த நண்பர்

திரு. எஸ். காளேஸ்வரன்

அவர்கட்கு.

❊

மருதிருவர்

1. கால வெளியிலே

கன்னித் தமிழகத்தின் புகழ் அழியாத் தன்மை வாய்ந்தது. அப்புகழ்க்கு ஊற்ருய் விளங்கும் ஏற்றம் பழம் பெருமை வாய்ந்த பாண்டிப் பெருநாட்டிற்கு உண்டு. புலவர் நாவில் பொருந்திய கொடி—வையை யென்னும் பொய்யாக் குலக் கொடி—பாய்ந்து வளங்கொழிக்கும் பொன்னுடு பாண்டி நன்னுடு. தொன்றுதொட்டு கலை மணமும் கடவுள் மணமும் கமழும் பெருமை அத்திரு நாட்டிற்கு உண்டு. முத்தும் முத்தமிழும் சேரவிளையும் சிறப்பு அச்செந்தமிழ் நாட்டின் தனி உரிமை. பன்னூறு ஆண்டுகளாய்ப் பாடிவரும் கவிஞர்களின் பாட்டாலும், வரலாற்று ஆசிரியர்களின் எழுதுகோலாலும் அந்நாட்டின் மாண்பை முற்றிலும் அளந்துகாட்ட முடியவில்லை. எட்டி லடங்கா இலக்கிய உயர்வும், ஆராய்ச்சியிலடங்காச் சரித் திரப் புகழும் ஒருங்கே படைத்த அந்நாட்டின் மாட்சியைக் காலவெள்ளத்தையும் எதிர்த்து நின்று கலங்கரை விளக்

காய்க் காட்டி நிற்கும் கல்லெழுத்துக்களின் கீர்த்தியோ, பெரிது; மிகப் பெரிது!

சங்கம் நிறுவிச் செந்தமிழ் வளர்த்த அந்நாட்டின் பெருமையைப் பனம்பாரனர் காலம் முதல் பாரதியார் காலம் வரை தோன்றிய தமிழ்ப் புலவர்களுள் பாடாத—பாடி மகிழாத—பாவலரும் உண்டோ? 'சோமன் வழி வந்த பாண்டியா நின் நாடுடைத்து நல்ல தமிழ்,'[1] என்பது ஔவை மூதாட்டியின் அமிழ்தனைய திருமொழியன்றோ? கொற்கை முத்தும் சங்கத்தமிழும் பாண்டி நாட்டின் இசையைப் பாரெங்கும் பரப்பியது போன்றே, அந் நாட்டில் வாழையடி வாழையாய் வந்த மன்னரும் மாந்தரும் தம் வாழ்விலும் வரலாற்றிலும் காட்டிய மானமும் மறமும் அவர்தம் தாய்த்திருநாட்டினை 'வீரத்தின் விளை நிலம்' என்று வையகம் போற்றுமாறு செய்துள்ளது. ஆரியப்படை கடந்த பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் முதலாக, சென்ற தலைமுறையில் தோன்றிய செந்தமிழ் வீரர் வ. உ. சி. ஈறாக ஆயிரம் ஆயிரம் அஞ்சா நெஞ்சுடை அரும் பெருமறவர்களை ஈன்ற பெருமை பாண்டி நாட்டிற்கு உண்டு. ஈன்ற பொழுதினும் அவரைச் சான்றோர் என்று மன்பதை எல்லாம் போற்றியது கண்டு மெய்சிலிர்த்து மனங்குளிர்ந்து பூரித்த பெருமையும் நம் தமிழ்த் தாய்க்கு உண்டு.

பாண்டி நாட்டை முத்தமிழ் நாட்டினும் முதன்மை வாய்ந்த திருநாடு எனல் மிகையாகாது. குமரித்துறையும், குற்றால அருவியும், வைகை ஆறும், கோடை மலையும் அணி செய்யும் அந்நாட்டின் இயற்கை அழகிற்கு ஓர் இணையும் உண்டோ? ஐவகை நிலத்தின் அழகும் அருமையும் அமைந்த அந்நாட்டின் பெருமை சான்ற தலைநகரிலேதான் திருக்குறள் முதலாய தெய்வத் தமிழ் நூல்களும் அரங்

1. பெருந்தொகை, 2099

கேறின என்ருல், அங்கு நிலேத்திருந்த புலவர் கூட்டுண்ணும் தமிழ்ப் பேரவையின் மாட்சிமைக்கு நிகரும் உண்டோ? 'கூடலினுய்ந்த ஒண் தீந் தமிழி'ன் சுவையை உண்டு களிக்க ஆண்டவனும் வடபால் கைலே வரையினின்றும் மெல்ல மெல்லத் தென்பால் வந்து கோயில் கொண்டுள்ள ஆலயங்கள் பலப்புல அமைந்து விளங்கும் செம்மை சான்றது வழுதியின் வளநாடு. இடையிடையே மதவெறிக் கொடுமைகள் மலியினும் பண்டுதொட்டு இன்றுவரை பல்சமயமும் ஒருங்கிருந்து ஓங்கி வளர்ந்த பண்பாடுடையது பாண்டிப் பெருநாடு. இலக்கியமும் வரலாறும் உணர்த்தும் இவ்வுண்மைக்கு ஓர் ஒப்பும் உண்டோ? எல்லாச் சமயங்கட்கும் உயிராய்—உட்பொருளாய்—விளங்கும் ஒரு பரம்பொருளின் திருவருளில் ஆரத்திளேத்த அத்தென்னுட்டில் எந்நாட்டவரும் வியக்க, எண்ணற்ற நீதி மன்னரும், நெறிபிறழா அமைச்சரும், விழித்தகண் இமையா வீரரும் பிறந்து அழியா விழுப்புகழ் கொண்டனர் எனின், அந்நாட்டின் அரசியல் மேம்பாட்டிற்கோர் உவமையுமுண்டோ?

இவ்வாறு பல்வகையாலும் வானுயர் சிறப்புற்று விளங்கும் பாண்டி வளநாட்டில்—தமிழ்த் தாயின் மதிமுகமெனத் திகழும் திருநாட்டில்—வழிவழியாய்த் தமிழினத்தின் வீரத்தை விளக்கப் பிறந்த தீரப் புதல்வர்களுள் இருபெரு மாணிக்கங்களேப் பற்றி ஆராய்வதே இந்நூலின் தலேயாய நோக்கம். ஆம். அவர்களேப் பற்றிய ஆராய்ச்சிக்கே ஒரு நூலும் வேண்டும்—இந்நூல்போல் பன்னூல்களும் வேண்டும் எனின், அவர்களே ஈன்ற தாய் நாட்டின்—தென்பாண்டிச் சீமையின்—புகழ் 'வான் சிறிதாப் போர்த்துவிடும்' வல்லமை படைத்ததன்ரே?

படைப்புக் காலந்தொட்டே விளக்கம் பெற்றிருக்கும் பேறுபடைத்தவை பாண்டிநாடும் பாண்டியர் ஆட்சியுமென்பர் தமிழ்ப் பேரறிஞர். அவ்வளவு பழமை சான்ற

அந்நாட்டின் எல்லையைப் பற்றிக் கூறும் குறிப்புக்கள் பல தமிழ் இலக்கியங்களிலும், வரலாற்று ஏடுகளிலும், கல்வெட்டுக்களிலும் காணப்படுகின்றன.

'வெள்ளா றதுவடக்காம்; மேற்குப் பெருவழியாம்;
தெள்ளார் புனற்கன்னி தெற்காகும்;—உள்ளார
ஆண்ட கடல்கிழக்காம்; ஐம்பத் தறுகாதம்
பாண்டிநாட் டெல்லைப் பதி.'

என்பது ஒரு பழம்பாட்டு. இத்தகைய பாடல்கள் பற்றி டாக்டர் கால்டுவெல் தம் நூலில் விரிவாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.[2]

பரந்த எல்லையையும் விரிந்த நிலப்பரப்பையும் கொண்ட பாண்டிநாட்டு ஆட்சியின் ஆரம்பகாலத்தைத் 'தோன்று நிகழ்ந்தது அனைத்தும் உணர்ந்திடும் சூழ்கலை வாணர்களாலும்' என்று தொடங்கியது என்று ஆய்ந்துரைக்க இயலவில்லை. சுருங்கச் சொன்னால், பாண்டிநாடு காணாத காட்சி இல்லை; அத்திருநாட்டை ஆளாத ஆட்சி இல்லை. பாண்டி நாட்டைப் பற்றிய பெருமை பொருந்திய குறிப்புக்கள் பல, பாரத நாட்டின் மிகப் பழமையான நூல்களாகிய இராமாயணம், பாரதம் முதலியவற்றிலேயே காணப்படுகின்றன. இலங்கை வரலாற்றை இயம்பும் மகா வமிசத்திலும் பன்னூறு ஆண்டுகட்கு முன் பாரத நாட்டையும் இன்பத் தமிழகத்தையும் காலார மனமாரச் சுற்றிப் பார்த்து அதன் அழகிலும் வளத்திலும் சொக்கிப் போன பிறநாட்டுப் பேரறிஞர்களின் வரலாற்றுச் சிறப்புடைய குறிப்புக்கள் பலவற்றிலும் பாண்டிநாட்டின் பெருமை வெள்ளிடைமலையாய் விளங்குகிறது. அயல் நாட்டவர் குறிப்புக்களாலேயே அன்றி, அருமைத் தமிழ்

---

2. (1) Caldwell's History of Tinnevelly—pp. 24.
(2) பெருந்தொகை, 2098.

நூல்கள் பலவற்றுலும் பொலிவு பெறும் மாறன் நாட்டின் மாட்சி அளவிட்டு உரைக்கும் நீர்மையதோ?

பழமைக்குப் பழமையாய் புதுமைக்குப் புதுமையாய் விளங்கும் பாண்டிநாட்டின் வரலாற்றை சங்ககாலப் பாண்டியர் காலம், சோழப் பேரரசின் காலம், பிற்காலப் பாண்டியர் காலம், முகம்ம்திய மன்னர்களின் காலம், விஜய நகர வேந்தர்கள் காலம், நாயக்கர் காலம், ஆர்க் காட்டு நவாபுகளின் ஆட்சிக்காலம், பிரிட்டிஷ் வல்லரசின் காலம் என்னும் எட்டுப் பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம்.

சங்ககாலப் பாண்டியர் வரலாற்றைப் பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை, சிலப்பதிகாரம் போன்ற பழந்தமிழ் இலக் கியங்கள் பலவும் நமக்கு விளக்கி வைக்கின்றன. அசோகன் ஆட்சிக்கும் அடிமைப்படாத தமிழகம், சுதந்திர ஆட்சி நடத்திய பொற்காலம் சங்ககாலம். தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன், வெற்றிவேற் செழியன், ஆரியப்படை கடந்த பாண்டியன் நெடுஞ் செழியன், உக்கிரப்பெருவழுதி, நன்மாறன் முதலான பாண்டி வேந்தர் தமிழரசோச்சிய அந்நாளில் பாண்டி நாட்டுத் துறைமுகங்களிலும், தலைநகரங்களிலும் ரோம கிரேக்க நாட்டு வணிகர்கள் தமிழகத்தின் பல்வளங்களை—சிறப்பாக முத்துக் குவியல்களை—வாங்கிச் செல்வதற்குக் கட்டித் திரவியங்களுடன் வந்து கையேந்திக் காத்திருந் தார்கள். எல்லா வகையிலும் செல்வச் செழுமை நிறைந்து தேசீய ஒளியும் இன்பமும் பொங்கித் திகழ்ந்த அப்பொற் காலத்திற்கு நிகரான நற்காலத்தை அதற்குப்பின் பாண்டி நாடும் தமிழகமும் கண்டதில்லை.

கி. பி. ஆறும் நூற்றுண்டளவில் பாண்டியப் பேரரசிற்கும் பல்லவப் பேரரசிற்கும் இடையே போராட் டம் ஏற்படலாயிற்று. அதன் விளைவாகத் தளராதிருந்த பாண்டியர் ஆட்சி தளரலாயிற்று என்பது கல்வெட்டுக் களால் விளங்கும் வாய்மையாகும். ஆயினும், ஒன்பதாம்

நூற்றுண்டின் முற்பகுதிவரை பாண்டியர்கள் ஆட்சி தளர்வுற்ற நிலையிலும் தலைகவிழாது நிலைத்திருந்தது என்றே கூறலாம். மேலும், சில கல்வெட்டுக்களையும் இலங்கையின் வரலாறு கூறும் மகாவமிசத்தையும் துணையாகக் கொண்டு ஆராயுமிடத்து, பாண்டி மன்னர் ஒன்பதாம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியில் இலங்கைமீது படையெடுத்துப் பெரிய இடர்ப்பாடு எதுவுமின்றி வெற்றியுறும் அளவிற்குப் பலம் வாய்ந்து இருந்தது பாண்டியர் ஆட்சி என்பதும் புலனுகிறது.

இதற்குப்பின் மூன்று நூற்றுண்டுகளுக்குச் சோழப் பேரரசு தலைதூக்கி நின்றது. முதலாம் பராந்தகச் சோழன் காலத்தில் பாண்டி நாட்டின் ஆட்சி முழுதும் சோழர் வசம் ஆயிற்று. இம்முதலாம் பராந்தகச் சோழன், தன்னை 'மதுரையின் ஆட்சியைக் கைப்பற்றியவன்' என்று கூறிக் கொள்வதில் பெருமை கொண்டான். இவ்வுண்மையை ஈழநாட்டின் மீதும் படையெடுத்து வெற்றிகண்ட இவன் பெயரால் தென்குமரி முதல் திருக்காளத்தி வரை பரவிக் கிடக்கும் கல்வெட்டுக்கள் பறைசாற்றுகின்றன. ராஜராஜன் காலத்திலும், முதலாம் ராஜேந்திர சோழன் காலத்திலும் சோழ ஆட்சியைப் பொறுமையோடு ஏற்றுவந்த பாண்டிநாடு முதலாம் ராஜாதி ராஜன் காலத்தில் சுதந்தர வேட்கை கொள்ளலாயிற்று. அவ்வேட்கைத் தீ வளரச் சேரரும் சிங்களவரும் நெய் வார்த்தனர். ஆயினும், எடுப்பில் தோல்வியே எதிர்ப்பட்டது. 11-ஆம் நூற்றுண்டின் ஆரம்பத்தில் தொடங்கிய சோழ-பல்லவர் போராட்டம், எத்தனையோ சோதனை நிறைந்த கட்டங்களைக் கடந்து, 12—13-ஆம் நூற்றுண்டுவரை நடந்தது. அந்நூற்றுண்டுகளிலேதான் சோழரின் வீழ்ச்சி வேகம் கொள்ள ஆரம்பித்தது. சோழரின் வீழ்ச்சி பாண்டியரின் எழுச்சிக்கு வித்தாயிற்று. 12-ஆம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து சங்கிலித் தொடர்போலப் பிற்காலப் பாண்டிய மன்னர்

சிலர் ஒருவர் பின் ஒருவராய் பாண்டி நாட்டை ஆண்டனர். இம்மன்னர் வரிசையில் சற்றேறக்குறையப் பதினைந்து மன்னர்களைப் பற்றிய செய்திகள் நமக்குக் கல்வெட்டுக்களால் தெரிகின்றன. 12-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்து 16-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி வரை பாண்டி நாட்டில் அரசோச்சிய இம்மன்னர்களின் ஆட்சிக் காலம், நிகழ்ச்சிகள் நிறைந்த சரித்திர காலமாகக் காட்சி அளிக்கிறது. மார்க்கபோலோவைப் போன்ற மேனாட்டு யாத்திரிகர்களும், முகம்மதிய-சின-சிங்கள வரலாற்று அறிஞர்களும், 13-ஆம் நூற்றாண்டின் முடிவிலும், 14-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் பாண்டிநாடு செல்வச் செருக்குடனும் வெற்றிப் பெருமிதத்துடனும் புகழின் உச்சியில் வீற்றிருந்த பெற்றியினை ஒருமனமாக ஒத்துக் கொள்கின்றார்கள். இந்நூற்றாண்டில் மேற்கே கொல்லத்திலிருந்து வடக்கே நெல்லூர் வரை விரிந்து பரந்து செல்வக் களியாட்டில் செம்மாந்திருந்த பாண்டி நாட்டைத்தான் மார்க்கபோலோ ‘உண்மையான பெரிய இந்தியா’ என்றும், ‘உலகிலேயே அழகும் பெருந்தன்மையும் பொருந்திய பூமி இதுவே’, என்றும் உவகையோடு குறிப்பிடுகிறார். அக்காலத்திலேதான் பாண்டிநாட்டின் பார்த்திபர்கள் மங்கோலிய மன்னன் குப்ளேகானுக்குத் தங்கள் அரசியல் தூதுவர்களை அனுப்பிவைத்தார்கள் என்று சீன வரலாறு செப்புகிறது. சுருங்கச் சொன்னால், இரண்டாவது முறையாகப் பாண்டிநாடு எண்டிசையும் புகழ் மணக்க விளங்கியது என்னலாம்.

இதைஅடுத்து வாழ்வுக்குப்பின் தாழ்வு வருகிறது. இக்காலத்திலேதான் வடநாட்டு முகம்மதியர் தென்றமிழ் நாட்டின்மீது படையெடுத்தனர். டில்லி முகலாய சக்கரவர்த்தியான அல்லாவுதீன் என்பானுடைய படைத்தலைவன் மாலிக்காபூர் தக்காணத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு, பாண்டி நாட்டை ஊடுருவி, இராமேசுவரம் வரை சென்று, தன்

படைவலியின் அடையாளங்களை அங்கு ஏற்படுத்தினன். அவ்வமயம் பாண்டிநாட்டில் தலைவிரித்தாடிய அழிவையும் துயரையும் நாம் வரலாற்றுச் சுவடிகளில் படிக்கும்போது வருத்தமே மிகுகிறது ! 'இறைவா, இனி ஒருபோதும் இந்திய வரலாற்றில் இப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறச் செய்யவேண்டா !' என்று நம்மை அறியாமல் நம் நெஞ்சம் இறைவனைப் பிரார்த்திக்கிறது. மாலிக்காபூரின் படையெடுப்பால் நிலைகுலைந்துபோன பாண்டிநாடு, 14-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தோன்றிய விஜயநகர ஆட்சியால் ஒருவகையில்—ஒருவாறு—புத்துயிர் பெறலாயிற்று. புகழ் சான்ற விஜய நகரப் பேரரசின் தென்கோடி நிலையமாய் மதுரை மாநகரம் விளங்கியது.

விஜய நகர ஆட்சியின் வேரிலே கிளைத்ததுதான் நாயக்கர்கள் ஆட்சி. இந்த ஆட்சிக்காலத்தையும் இதைத் தொடர்ந்துவரும் ஆர்க்காட்டு நவாபுவின் ஆட்சியையும் பற்றியே நாம் சிறிது அதிகமாகக் கவனம் செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

15-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து 17-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி வரை நாயக்கர் ஆட்சி பாண்டி நாட்டை ஆட்கொண்டிருந்தது. இந்நாயக்கர் ஆட்சிக் காலத்தில் நடைபெற்ற முக்கிய நிகழ்ச்சிகளுட் சில, நாம் ஆராய இருக்கும் வீரத் தலைவர்களின் வரலாற்றோடு மிக நெருங்கிய தொடர்புடையனவாகும்.

பழம்பெரும் பாண்டிநாட்டின் எல்லைகளைப் பற்றிச் சற்றுமுன் சிந்தித்தோம். அவற்றின்படி இற்றைநாள் மதுரை, திருநெல்வேலி, இராமநாதபுர மாவட்டங்களும், திருவாங்கூர்க் கொச்சியின் ஒரு பகுதியும், கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்தின் ஒரு பகுதியும் பாண்டிநாட்டின் நிலப் பரப்பு எனக் கொள்ளலாம். இனி இப்பாண்டி நாட்டின் கீழ்த்திசையில் இப்போது இராமநாதபுர மாவட்டம் உள்ள பகுதி, பண்டு தனி அரசுக்குரிய 'மறவர் நாடாய்'

விளங்கியது. பாண்டிப் பேரரசின் ஆட்சிக்கு அஃது ஆரம்பகாலங்களில் உட்பட்டே இருந்தபோதிலும், பின்னுளில் தனிச் சீமையாக அதைப் புகழ்மிக்க 'சேதுபதி' என்பார் ஆண்டுவந்தனர். சேதுபதிகள் ஆண்ட அப் பகுதியைச் 'சேதுநாடு' என்று அறிஞர் கூறுவர். 'சேது பதிகள் யார்? அவர்கட்கு அப்பெயர் அமையக் காரணம் யாது? அவர்கள் வரலாறு என்ன?' என்பன குறித்து இங்கு நாம் சிந்திப்பது பொருத்தமும் பயனும் உடையதாகும்.

சேது நாட்டின் பழமை இராமாவதாரத்தோடு தொடர்புகொண்டு தொடங்குகிறது. "இராமபிரானுர், தம் பெரும் படைகளுடன் இலங்கை செல்லவேண்டி வானரத் தலைவர்களைக் கொண்டு கட்டுவித்த திருவணையே 'சேது' எனப்படும். இந்தச் சேதுவைக் காவல்புரிதற்கு அப்பிரானுரால் நியமிக்கப்பெற்ற மறவர் தலைவன் வழி வந்தவரே சேதுபதிகள் என்பது அவர்களின் பழைய வரலாறு. இதுபற்றியே திருவணை காவலன், சேதுமூலரக்ஷா துரந்தரன் என்ற சிறப்புப் பெயர்களும் இவர்கட்கு வழங்கலாயின. இவ்வரலாற்றின் உண்மை எப்படியாயினும், இவர் பழமையான மரபினர் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. இற்றைக்கு முந்நூறு ஆட்டுகட்குமுன் பாண்டி மண்டலத்தை மதுரையிலிருந்து ஆட்சிபுரிந்த முத்துக்கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர் காலமுதலே 'சேதுபதி' என்ற சிறப்புப் பெயர் இவ்வரசர்க்கு வழங்கிவருகிறது. இது, சாஸனமூலமாகவும் வரலாற்று நூல்கள் வாயிலாகவும் தெளியப்பட்டதாகும்.

"சேதுவேந்தர் ஆண்டுவந்த நாடு, இப்போதுள்ள இராமநாதபுரம் சிவகங்கைச் சீமைகளும், புதுக்கோட்டை தஞ்சைப் பகுதிகளுமாய் முன்பு விரிந்திருந்தது. முகவை என இலக்கிய வழக்குப் பெறும் இராமநாதபுரம், இவர்கள் தலைநகராம். தெய்வபக்தியிலும் செங்கோலாட்சியிலும் சிறந்திருந்தனர் இவ்வரசர். சேதுநாட்டில் புதுமையும்

பழமையுமான தேவாலயங்கள் பல இவர்களால் ஆக்கப் பட்டும் காக்கப்பட்டும் வந்தன. அவற்றின்பொருட்டு இன்னோர் உதவிய நிதிகளும் நிலங்களும் எண்ணிறந்தவை. இத்தலங்களுள் தலைசிறந்தது, தேவை எனப்படும் இராமேச்சுரமாகும். தனுஷ்கோடி என்று உலகப்பிரசித்தி பெற்ற புண்ணிய தீர்த்தத்துறையும் இச்சேது நாட்டைச் சார்ந்ததே. இத்தலத்தையும் புண்ணியத் துறையையும் தரிசிக்க வேண்டிச் சேதுயாத்திரையாக வரும் இப்பரத கண்டத்துப் பலதேச மக்களுக்கும் வழிப் பயம் சிறிதும் இல்லாமற் செய்தும் வேண்டிய இடங்களில் உண்டி, உறையுள் முதலியன உதவியும் பாதுகாத்து வந்தார்கள் சேதுபதிகள். இவற்றிற்காக நாடெங்கும் இவர்கள் அமைத்துள்ள அறச்சாலைகள் மிகப்பல. மற்றும் இன்னோர் அமைத்த தரும நிலையங்களும் வீரம் முதலிய அருஞ் செயல்களும் நாடெல்லாம் நன்கறிந்தவை!"

இவ்வாறு சேதுநாடு தந்த செந்தமிழ்ப் புலவர் பெருமானாராகிய திரு. மு. இராகவையங்கார் தம் நூலில் எழுதிச்செல்கிறார்.[3]

புகழ்மிக்க இச்சேதுபதிகளின் இதிகாச—புராண—காவிய காலப் பழமையைப் பற்றியும் அவர்களது சென்ற காலச் சிறப்புக்களைப் பற்றியும் 'இராமநாதபுர மானுவல்' விரிவாகப் பேசுகிறது. 'சேதுபதிகள் குடும்பமும் அவர்கள் ஆட்சியும் மிகவும் தொன்மை வாய்ந்தது என்பதில் ஓர் ஐயமும் இல்லை. ஆனால், அவர்கள் ஆட்சிப்பீடம் ஏறிய காலத்தை அறுதியிட்டு உரைப்பது அரிது. கிடைத்துள்ள சான்றுகள் அவர்கள் பாண்டியப் பேரரசு சிதைவுற்ற காலத்தில் பெரும்புகழ் மேவத் தொடங்கினர் என்று நம்மை ஊகிக்க வைக்கின்றன', என்று இராமநாதபுர மானுவல் ஆசிரியர் கூறும் வாசகம்மட்டும் இங்கு நினைவில்

3. செந்தமிழ் வளர்த்த தேவர்கள், பக். 1—2.

இருத்தற்கு உரியது.[4] மேலும், அவர் ஒரு சுவையான குறிப்பையும் தம் அரிய ஆராய்ச்சி நூலில் தெரிவிக்கிறார்.[5]

'இராமபிரானுரால் ஆட்சியிலமர்த்தப்பட்ட முதல் சேதுபதி, அப்பெருமானுரிடமிருந்து வளைதடி என்ற ஆயுதத்தையும் பெற்றார் எனக் கூறப்படுகிறது. அவ்வளை தடி ஓர் அரைவட்ட வடிவினதாய் உள்ளது. அது யாத்திரிகர்களின் நம்பிக்கையில் இராமபிரானுர் பயன் படுத்தும் சக்கரத்தின் ஒரு பாதியைச் சுட்டுவதாகும்.' இங்குக் குறிப்பிடப்படும் வளைதடி இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் போர்வீரர்கள் பெரிதும் பயன்படுத்திய ஆற்றல் மிக்க கருவியாகும். இதன் வல்லமையைப் பற்றி அறிவதற்கான வாய்ப்புக்கள் பல இந்நூலினுள்ளே பற்பல இடங்களிலும் வருகின்றன. பலம் பொருந்திய—இராமநாதபுர மாவட்டத்திற்கே உரிய—இவ்வாயுதம், தமது வில்லால் மூவுலகையும் தொழவைத்த இராமபிரானுர் தொடர்பால் எவ்வளவு பழைமை எய்திவிடுகிறது! ஆம். இராமபிரானுர் தமிழ்நாட்டின் தலையாய வீரர்களுக்குத் தந்த பரிசு இணையில்லாப் பரிசேயாகும்!

பழமை வாய்ந்த சேதுபதிகளின் பரம்பரையில் தோன்றிய சடையக்கத்தேவர் எனப்படும் உடையன் சேதுபதியே சரித்திரபூர்வமான நம் ஆராய்ச்சிக்குத் தலைமை தாங்கும் முதல் சேதுபதி. கி. பி. 1605 முதல் 1621 வரை மறவர் நாட்டை ஆட்சிபுரிந்த இவருக்குப்பின் சற்றேறக் குறைய 15 சேதுபதிகள் இராமநாதபுரச் சீமையை ஆண்டு மங்காப் புகழ்பெற்றார்கள். முதல் சேதுபதியாகிய சடையக்கத்தேவர், மதுரையை அப்போது ஆண்ட கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர் பேராதரவால் அரியணை ஏறினுர். காடுகளும் கள்வர் பயமும் நிறைந்திருந்த மறவர் நாட்டில்

---

4. Ramnad Manual—p. 208

5. ,, p. 209

இராமேசுவரம் செல்லும் யாத்திரிகர்களை—குறிப்பாக மதுரை நாயக்கர்களின் குரு ஒருவரை—புண்ணிய யாத்திரை செய்து முடியும்வரை பத்திரமாகப் பாது காத்துப் புகழ் கொண்டமையால், சடையக்கத்தேவர் மதுரை நாயக்கர்கள்பால் பெற்ற சன்மானமே இராம நாதபுர ராஜ்யம் என்று சொல்வது ஒருவகையில் உண்மையே ஆகும். தம் காலத்தில் மதுரையை ஆண்ட நாயக்க மன்னராகிய முத்துக்கிருஷ்ணப்பருக்குப் பல்லாற் ருலும் பெருந்துணை புரிந்தார் சடையக்கர்.[6] இவ்வாறு உற்றுழி உதவி உறுதுணை புரிந்த சடையக்கரைத் தொன்மை வாய்ந்த மறவர்நாடு பல்லாற்ருலும் சீர்கெட் டிருந்த நிலைமாறிச் சிறப்புறும் வகையில் அரசராய் ஏற்று, அவர் வாயிலாக மறவர் சீமைக்குப் புத்துயிர் அளித்த புகழ் மதுரை நாயக்க மன்னராகிய முத்துக்கிருஷ்ணப்பரையே சாரும் என்பது வரலாற்று ஆசிரியர்கள் துணிபு. பதினேழு ஆண்டுகள் பயன் செறிந்த நெறியில் ஆட்சிபுரிந்த சடையக்கர், 1621-ஆம் ஆண்டு இயற்கை எய்தினர். அவருக்குப்பின் அவர் மைந்தர் கூத்தன் சேதுபதி என்பவர் 13 ஆண்டுகள் அமைதியாய் நாட்டை ஆண்டபின் 1635-ல் காலமானுர். கூத்தன் சேதுபதிக்குக் குழந்தைகள் இல்லை. எனவே, அவருக்குப்பின் அவர் சகோதரர் இரண்டாம் சடையக்கத்தேவர் எனப்படும் தளவாய்ச் சேதுபதி அரசுரிமை பெற்ருர். தளவாய்ச் சேதுபதி, தமக்குப்பின் தம் தமக்கை மகனுராகிய இரகுநாத தேவருக்கு ஆட்சி உரிமையைத் தரத் தாம் கருதியிருப்பதை முன்கூட்டியே அறிவித்தார். இதன் விளைவாக நாட்டில் பெருத்த உள் நாட்டுக் கலவரம் மூண்டது.

மறவர் சீமையின் ஆட்சிஉரிமை குறித்து எழுந்தபோர் அப்போது காளையார் கோவிலை ஆண்டுவந்தவரும் சடையக்

---

6. Nayaks of Madura, pp. 89, 90.

கத்தேவரின் காதற்கிழத்தி மகனுருமாள தம்பித்தேவருக்கும் தளவாய்ச் சேதுபதிக்குமிடையே முற்றியது. இவ்வுள் நாட்டுப் போரால் மறவர் சீமையில் ஏற்பட்ட பிளவை நன்கு பயன்படுத்திக்கொண்டு தன் செல்வாக்கை வளர்க்க விரும்பியது மதுரை நாயக்கர் ஆட்சி. சற்றுமுன் சேதுபதிகள் நாட்டை மீண்டும் உருவாக்கி அதற்கு உயிர் கொடுத்தவர் மதுரை நாயக்க வேந்தராகிய முத்துக் கிருஷ்ணப்பரே எனப் பார்த்தோமல்லவா? அவரால் உருவாக்கப்பட்ட மறவர்சீமை நாளுக்குநாள் பலமும் புகழும் பெற்று வந்தமை, முத்துக்கிருஷ்ணப்பருக்குப்பின் மதுரையை ஆண்ட நாயக்க மன்னர்கட்குச் சற்றும் பிடிக்கவில்லை. மதுரையை அடுத்துப் பலமுள்ள ஓர் ஆட்சி பாண்டி நாட்டில் கால்கொண்டு இருப்பது என்றென்றைக்கும் ஆபத்தே என்று அவர்கள் கருதினுர்கள். தளவாய்ச் சேதுபதி காலத்தில் மதுரையை ஆண்டவர் புகழ்வாய்ந்த திருமலை நாயக்கர். வாய்த்த தருணத்தை வயணமாகப் பயன்படுத்தித் தமது வல்லமையை நிலைநாட்ட விரும்பினுர் திருமலை நாயக்கர். நாயக்கரின் திருவுள்ளத்தை அறிந்த தம்பித்தேவர், அவர்பால் சரண்புகுந்தார். அடைக்கலமாய்ப் புகுந்த தம்பித்தேவரை ஆதரித்து அவரையே மறவர் சீமையின் மன்னராகப் பிரகடனம் செய்தார் திருமலைநாயக்கர்; அதோடு அவர்க்குப் பணமும் படைவலியும் பரிந்து அளித்து, தளவாய்ச் சேதுபதியைத் தரணி ஆளும் பொறுப்பினின்றும் நீக்கவும் ஏற்பாடுகள் செய்தார். தளவாய்ச் சேதுபதிக்குக் 'கலகக்காரன்' என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டது! இதை எல்லாம் பாண்டிநாட்டின் பேரரசர் என்ற முறையிலேயே திருமலை நாயக்கர் செய்தாராம். தளவாய்ச் சேதுபதியை அடக்கப் பெரும்படை புறப்பட்டது. அதற்குத் தலைமை தாங்கினுர் சரித்திரப் புகழும் இலக்கியப் புகழும் ஒருங்கே பெற்ற இராமப்பையர் என்னும் தளகர்த்தர். கடும்போர் நடைபெற்றது. ஆனுல்,

சேதுபதியை வெற்றிகொள்ள முடியவில்லை. இராமேசுவரத் தீவில் பாதுகாப்பான அரணுக்குள் தங்கியிருந்து மாற்றானைக் கதிகலங்கச் செய்தார் சேதுபதி; தீவைச் சூழ்ந்துள்ள ஆழமான நீர்ப்பரப்பை எதிரிகள் எளிதில் கடக்க இயலாதவாறு ஆவனசெய்தார். ஆனால், கூர்த்த மதியும் படைஆற்றலும் மிக்க பொறி இயல் வல்லார் துணைகொண்டு எவ்வாறோ தீவுக்குள் படையுடன் நுழைந்தார் மதுரைத் தளபதியாரான இராமப்பையர் என்பவர். இதற்கு உதவியாக இலங்கை, கொச்சி என்னும் இடங்களிலிருந்து ஐந்து கப்பல்களில் பல ஐரோப்பியர்கள் 'இறக்குமதி' செய்யப்பட்டார்கள் என்பது கூறப்படுகிறது. நுழைய முடியாத அரணுக்குள்ளும் நுழைந்துவிட்டார் இராமப்பையர். வெற்றித்திரு அவர்வியன் தோள்களை மேவும் நேரம்! திடீரெனத் தளகர்த்தர் இராமப்பையரின் மூச்சு முடிந்தது! எனினும், அவர் மருமகன் அவர் பதவியை ஏற்று, 'மாமனுக்கு மருகன் இளைத்தவனல்லன்,' என்று எவரும் கூறும் வண்ணம் போர் புரிந்து வெற்றிகொண்டான். தளவாய்ச் சேதுபதியும் அவர் உறவினராகிய தணக்கத் தேவரும் கைது செய்யப்பட்டு, மதுரைக்கு இழுத்துச் செல்லப்பட்டனர்; அங்கு இரும்புச் சங்கிலிகளால் பிணைக்கப்பட்டுப் படுகுழி ஒன்றில் தள்ளப்பட்டனர்.

தளவாய்ச் சேதுபதியின் நிலை இவ்வாறு ஆயினும், தம்பித்தேவரால் நாட்டாட்சியை நிம்மதியாக நடத்த முடியவில்லை. தமக்கு எதிராய்த் தளவாய்ச் சேதுபதியின் தமக்கை பிள்ளைகளான இரகுநாதந் தேவரும் நாராயணத் தேவரும் நாளும் கலகம் புரிவதை எதிர்த்து அடக்க வேண்டிய இடர்ப்பாடு மிகுந்தவண்ணம் இருந்தது. தொல்லை பொறுக்க முடியாமல் தம்பித்தேவர் மதுரைத் திருமலை நாயக்கர் முன்னிலையில் மீண்டும் சரண் புகுந்தார். ஆனால், இம்முறை நாயக்கரின் கடைக்கண் அருள் தம்பித்

தேவருக்கு அவ்வளவாக வாய்க்கவில்லை. மேலும், இச் சந்தர்ப்பத்தில் மறவர் நாட்டில் கொலையும் கொள்ளையும் களவும் கலகமும் மலிந்தன. அடக்கி ஆள அரசனில்லாக் குறையைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு வழிப்பறி செய்வோர் நாட்டின் முடிசூடா மன்னராயினர். எங்கும் அச்சமும் அநீதியும் தலைவிரித்தாடின. இந்நிலையால் பெரிதும் துன்புற்ற இராமேசுவர யாத்திரிகர்கள் திருமலை நாயக்கரிடம் சென்று தங்கள் குறை தீர்க்க முறையிட்டார்கள்; தளவாய்ச் சேதுபதியையே மீண்டும் அரசராக்க வேண்டுமென்று மன்றாடினார்கள்.

திருமலை நாயக்கரின் திருவுள்ளம் கனிந்தது. யாத்திரிகர்களின் வேண்டுகோளுக்கு அவர் செவிசாய்த்தார். தளவாய்ச் சேதுபதி வெற்றி முழக்குடன் முகவைத் திருநகருக்குத் திரும்பினார். தம்பித் தேவருக்குக் கைகட்டி வாய்மூடி இருக்கக் கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்டது. இதற்குப்பின் தளவாய்ச் சேதுபதி ஐந்தாண்டுகள் நிம்மதியாக ஆட்சி நடத்தி, அறப்பணிகள் பல புரிந்தார். ஆயினும், அவர் 1646-ல் தம்பித்தேவரால் கொலை செய்யப்பட்டார். சேதுபதியைக் கொலை செய்தபின் தம்பித்தேவர் அரியணையில் அமர முயன்றார். ஆனால், மறவர் நாட்டுப் பெருங்குடி மக்கள் மனம் ஒப்பவில்லை. மீண்டும் உள்நாட்டுப் பூசல் மூண்டது. இந்நிலையில் திருமலை நாயக்கர் நீதி வழங்கி அமைதியை நிலைநாட்ட முன்வந்தார். அதன் விளைவாக மறவர் சீமை 1646-ல் மூன்றாகப் பிரிக்கப்பட்டது. இராமநாதபுரத்தைத் தன்னகத்தே கொண்ட பகுதி இரகுநாதத் தேவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. சிவகங்கைப் பகுதி தம்பித் தேவருக்குத் தரப்பட்டது. திருவாடானைப் பகுதி இரகுநாதத் தேவரின் இளைய சகோதரர்களாகிய தணக்கத் தேவருக்கும் நாராயணத் தேவருக்கும் சேர வழங்கப்பட்டது. இவ்வாறு ஒன்றுபட்டிருந்த மறவர் சீமை முதன் முதலாகத் துண்டுதுண்டாகியது. இதன்மூலம் அமைதியை

அச்சீமையில் ஏற்படுத்துவதில் திருமலை நாயக்கர் வெற்றி கண்டார்! இந்நிகழ்ச்சிக்கு அடுத்து 1647 முதல் 1672 வரை மறவர் சீமையை ஆண்டவர் இரகுநாத சேதுபதி என்னும் திருமலைச் சேதுபதியாவர். இவர் ஆட்சிக்கு வந்த சிறிது காலத்தில் மறவர் சீமையைத் துண்டாடக் காரணமாயிருந்த தனக்கத்தேவரும் தம்பித்தேவரும் கால மாயினர். அதன் விளைவாக மீண்டும் மறவர் சீமை முழுவதற்கும் சேதுபதியாகும் சிறப்பு, இரகுநாத சேதுபதிக்கு எளிதில் வாய்த்தது. இரகுநாத சேதுபதியின் புகழ் மேலும் ஒளிபெற இன்னொரு முக்கிய நிகழ்ச்சியும் காரணமாயிற்று. 1659-ஆம் ஆண்டு மைசூர் நாட்டாரால் மதுரை மாநகரம் பலமாய்த் தாக்கப்பட்டது. அவ்வமயம் மதுரையை ஆண்ட திருமலை நாயக்கருக்குப் பேருதவியாக ஒரேநாளில் இருபத்தையாயிரம் படைவிரர்களைத் திரட்டி மைசூர் நாட்டவரை விரட்டி அடித்தார் இரகுநாத சேதுபதி. இரகுநாத சேதுபதியின் இந்த இணையில்லாப் பேருதவி இல்லையேல், மதுரையின் அழிவு தவிர்க்கமுடியாத நிகழ்ச்சியாய் இருந்திருக்கும் என்பது அந்நாளிலேயே வாழ்ந்த சரித்திர அறிஞர்களால் ஏட்டில் எழுதப்பட்டிருக்கும் வாய்மையாகும். தமது நாட்டின் உயிரையும் மானத்தையும் நெருக்கடியான நேரத்தில் காப்பாற்றிய இரகுநாத சேதுபதியைத் திருமலை நாயக்கர் மனமாரப் போற்றினர்; வாயார வாழ்த்தினர்; திருமலைச் சேதுபதிக்குத் 'தாலிக்கு வேலி' (அரசியின் உயிரைக் காத்தவர்) முதலான பட்டங்களை மனமுவந்து வழங்கினர். மதுரை மன்னர்கட்கே உரிய 'அரிமுகப்பல்லக்கு' முதலான விலைமிக்க வெகுமதிகளை வழங்கினர். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக மறவர் சீமையின்பொருட்டு அவர் திறை செலுத்தவேண்டிய கடமையினின்றும் விடுதலை தந்தார். மறவர் சீமையோடு திருப்புவனம், திருச்சுழி, பள்ளிமடம் முதலிய பகுதிகளைச் சேர்த்துக்கொள்ள அனுமதித்தார். தாம் மதுரையில் மிகச் சிறப்பாகக் கொண்

டாடும் நவராத்திரி விழாவைச் சேதுபதியும் சிறப்பாகக் கொண்டாட இசைந்தார். சுருங்கச் சொன்னால், எல்லா வகையிலும் தமிழகத்தின் அரசியலில் சேதுபதிக்குச் சிறப்பு வாய்ந்ததோர் இடம் உண்டாகச் செய்தார் நன்றி உள்ளம் படைத்த திருமலை நாயக்கர் என்னலாம். தம்பால் நாயக்கர் காட்டிய பேரன்பைச் சேதுபதியும் எதிரொலிக்க விரும்பினார். அந்த விருப்பம் ஒருவகையில் விபரீதமாயும் மாறியது. ஆம். செந்தமிழ்ப் பகுதியாகிய இராமநாத புரத்தில் தெலுங்கை அரசியல் மொழியாக்கத் தீவிரமாக முயற்சி செய்தார் இரகுநாதர். ஆனால், அவர் முயற்சி வெற்றிபெறவில்லை. வடுகர் மொழி ஆளும் மொழியாவதை மறவர் நாடு சிறிதும் வரவேற்கவில்லை.

திருமலைச் சேதுபதி மைசூர் நாட்டவரைப் போரில் புறங்கண்டதுபோலவே, திருமலை நாயக்கருக்குத் துணையாய் நின்று மதுரையின்மீது படையெடுத்துவந்த கூதுப்கானையும் வென்று, 'நேசகாவலன்' என்னும் புகழ் பெற்றார்; அவ்வாறே மதுரை நாயக்கரை எதிர்த்து எட்டயபுரப் பாளையக்காரர் தலைமையில் போர்முனை புகுந்த திருநெல் வேலிப் பாளையக்காரர் படையையும் முறியடித்தார். இதற்குக் கைம்மாறாகத் திருமலை நாயக்கர் திருநெல்வேலி யைச் சேர்ந்த மன்னார் கோயிலுக்கு அருகிலுள்ள ஒரு பெரிய நிலப்பகுதியைப் பரிசிலாக அளித்தார். மதுரை ஆட்சிக்குப் பெருவளம் சுரந்துவந்த முத்துச் சலாபத்திலும் ஓரளவு சேதுபதி பங்குபெறச் செய்தார். இங்ஙனம் கால் நூற்றாண்டு மறவர் சீமையைக் காசினி போற்ற ஆண்ட பின் இரகுநாத சேதுபதி 1672-ல் காலமானார்.

இரகுநாத சேதுபதிக்குப்பின் அரசபீடம் ஏறியவர் இராசசூரிய சேதுபதி. இவர் ஆறே மாதத்தில் மாற்றார் சூழ்ச்சி யால் கொல்லப்பட்டார். இவருக்குப்பின் இவர் தம்பியார் ஆதன இரகுநாத சேதுபதி அரசுரிமை ஏற்றார். இவர் ஆட்சி மூன்றே மாதங்களில் முடிந்தது. இவ்விரு சகோதரர்கட்கும்

பிள்ளைகள் இல்லை. எனவே, மறவர் நாட்டுத் தலைவர் பலரும் ஒன்றுகூடி, 1674-ல் நாடாண்ட சேதுபதியின் உறவினரான இரகுநாத தேவர் என்னும் கிழவன் சேதுபதிக்கு முடிசூட்டினர்.

மறவர் நாட்டு வரலாற்றிலேயே இக்கிழவன் சேதுபதிக்குத் தனிப்புகழ் உண்டு. கூர்த்த அறிவும் ஆண்மையும் திறனும் ஒருங்கே பெற்றிருந்த சேதுபதியாய் இவர் முப்பத்தாறு ஆண்டுகள் ஆண்டார். ஆட்சிக்கு வந்தவுடனே இவர் தமது இரும்பு நெஞ்சத்தை வையகம் அறியச் செய்தார்: தாம் ஆட்சிக்கு வருவதற்குப் பெருந்துணையாய் இருந்த செல்வாக்கு வாய்ந்த இரு தலைவர்களை—நாளடைவில் அவர்களே தமக்கு விரோதிகள் ஆகக்கூடும் என்ற எண்ணத்தால்—கொலை செய்து தீர்த்தார்; அந்நாளில் தமது ஆட்சிக்குட்பட்டுப் புதுக்கோட்டையை ஆண்ட பல்லவராயன் என்பான் தமது கருத்துக்கு மாறாகத் தஞ்சைக் காவலனோடு கள்ள உறவு கொள்வதை அறிந்து, அவனை அரசபதவியினின்றும் அகற்றினர்; அப்பதவிக்குத் தாம் காதல்கொண்டு திருமணம் செய்து கொண்டிருந்த கள்ளர் மரபைச் சேர்ந்த காதலி என்பாளின் சகோதரனாகிய இரகுநாதத் தொண்டைமானை அரசனாக நியமித்தார். இதுவே சமீபத்தில் முடிவடைந்த புதுக்கோட்டை அரசின் ஆரம்பம்!

திருமலைச் சேதுபதியைப் போலவே கிழவன் சேதுபதியும் மதுரை மன்னரை மாற்றார் படையெடுப்பினின்றும் காப்பாற்றினர். நுஸ்ரத்கான் என்பானின் கொடிய படையெடுப்பினின்றும் இவர் மதுரையை வெற்றியோடு காப்பாற்றியமையால், 'பரராஜகேசரி' என்ற பட்டப் பெயரை அடைந்தார். இந்நிகழ்ச்சிக்குப்பின் எக்காரணத்தாலோ, கிழவன் சேதுபதிக்கும் மதுரை மன்னருக்குமிடையே மனவேறுபாடு தோன்றிப் போர்மூண்டு வெற்றி தோல்வியின்றி முடிந்தது. இப்போர் முடிந்த சில நாட்களுக்குப்

பின் மீண்டும் ஒரு போர் இருதரப்பாருக்குமிடையே நடை பெற்றது. அதில் சேதுபதியே வெற்றிபெற்ருர். மதுரை மன்னரின் படைகள் பின்வாங்கி ஓடின. இவ்வெற்றிக்குப் பின் தஞ்சை மன்னரோடு போரிட்டு அம்பரை ஆற்றுக்குத் தெற்கே உள்ள பகுதிகளைத் தம்முடையனவாக்கிக் கொண்டார் கிழவன் சேதுபதி.

மதுரையை அப்போது ஆண்ட மூன்றும் முத்துவீரப்ப நாயக்கர் அம்மை நோய்க்கு இரையாகி, 1689-ல் இறந்தார். அவருக்குப் பின் மதுரையின் ஆட்சி மங்கம்மாள் கைக்கு மாறியது. அரங்க கிருஷ்ணமுத்து வீரப்பர் இறக்கும்போது அவர் மனைவி கர்ப்பவதியாய் இருந்தாள். பின்னர்ப் பிறந்த அக்குழந்தை, விஜயரங்க சொக்கநாதர் என்ற பெயர் சூட்டி மூன்றே மாதங்களில் முடி கவிக்கப்பெற்றது. ஆனல், நாட்டின் அரசியல் நிருவாகம் முழுவதும் மங்கம்மாள் கையிலேயே இருந்தது. இந்நிலையில் கிழவன் சேதுபதியின் ஆட்சி மறவர் சீமையில் நாளுக்கு நாள் உரம் பெற்று ஓங்கியது. மதுரை மன்னர்க்குச் சிறிதும் தலைவணங்காமல் சுதந்திர ஆட்சி நடத்தினுர் கிழவன் சேதுபதி. இவ்வுண்மை மார்ட்டின் என்பார் 1700-ஆம் ஆண்டில் எழுதிய கடிதத்தாலும் உறுதிப்படுகிறது.[7] அதோடு 1698ல் மதுரையையே முற்றுகையிட்டுப் பிடித்தார் சேதுபதி என்றுலும், தளவாய் நரசப்பையர் மிக விரைவிலேயே மதுரையை மறவர் நாட்டுப் பிடியினின்றும் விடுதலை செய்தார் என்பது கூறப் படுகிறது. இதன் பின் தொடர்ச்சியாக 1702-ல் மங்கம்மாள் சேதுநாட்டின்மீது படையெடுத்தாள். தஞ்சை அரசர் படையோடு திரண்டுவந்த நாயக்கர் பெரும்படைக்குத் தளவாய் நரசப்பையர் தலைமை தாங்கினுர். ஆனல், இப் பெரும் படையை எளிதில் புறங்கண்டார் கிழவன் சேதுபதி. அதோடு தளவாய் நரசப்பையரும் போரில்

7. Nayaks of Madura, p. 212

கொல்லப்பட்டார். சேதுபதியின் புகழ் தென்னாடெங்கும் பரவுவதாயிற்று. ஒரே வாரத்தில் மூவாயிரம் அல்லது நாலாயிரம் படைவீரர்களைத் திரட்டிப் போர்முனையில் நிறுத்தும் ஆற்றல் கிழவன் சேதுபதிக்கு இயற்கையாய் அமைந்திருந்தது எனில், அவர் செல்வாக்கிற்கும் இடையரு வெற்றிக்கும் வேறு விளக்கமும் வேண்டுமோ? இச்சிறப்புக்களின் துணையாலன்றோ 1702-ல் கிழவன் சேதுபதி தமக்கும் மதுரைக்குமிருந்த எல்லாத் தொடர்புகளையும் துணித்துக்கொண்டு தனியாட்சி நடத்தினர்? இது வாயிலாக நெடுங்காலம் மதுரைமாநகர் ஆட்சிக்கு–பாண்டி நாட்டின் தலைநகரின் செல்வாக்கிற்கு–அடங்கிக்கிடந்த சேதுநாடு சுதந்தர நாடாகியது. இப்பெருமையை மறவர் சீமைக்குத் தேடித்தந்த பெருமகனர் கிழவன் சேதுபதியே என்பதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை.

1709-ல் வஞ்சம் தீர்க்கும் வகையில் தமது நாட்டின் மீது படையெடுத்து வந்த தஞ்சை மன்னன் படைவீரர்களைப் பஞ்சாய்ப் பறக்கும்படி செய்ததோடு அவனுக்கு உரிய பலம் வாய்ந்த கோட்டையாகிய அறந்தாங்கியையும் கைப்பற்றினர் கிழவன் சேதுபதி. தம் வாழ்நாளின் முடிவிற்குள் தமிழக வரலாற்றில் சேதுநாட்டின் புகழ் மாற்றார் கண்களை எல்லாம் மருட்டும் வகையில் ஒளிர வேண்டும் என்று கிழவன் சேதுபதி கண்ட கனவு ஒரு சிறிதும் வீணாகவில்லை. சேதுநாட்டைச் சுதந்தரபூமி ஆக்கிய பின்பே கிழவன் சேதுபதியின் கண்கள் மூடின.

எண்ணற்ற வெற்றிகளைப் போர்க்களத்தில் கண்டு புகழ்வாய்ந்த கிழவன் சேதுபதி, 1710-ல் காலமானர். இவர் ஆட்சிக்காலத்திலேதான் மறவர் சீமையின்புகழ் குன்றின் மேலிட்ட விளக்காயிற்று. தம் ஆட்சிக்காலத்தில் கிழவன் சேதுபதி நாட்டுக்காகச் செய்த நன்மைகள் மிகப்பல. குளம் தொட்டு வளம் பெருக்கியும், கோயில்கள் கட்டியும், அறச்சாலைகள் அமைத்தும், அவற்றிற்கு எண்ணற்ற

மானியங்கள் ஈந்தும் அழியாப் புகழ் கொண்டார் கிழவன் சேதுபதி. இராமநாதபுரத்தில் உள்ள முகவை ஊருணியும், கற்கோட்டையும், இராமலிங்கவிலாச மாளிகையும் இவர் புகழைச் சரித்திர உணர்ச்சி உடையார்க்கு எடுத்தோதிய வண்ணம் இன்றும் நின்று நிலவுகின்றன.

பதினெட்டு வருட ஆட்சிக்குப்பின் 1706-ல் மங்கம்மாள் மாண்டாள். அதற்குப்பின் மதுரை அரசுரிமை அவள் பேரராகிய விஜய இரகுநாத சொக்கநாதரைச் சேர்ந்தது.

பரராஜகேசரி கிழவன் சேதுபதியைப்போலத் திறமையையும், நிருவாக ஆற்றலையும், மக்களின் ஒருமித்த அன்பையும் பெற்ற ஓர் அரசரை இராமநாதபுர வரலாறு முக்காலத்திலும் கண்டதில்லை. முப்பத்தாறு ஆண்டுகள் ஆட்சிபுரிந்த கிழவன் சேதுபதி, இறப்பதற்குமுன், பவானி சங்கரந்தேவன் என்ற தம் காதற்கிழத்தி மகனுக்கே அரசுரிமையை வழங்க முடிவு செய்தார்; ஆயினும், தம் குடிமக்களின் வேண்டுதலால் தம் முடிவை மாற்றிக் கொண்டு விஜயஇரகுநாதருக்கு முடிசூட்ட இசைந்தார்.

விஜய இரகுநாத சேதுபதியின் ஆட்சி 1711-ல் தொடங்கி, 1725 வரை நடைபெற்றது. விஜய இரகுநாதருக்கு ஆதரவாக மக்களின் முழு அன்பும் இருந்தபோதிலும், பவானி சங்கரனல் விளைந்த தொல்லைகள் ஏராளம். பவானி சங்கரன் புதுக்கோட்டை மன்னனையும் தஞ்சை அரசனையும் தனக்குத் துணையாகச் சேர்த்துக் கொண்டு சேதுபதி தங்கியிருந்த அறந்தாங்கிக் கோட்டையைத் தாக்கினன். ஆம். புதுக்கோட்டை மன்னனது பரம்பரை, தனக்குச் சோறும் சுகமும் கொடுத்த சீமைக்கே துரோகம் செய்வதைப் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலேயே தொடங்கிவிட்டது! அறந்தாங்கிக் கோட்டையிலிருந்து போர் புரிந்துகொண்டிருந்த நிலையில் விஜய இரகுநாத சேதுபதி நோய்வாய்ப்பட்டு இராமநாத

புரம் எடுத்துச் செல்லப்பட்டார்; அங்கு 1720-ல் காலமானார்.

மக்களின் ஒருமித்த அன்பிற்கு உரியவராய் விளங்கிய விஜய இரகுநாதரின் மீளாப் பிரிவால் மறவர் சீமை மீண்டும் உள்நாட்டுக் கலகத்திற்கு இரையாயிற்று. அதன் விளைவாக இராமநாதபுரச் சீமை பிளவுபட்டது. விஜய இரகுநாதர், தாம் இறப்பது நிச்சயம் எனத் தெரிந்ததும், கிழவன் சேதுபதியின் பேரரான தண்டத்தேவன் என்னும் சுந்தரேச இரகுநாத சேதுபதியை அரசராக நியமித்தார். ஆனால், பவானி சங்கரனே வாளா இருப்பான்? அவன் பல்வகையாலும் முயன்று மக்களைப் பசப்பி அரசுரிமையைக் கைப்பற்றினான். அதனால், தண்டத்தேவனின் ஆண்மை சீறியது. மதுரை மன்னனின் துணையையும் புதுக்கோட்டை அரசனின் உதவியையும் தண்டத்தேவன் பெற்றான். புதுப் பலத்தோடு பவானி சங்கரன் தங்கியிருந்த அறந்தாங்கிக் கோட்டை தாக்கப்பட்டது. மாற்றாரின் பெரும்படையைக் கண்ட பவானி சங்கரன், தஞ்சை அரசனிடம் தஞ்சம் புகுந்தான்; தனக்கு உதவி புரிந்தால் பாம்பாற்றிற்கு வடக்கேஉள்ள பகுதிகளை எல்லாம் தந்து விடுவதாக வாக்களித்தான். இரண்டு மாதங்களில் பவானி சங்கரனும் தஞ்சைத் தளபதியும் இராமநாதபுரத்தின்மீது படையெடுத்தனர். தண்டத்தேவனுக்கும் பவானி சங்கரன் படைக்கும் இடையே போர் மூண்டது. இராமநாதபுரம் முற்றுகை இடப்பட்டது. புதுக்கோட்டைப் படைவீரரும் மதுரையிலிருந்து வந்த படைவீரரும் தண்டத்தேவனுக்குத் துணையாய் நின்றனர். ஆனால், தஞ்சைத் தளபதி எவ்விதப் பெருமுயற்சியுமின்றிப் புதுக்கோட்டைப் படையை முறியடித்து, தொண்டைமானின் இரு பிள்ளைகளையும் சிறைப் பிடித்தான். அதனால், புதுக்கோட்டை அரசன் சமாதான ஒப்பந்தத்திற்கு உடனே தயாராகிவிட்டான். எஞ்சியிருந்த எதிரிகள் படையையும் புறங்கண்டு, பவானி சங்கரனும்

தஞ்சைத் தளபதியும் இராமநாதபுரக் கோட்டையை முற்றுகையிட்டனர்; சுருங்கை வழிசெய்து கோட்டையை விரைவில் பிடித்தனர். சேதுபதியும் அவரைச் சார்ந்தோரும் கொல்லப்பட்டனர். முடிவில் கடுமுயற்சிகளின் பலனாகப் பவானி சங்கரன் மீண்டும் சேதுபதி ஆனான். ஆனால், அவன் ஆட்சியில் அமைதி நிலைக்கவில்லை. தன் நாட்டில் செல்வாக்கு வாய்ந்த குறுநிலத் தலைவராகிய சசிவர்ணத் தேவர் என்ற பெருவீரரை அவன் பகைத்துக்கொண்டான்; செல்வமும் செல்வாக்கும் மிக்க அவர் உடைமைகளை எல்லாம் பறிமுதல் செய்தான். சசிவர்ணத்தேவரோ, தஞ்சையில் சரண் புகுந்தார். அங்கே அவர் அரசவையில் வீரச் செயல்கள் பலபுரிந்து தஞ்சை மன்னனின் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டார். வலிமைசான்ற மிகப் பெரிய வயப்புலி ஒன்றைத் தன்னந் தனியாகப் போரிட்டு வெற்றிகொண்டார் சசிவர்ணத்தேவர். தஞ்சை மன்னனைக் கொல்ல வஞ்சகர் சிலர் ஏவிவிட்ட காளையொன்றின் கொம்புகளைத் தக்க தருணத்தில் முறித்து எறிந்து, அரசரைக் காப்பாற்றினார்.[8] இத்தகைய ஒரு வீரரின் ஆண்மையிலும் ஆற்றலிலும் தஞ்சை வேந்தன் நெஞ்சைப் பறிகொடுத்ததில் வியப்பொன்றுமில்லையன்றோ? அடைக்கலமாய்ச் சென்ற இடத்தில் சசிவர்ணர் தம்மைப்போன்றே தமக்கு முன்பே தம் நாட்டார் ஒருவர் அங்கே அகதியாயிருப்பதைக் கண்டார். காலஞ்சென்ற விஜய இரகுநாத சேதுபதியின் அம்மானாரான[9] கட்டையத் தேவரே அவர். துன்பமும் துயரும் ஆத்திரமும் அவமானமும் அவ்விருவரையும் ஒருவராக்கின. எவ்வாறேனும் பவானி சங்கரனை நாட்டைவிட்டு விரட்டி அடிப்பது என்று அவ்விருவரும்

---

8. *பார்க்க:* Mr. K. Annaswamy Iyer's Sivaganga Zemindary-Introduction.

9. *இவரைச் சேதுபதியின் சகோதரர் என்றும் கூறுவர்.*

உறுதிபூண்டனர்; தஞ்சை மன்னரைப் பொருளும் படையும் தந்து உதவி அருளுமாறு உள்ளுருகி வேண்டினர். தஞ்சை அரசனும் வழக்கமான வாக்குறுதியின்மேல்—பாம்பாற்றிற்கு வடக்கேயுள்ள பகுதிகள் தனக்கே உரிமையாக்கப்படவேண்டும் என்ற உடன்படிக்கையின்மேல்—பணமும் படையும் தந்து, தன்னை நாடிவந்த மறவர் நாட்டுத் தலைவர்களைப் பாதுகாக்க முன்வந்தான். ஏற்கெனவே பவானி சங்கரன் இத்தகைய ஓர் உடன்படிக்கையைச் செய்தும், அதை நிறைவேற்றாது துரோகம் புரிந்தானே என்ற எண்ணம் தஞ்சை மன்னனின் இதயத்தைத் துளைத்த வண்ணம் இருந்தது. எனவே, இராமநாதபுரத்தை ஒருவர் கையிலேயே ஒப்படைப்பதைவிடப் பலர் கையில் பகிர்ந்து தருவதன் மூலம் தன் கனவு நனவாகும் என்று கருதினான் தஞ்சை வேந்தன். காலமும் அவனுக்குக் கைகொடுத்தது. தஞ்சைத் தளபதி பெரும்படையுடன் சேதுபதிக்கு எதிராக அனுப்பப்பட்டான். தஞ்சைப் படைக்கும் சேதுபதி படைக்குமிடையே உறையூரில் பெரும்போர் நிகழ்ந்தது. அப்போரில் சேதுபதி படுதோல்வியடைந்ததுமன்றி, தஞ்சைத் தளபதியால் கைது செய்யப்பட்டுத் தஞ்சாவூருக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டார்; அங்கே மிகக் கடுமையாக நடத்தப்பட்டுக் கடைசியில் சிறையில் இடப்பட்டார். இவ்வாறு மறவர் சீமையில் ஏற்பட்ட பெரும் போராட்டத்திற்குக் காரணமாயிருந்த பவானி சங்கரனின் ஆட்சி 1729-ல் முடிவுற்றது. இப்பெரு வெற்றிக்குப்பின் கிழவன் சேதுபதி காலத்தில் ஐயாயிரம் சதுர மைல் நிலப்பரப்பாய் இருந்த இராமநாதபுரச் சீமை, துண்டு துண்டாக்கப்பட்டது. அதன் பயனாகப் பாம்பாற்றிற்கு வடபால் உள்ள பகுதிகளை எல்லாம் தஞ்சை அரசன் கவர்ந்துகொண்டான். எஞ்சிய பகுதிகள் ஐந்து கூறுக்கப்பட்டன. ஐந்தில் மூன்றைக் கட்டையத்தேவர் எடுத்துக்கொண்டார்; அப்பகுதிக்கு அரசராய்க் குமார

மூந்து விஜய இரகுநாதர் என்ற பட்டப் பெயருடன் அவர் முடி சூட்டிக்கொண்டார். எஞ்சிய இரு பகுதிகளையும் பெரும்பாலும் நாலுகோட்டை உடையத்தேவர் என்று வழங்கப்பட்ட சசிவர்ணத்தேவர் தமக்குரியனவாக்கிக்கொண்டு ராஜமூந்து விஜய இரகுநாத பெரிய உடையத்தேவர் என்ற சிறப்புப் பெயருடன் சிங்காதனம் ஏறினர். நாளடைவில் அவர் சிவகங்கை அரசர் என்று வழங்கப்பட்டார். அறிஞர் நேல்ஸன் ஆராய்ந்து எழுதிய நூலினின்றும் கிடைக்கும் குறிப்பு ஒன்றால், சசிவர்ணர் சிவகங்கை அரசைப் பெற்ற சுவை பொதிந்த செய்தி விளங்குகிறது:

'சிவகங்கை ஜமீந்தாரியின் குத்தகைக்காரரான மிஸ்டர் பிஸ்சர் அன்புடன் தேடிக்கொடுத்த (S. S. 1655 அல்லது கி. பி. 1733-ல் செதுக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்ட) மிக முக்கியமான செப்புச் சாசனத்தின் பிரதி ஒன்று கூறுவதாவது:—

பெரிய உடையத்தேவரின் மைந்தரும் ஹிரண்ய கர்ப்ப அரசுபதி இரகுநாத சேதுபதியின் மருமகனுமாகிய முத்து விஜய இரகுநாத பெரிய உடையத்தேவர், மற்ற அரசர்களைப் போன்று வைகைக் கரையிலுள்ள செழிப்பான நிலங்கள், செம்பியன் வளநாடு, தொண்டித் துறைமுகம் முதலியவற்றிற்குச் சொந்தக்காரராயிருந்தார். யாரோ ஒரு ஞானியார் (இவர் பெயரில் தரப்பட்ட தானத்தின் நினைவுச் சின்னமே இச்சாசனம்) செய்த உபதேசத்தின் பயனாய் அவர் தஞ்சாவூர் சென்று, அங்கு ஒரு புலியைக் கொன்றுவிட்டு, அந்நாட்டினின்றும் திரும்பிவந்தபின், பவானி சங்கரத்தேவரை வெற்றி பெற்றார். அதன் பிறகு ஞானியாரை முதன் முதலில் அவர் சந்தித்த ஊரினருகே ஒரு குளம் கட்டி, அங்கே அவருடைய உபதேச மொழிகளைக் கேட்டு, அக்குளத்திற்குச் சிவகங்கை அல்லது சிவனது தீர்த்தம் என்று பெயரிட்டார். சாசனமும் அவரை 'அரசு நிலையிட்டவன்' அல்லது அரசை நிலைநிறுத்தியவன் (ஸ்தா

பித்தவன்) சோழமண்டலச் சண்டப்பிரசண்டன் அல்லது சோழ நாட்டின் சர்வவல்லமையுள்ளவன், பாண்டி மண்டல ஸ்தா பனுசாரியன் அல்லது பாண்டிய ராஜ்யத்தைத் தோற்று வித்தவன் என்றே குறிப்பிடுகிறது. மொத்தத்தில் இந்தச் சாசனத்திற்கும் பொன்னுசாமித்தேவரின் விண் ணப்பத்தில் குறிக்கப்பட்டிருக்கும் சரித்திரத்திற்கும் மிக அதிகமான பொருத்தமிருக்கிறது. மேலும் இராமநாதபுர ராஜ்யத்திலிருந்து இறுதியாகச் சிவகங்கைச் சீமை பிரிந்து தனி அரசாக உருக்கொண்ட தேதியை அறி வதற்குரிய மதிப்புடைய சாசனமாகவும் இது விளங்கு கிறது..........'

இதுவே 'மதுரை நாடு' என்ற பெயரால் அறிஞர் நெல்ஸன் எழுதியுள்ள நூலில் கூறியுள்ள சாசனச் செய்தி. இச்சாசனச் செய்தியைச் சிவகங்கைச் சரித்திரக் கும்மியும் ஆதரிக்கிறது.[10]

சிவகங்கை அரசின் முதல் மன்னராகிய சசிவர்ணரைப் பற்றியே வேறு ஒரு வரலாற்றுக் குறிப்பும் கிடைக்கிறது. விஜய இரகுநாதத்தேவரின் குறுகியகால ஆட்சியில் இணை யில்லாச் செல்வாக்குப் பெற்ற குறுநிலத் தலைவர்களுள் ஒருவர், நாலுகோட்டை உடையத்தேவர் ஆவர். அவர் விஜய இரகுநாதரின் மனங்கவர்ந்த பெருமகனுராய் விளங் கினர். விஜய இரகுநாதர் தம் மேல் வைத்திருந்த அளவிலா அன்பையும் மதிப்பையும் பயன்படுத்திக்கொண்ட நாலு கோட்டை உடையத்தேவர், தம் மைந்தராகிய சசிவர்ண ருக்குச் சேதுபதியின் காதற்கிழத்தி மகளான அகிலாண் டேசுவரி நாச்சியாரைத் திருமணம் செய்து முடித்தார். இத் திருமணம் வாயிலாகச் சசிவர்ணர் தம் மனைவி சீதனமாகக் கொண்டுவந்த பெருஞ் செல்வம் அத்தனைக்கும் உரியவரா

---

10. பார்க்க: (1) Nelson's Madura country pp. 249. (2) பார்க்க: சிவகங்கைச் சரித்திரக் கும்மி. பக். 4-10.

யினர். இவ்வுண்மையைச் சரித்திரமும் இலக்கியமும் மறைவின்றிச் சாற்றுகின்றன.[11]

மறவர் சீமை வெட்டொன்று துண்டு இரண்டாகி, இராமநாதபுரப் பகுதி 'பெரிய வாடகை' என்றும், சிவகங்கைச் சீமை 'சின்ன வாடகை' என்றும் வழங்கப்பெற்றன. பெரிய மறவர் நாடு, சிறிய மறவர் நாடு என்றும் அப்பகுதிகளை முறையே சுட்டலாயினர்; சிறிய மறவர் நாட்டை 'நாலு கோட்டைச் சீமை' என்றும் குறிப்பிடுவர்.

மருதிருவரால் பின்னளில் அழியாப் புகழ் அடைந்த சிவகங்கைச் சீமை தோன்றிய வரலாறு இதுவேயாகும். இந்நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது **1730**-ஆம் ஆண்டில். இதற்குச் சரியாக ஐம்பது ஆண்டுகட்குப் பின்பே நாம் ஆராய இருக்கும் மாணிக்கங்களின்—மாவீரர்களின்—ஆட்சி உதயமாகியது. இடைப்பட்ட இந்த அரை நூற்றாண்டில் மறவர் சீமையில்—தமிழகத்தில்—நடைபெற்ற சரித்திர நிகழ்ச்சிகளையும், அவற்றிற்கு அடிப்படையாய் இருந்த வரலாற்றுக் காரணங்களையும் நாம் ஒருவாறு தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமன்றோ?

---

11. பார்க்க: (1) Ramnad Manual p. 233 (2) சிவகங்கைச் சரித்திரக் கும்மியும் அம்மானையும் - பக் - 106—107.

2. கன்னித் தமிழகத்தில்

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு தமிழகத்திற்குக் குழப்பம் மிகுந்த காலம். எனவே, இக்காலத்தைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியும் சிக்கலும் குழப்பமும் நிறைந்ததாக இருப்பதில் வியப்பில்லை. தமிழகம் என்ற வளமான அரண்மனைக்குத் தீ வைத்ததோடு அவ்வரண்மனைச் சொத்தை எல்லாம் இரவுபகலாகச் சூறையாடிய கள்வர்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியாகவே இக்காலம் அமைந்து கிடக்கிறது.

இன்பத் தமிழகத்தை ஏகாதிபத்திய வெறிகொண்டு வேட்டையாட நினைத்தான் மொகலாயப் பேரரசன் ஔரங்கசீபு. அவன் தக்காணத்தில் பிஜப்பூரையும் கோல்கொண்டாவையும் கைப்பற்றியபின், 1693-ல் தென்திசை நோக்கிப் படையெடுக்கும் பொருட்டுச் சுல்பிகர்கானை அனுப்பிவைத்தான். அப்போது மதுரையை ஆண்டவள் நாயக்க வமிசத்தைச் சேர்ந்த இராணி மங்கம்மாள். நுண்ணறிவு படைத்த மங்கம்மாள், பலம் பொருந்திய இஸ்லாமியப் பேரரசை எதிர்த்துத் தோல்வியுறுவதைவிடப் பணிந்து வாழ்வதே ராஜ தந்திரமென்று கருதினாள்; எனவே, ஏராளமான பரிசுகள் பலவற்றை மொகலாயப் பேரரசின் தளபதிகட்குக் காணிக்கையாகக் கொடுத்துக் காரியங்களைச் சாதித்துக்கொண்டாள்; தன்னை அழிக்க வந்த இஸ்லாமியப் படையையே தன் எதிரிகளை அழிப்பதற்குப் பயன்படுத்திக்கொண்டாள். ஆம். கடும்புயலை எதிர்த்து அரசாங்கக் கப்பலை நடத்திப் பாழாக்காமல், பக்குவமாகத் தப்பித்துக்கொண்டாள் மங்கம்மாள். இஸ்லாமியப்பேரரசிற்கு இணங்கிப்போவதனால், தமிழகத்தின் குறுநில மன்னர்களின் காட்சியில் தன் புகழ் குன்றியிருக்கும் என அவள் நம்பினாள்.

ஔரங்கசீபுவின் ஆசையெல்லாம் தமிழ்நாட்டு அரசுகளின் சொத்தை முதலில் சூறையாடுவது; அடுத்து நிலப்

பகுதிகளைக் கொள்ளை கொள்வது; மூன்றாவதாக அவ்வரசு களின் உயிரையே குடித்து ஆனந்தப்படுவது. இத்தகைய ஒரு கொடுமைக்கு—ஔரங்கசீபுவின் ஆசைக்கு—தமிழகம் இரையாகாமல் காப்பாற்றியவள் மங்கம்மாள். தன் பணி வாலும் நயமொழிகளாலும் ஔரங்கசீபுவிடமிருந்து ஒருவாறு மங்கம்மாள் தப்பினாலும், தமிழகத்திற்குள்ளே தானே ஏற்படுத்திக்கொண்ட பகைகளாலும் தன் மேல் பிறர்கொண்ட பகைகளாலும் பெருந்தொல்லைகட்கு உள் ளானாள். உண்மையில் அவள் காலத்திலேயே நாயக்கர் அரசு ஆட்டம் கண்டுவிட்டது.

மங்கம்மாள் இறந்து இருபத்தாறு ஆண்டுகள் கழித்து நாயக்கர் ஆட்சியை ஏற்றவள் இராணி மீனாட்சி. இவளே நாயக்க வமிசத்தின் கடைசி எரிநட்சத்திரம். மங்கம்மாள் ஆட்சிக்கும் இராணி மீனாட்சியின் ஆட்சிக்கும் இடையே நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகள் சிலவற்றையும் கவனிக்க நாம் கடமைப்பட்டுள்ளோம். 1643-ல் படையெடுத்துவந்த ஔரங்கசீபுவின் தளபதி, தஞ்சையையும் மதுரையையும் தன் படைவன்மைக்குப் பணியவைத்து, மொகலாய அரசுக் குக் கப்பமும் கட்டச் செய்தான். டில்லியிலிருந்து நாட்டின் நிருவாகத்தைக் கவனித்துவந்த அவன், தென்னிந்திய நிரு வாகத்தைக் கவனிக்க இருவரை நியமித்தான். அவர்களுள் ஒருவன் ஐதராபாது நைஸாம். நைஸாமே தென்னிந்தியா விற்கும் தக்காணத்திற்கும் மொகலாய சக்கரவர்த்தியின் நேர்ப்பிரதிநிதி. அவன் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டுக் கர்நாட கத்தை—தமிழகத்தை—கவனித்துக்கொள்ள வேண்டியவனே ஆர்க்காட்டு நவாபு. சட்டப்படியும் சம்பிரதாயப்படியுமே இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்தான் மொகலாய சக்கரவர்த்தி என்றாலும், நடைமுறையில் ஐதராபாது நைஸாமும் ஆர்க் காட்டு நவாபுவும் தத்தம் பகுதிகளில் சுதந்தர ஆட்சியே நடத்தினர். ஔரங்கசீபுவிற்குப் பின் மொகலாயப் பேரரசு சீர்குலைந்து போயிற்று. அதனால், நைஸாம், தட்டிக்

கேட்க ஆளில்லாமல், தனி ஆட்சி நடத்தினன். ஆர்க் காட்டு நவாபுவும் நைஸாமுக்கு இணையாகக் கூத்தாடினன். என்றாலும், ஒவ்வொரு சமயத்தில் நைஸாம் ஆர்க்காட்டு ஆட்சியில் தலையிடுவதும் அதை நவாபு எதிர்ப்பதுமாக நிலைமை நீடித்து வந்தது. எனவே, சுற்றி வளைத்து மொகலாயப் பேரரசனால் படையெடுத்துப் பணிவிக்கப் பட்ட மதுரை—தஞ்சை அரசுகள், ஆர்க்காட்டு நவாபு வுக்கு வேண்டா வெறுப்பாகவாவது—விட்டுவிட்டாவது—கப்பம் செலுத்தி வாழ நேர்ந்தது. திருச்சிராப்பள்ளியி லிருந்து திருவிதாங்கூர் வரை பரவிக்கிடந்த நாயக்கர் ஆட்சியையும் தமிழகத்தின் நெற்களஞ்சியமாய் விளங்கிய தஞ்சை அரசையும் அடக்கி ஆளுகிறோம் என்ற மமதை ஆர்க்காட்டு நவாபுவையும் அவன் வழிவந்த 'பெருமக்களை' யும் சும்மா விடுமா? விடவில்லை என்பதை வரலாறு எடுத்து இயம்புகிறது.

1732-ஆம் ஆண்டில் ஆர்க்காட்டு நவாபு தஞ்சையி லிருந்தும் மதுரையிலிருந்தும் கப்பம் வசூலிக்கப் படை திரட்டி அனுப்பினன். நவாபுவின் மகனை சாப்தர் அலி கானும் அவன் மருமகனை சந்தா சாகிப்புவும் நவாபுவின் சேனைக்குத் தலைமை தாங்கி வந்தனர். நவாபுவின் சேனை படையெடுத்துவந்த சமயத்திலேதான் மதுரையை ஆண்ட மீனாட்சியின் அரசியல் பெருத்த உள்நாட்டுக் குழப்பத் திற்கு—அரசுரிமைப் போட்டிக்கு—இரையாகிக் கிடந்தது. முன்னாள் அமைச்சனயிருந்த நாராயணப்ப ஐயன் என்ப வன் முதல்தர துரோகியானன். அவன் தூண்டுதலால் இராணி மீனாட்சிக்கு எதிராக, பங்காரு திருமலை என்பவன் அரசுரிமையைப் பெற பெருங் குழப்பம் செய்தான். வீடு பற்றி எரியும் நேரத்தில் தீவட்டிக் கொள்ளைக்காரன் புகுந்த நிலையை எய்தின திருச்சிராப்பள்ளியும், மதுரை யும். பங்காருதிருமலை, நவாபு சாப்தர் அலிக்குப் பணத்தை வாரி வழங்கினன். இராணி மீனாட்சி சந்தா சாகிப்புவிடம்

ஒப்பந்தம் பேச ஆரம்பித்தாள். நவாபுவின் படைத் தலைவர்களோ, இரு கைகளாலும் இருதரப்பிலும் ஏராள மான பொருளைப் பறித்து விழுங்கி ஏப்பம் விட்டுவிட்டு, முடிவாக இரு கட்சிக்கும் துரோகம்செய்ய முனைந்தார்கள். இராணி மீனுட்சியிடம் ஒருகோடி ரூபாயை வாங்கிக் கொண்டு, சந்தா சாகிபு ஆர்க்காட்டிற்குத் திரும்பிச் சென் ருன்; மீண்டும் 1736-ல் திரும்பி வந்தான். 'இந்தமுறை எப்படியாவது நாயக்கர் அரசை நம் வசமாக்க வேண்டும்!' என்ற உறுதி அவன் உள்ளத்தில் உரம்பெற்று நின்றது. அவன் சமர் புரிந்தான்; சதிகள் பல செய்தான். குர் ஆனின் மேல் சத்தியம் செய்வதாக இராணி மீனுட்சியிடம் பாசாங்கு பண்ணி, பட்டுத்துணியில் சுற்றி வைத்திருந்த செங்கல்லின்மேல் கையறைந்து, உறுதிமொழி கொடுத்து, அரசியை ஏமாற்றினுன். சந்தா சாகிபுவின் சதிகளால் தன் படைவலியும் மனவலியும் உடைந்து உருக்குலைந்த இராணி மீனுட்சி—அந்தோ!—நஞ்சுண்டு மாண்டாள்!

உள்நாட்டுக் குழப்பங்களும் முகம்மதியப் படையெடுப் பும் மலிந்த அந்நாளில், தமிழ்நாட்டு மக்கள் அடைந்த தவிப்பு வேதனை நிறைந்தது. பொன்னும் பொருளும் பறி போயின; ஆலயங்களும் அரண்மனைகளும் மாசுபடுத்தப் பட்டன; கள்வரும் கயவரும் கணக்கின்றிப் பெருகினர்; மாதர் கற்பும் பொறுமையும் சூறையாடப்பட்டன; இலஞ் சமும் பஞ்சமும் தலைவிரித்தாடின.

நாயக்கர் ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய சந்தா சாகிபு தன் இருசகோதரர்களின்துணைகொண்டுநாட்டின்நிருவாகத்தை நடத்தி வந்தான். அவன் வெற்றி அப்போது ஆர்க்காட்டு நவாபுவாய் இருந்த தோஸ்நு அலிகான் மனத்தில் பொரு மைத் தீயை மூட்டியது. ஐதராபாது நைஸாமோ, ஆர்க் காட்டு நவாபுவின் வளர்ச்சியைக் கண்டு வயிறெரிந்தான். இந்நிலையில் பம்பாய் மாகாணத்தைச் சேர்ந்த மராத்தியர் தமிழகத்திற்குப் பெருந் தொல்லைகள் இழைத்து வந்தனர்.

ஆண்டுதோறும் அவர்களுக்கு ஒரு பெருந் தொகையைக் காணிக்கையாகக் கொடுத்து அழாவிட்டால், புகைச்சலும் போரும் மிகும். இத்தகைய மராத்தியர் கர்நாடகத்தின் மீது படையெடுத்துக் கொள்ளேயிடத் திட்டம் தீட்டினர். அவர்களுடைய தீய எண்ணத் தீக்கு நெய் வார்த்தான் வஞ்சகவுள்ளம் படைத்த ஐதராபாது நைஸாம். 1739-ல் மராத்தியர் பத்தாயிரம் படைவீரர்களுடன் தமிழகத்தை நோக்கிப் படையெடுத்து வந்தனர். அப் படைக்குத் தலைமை தாங்கிய இராக்கோசி பான்ஸ்லே ஆர்க்காட்டு நவாபு வான தோஸ்து அலிகானைக் கொலைபுரிந்தான்; ஒருகோடி ரூபாய் கொடுத்தால் நவாபுவின் மகன் சாப்தர் அலிக்கு உயிர்ப்பிச்சை கொடுப்பதாகக் கூறினான். இங்கிலேயிலும் தனக்கு ஒரு கண் போனாலும் எதிரிக்கு இரு கண்களும் போகவேண்டும் என்று எண்ணி ஆர்க்காட்டில் சந்தா சாகிபுவுக்கு விரோதமாக இரகசியங்கள் பேசப்பட்டன. அவற்றின் பயனாக மராத்திய படையெடுப்பு 1741-ல் மீண்டும் ஒருமுறை நிகழ்ந்தது. அப்படையெடுப்பில் சந்தா சாகிபுவின் இரு சகோதரர்களும் கொலை செய்யப் பட்டார்கள். சந்தா சாகிபு கைதியாகி, சதாராவிற்கு இழுத்துச் செல்லப்பட்டான். அவன் ஆண்ட அரசபீடம் முராரிராவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. 1736-ல் மீனாட்சியின் ஆட்சிக்கு உலைவைத்த சந்தா சாகிபுவின் நிலை இவ்வாறு ஆகியது. மராத்தியர் படையெடுப்பின் போதும் தமிழ் நாட்டு வீரர்கட்கு 'உடன்பிறந்தே கொல்லும் வியாதி' யாய் அமைந்த புதுக்கோட்டைத் தொண்டைமான் செய்த துரோகம், கொஞ்சமன்று. சந்தா சாகிபுவுக்கு விரோத மாகப் பல்வகை உதவிகளேயும் புரிந்து மராத்தியரிடம் நாட்டைக் காட்டிக்கொடுத்து மாவீரனென்று பட்டமும் பரிசும் பெற்றான் துரோகியாகிய தொண்டைமான்.

மராத்தியர் படையெடுப்பால் நலிந்துபோயிருந்த நற் றமிழ் நாட்டைக் குற்றுயிருடையதாக்க விரும்பினான்

ஐதராபாது நைஸாம்; எண்பதாயிரம் குதிரைப்படைகளோடும் இருபதாயிரம் காலாட்படைகளுடனும் கர்நாடகத்தை எதிர்த்துக் கடும்புயலாய்ச் சீறிவந்தான். பெரும் புயலில் வீடும் வாயிலும், ஓடும் கூரையும், மரமும் மட்டையும் பிய்ந்து சிதறுவது போலத் தமிழகம் அயலவர் படையெடுப்புக்களால் அலங்கோலமாய்க் கிடந்த காட்சி அவனுக்கே வியப்பை யூட்டியிருக்க வேண்டும். ஒவ்வோர் ஊரிலும், ஒவ்வொரு கோட்டையிலும், ஒவ்வொரு தளபதி இருந்தான். அந்த ஊருக்கு, அந்தக் கோட்டைக்கு, அந்தத் தளபதியே தன்னிகரில்லா நவாபுவாய்த் திரிந்தான். ஒரு நாள் நைஸாமே, 'நான் இன்றுமட்டும் கர்நாடக நவாபுகள் என்ற பெயரால் பதினெட்டு நவாபுகளைச் சந்தித்துக் காணிக்கை பெற்றிருக்கிறேன். 'ஒரு நவாபுதான் கர்நாடகத்திற்கு' என்று நினைத்து வந்தேன்; இத்தனை நவாபுகள் இங்கே இருக்கிறார்களே!' என்று கூறினானாம். நைஸாம் தன் சட்டபூர்வமான அதிகாரத்தை நினைத்துப் பார்த்தான். 'கர்நாடகத்தை நம்கருத்துவழிக் கட்டி ஆளப் பலம்பொருந்திய ஒரே நவாபுவை நியமிப்பதுதான் உத்தமம் என்ற 'ஞானோதயம்' அவனுக்கு ஏற்பட்டது. எனவே, அவன் 1743-ல் மராத்தியர்களிடமிருந்த திருச்சிராப்பள்ளியைப் பறித்துக்கொண்டான்; தொடர்ந்து மதுரையையும் கைப்பற்றினான். முராரிராவ் தன்னைச் சேர்ந்த மராட்டியர்களுடன் மூட்டை முடிச்சுக்களை இறுக்கிக் கட்டிக் கொண்டு கர்நாடகத்தை விட்டே வெளியேறினான். நைஸாமின் அட்டூழியங்களைப் பொறுக்கமாட்டாத தமிழர்-சிறப்பாக, தஞ்சையைச்சேர்ந்த கள்ள மரபினர்-இரவோடு இரவாய்த் திருச்சிராப்பள்ளியிலிருந்த முகம்மதியப் படைகளின் கூடாரங்களில் புகுந்து பழிவாங்கினர். கள்ளர்களின் வாளுக்கு நேரடியாகப் பதில் சொல்வது நைஸாமுக்குக் கடினமாய்த்தானிருந்தது. ஆயினும், கடைசியாகப் பெரும்படையின் துணைகொண்டு கள்ளர்நாட்டைச்

சூறையாடினன் நைஸாம். எல்லாம் பாழாயின. சுதந்தர உள்ளம் படைத்த தமிழக மக்கள் இவ்வாறு நைஸாமின் கொடுமைக்கு இரையாகிக் கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டிருந்த காலத்தில், புதுக்கோட்டைத் தொண்டைமான் நைஸாமுடன் விருந்துண்டு காலத்தைக் கழித்தான்; நைஸாமிடமிருந்து தன் வீரத்திற்கு விலையாக இலுப்பூரை இனமாகப் பெற்றான். கடைத் தேங்காயை எடுத்து வழிப் பிள்ளையாருக்கு உடைத்த கதைபோல், நைஸாமிடமிருந்து வாங்கிய இலுப்பூர் இனத்தைப் பின்னளில் வெள்ளையாட்சி வேரூன்றுவதற்குப் பெரும்பாடுபட்ட முகம்மதலிக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுத்தான். என்னே அவன் வீரமும் வள்ளன்மையும்!

1745-ல் மீண்டும் முராரிராவின் தலைமையில் மராத்தியப் பெரும் படையெடுப்பு ஒன்று நிகழ்ந்தது. இப்படையெடுப்பால் கன்னித் தமிழகத்திற்கு நேர்ந்த அழிவுகளைக் கணக்கிட்டுச் சொல்லமுடியாது! இங்ஙனம் தமிழகத்தின் நிலை பல்வேறு படையெடுப்புக்களாலும் பாழாகிச் சீர்குலைந்திருந்த காலத்திலேதான் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முதற்பாதி முடிந்துகொண்டிருந்தது. அந்நாளில் துரோகக் கும்பலாகிய ஆர்க்காட்டு நவாபுகளின் ஆட்சிப்பீடத்திற்கான உரிமைப் போராட்டம் தலைதூக்கி நின்றது. அந்நாளில் நடந்த வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் ஆராய்ச்சியாளர்களாலேயே தெளிவாக அறிந்துகொள்ள முடியாத அளவிற்குச் சிக்கல் நிறைந்த சிலந்திக்கூடாய் உள்ளன. எனினும், நம் வரலாற்றிற்கு மட்டும் வேண்டிய முக்கிய நிகழ்ச்சிகளைச் சிறிதே கவனிப்போம்:

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முதற்பாதி முடிவதற்குள்ளேயே இந்திய மண்ணிலே ஐரோப்பிய வணிகர்கள் கால்வைத்துவிட்டார்கள். பண்டகசாலைகளை அமைத்து வியாபார வேட்டைக்காக வந்த வெள்ளை வியாபாரிகள் மறைமுகமாகவும் நேர்முகமாகவும் அரசியல் வேட்டை

யாடவும் தொடங்கினர்கள். வியாபாரப் போட்டியிலும் அரசியல் சூழ்ச்சியிலும் தலைமை தாங்கியவர்கள் பிரஞ்சியரும் ஆங்கிலேயரும் ஆவர். தமிழ்நாட்டு மக்களின் சுதந்தரத்தை வேட்டையாடக் கறுவிக்கொண்டிருந்த அவர்களுக்கு ஆர்க்காட்டு நவாபுகள் மோப்பம் பிடித்துக் கொடுப்பதில் குறைவில்லாத உதவிபுரிந்தார்கள்.

மராத்தியர்களுக்கு ஒரு கோடி ரூபாய் கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொண்டு தன் அரசையும் உயிரையும் காப்பாற்றிக் கொண்ட ஆர்க்காட்டு நவாபு சாப்தர் அலி, 1742-ல் தன் உறவினர் ஒருவரால் கொலை செய்யப்பட்டான். இதன் பிறகு அவன் மகனுன இரண்டாம் சாதத் உல்லா நவாபு வானுன். இதற்குள்ளேதான் கர்நாடகத்தில் ஏற்பட்ட குழப்பத்தை நீக்கத் தட்சிண சுபேதாரான நிஸாம்-உல்-முல்கு, கர்நாடகத்திற்கு வந்து, அன்வருதீன் முகம்மதுவை ஆர்க்காட்டு நவாபுவாக 1744-ல் நியமித்தான். ஐந் தாண்டுகள் வரை அவன் ஆட்சி நடந்தது. 1748-ல் நிஸாம்-உல்-முல்கு இறக்கவே, ஐதராபாதில் நாசிர், முசாபர் என்ற இருவருக்குமிடையே அரசுரிமைப் போட்டி நிகழ்ந்தது.

இந்த அரசுரிமைப் போராட்டத்தில் அன்வருதீனும் அவன் மகன் முகம்மதலியும் ஒரு கட்சியாகவும், சந்தா சாகிபு இன்னொரு கட்சியாகவும் இருந்து பெரும்போர் உடற்றினர். அன்வருதீன்—முகம்மதலிக்கும், சந்தா சாகிபுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட போராட்டம் வெளியே ஆர்க்காட்டு நவாபுகளின் அரசுரிமைப் போராட்டமாய்க் காணப்பட்டாலும், உண்மையில் அஃது ஆங்கில—பிரஞ்சுப் போராட்டமே. ஏற்கெனவே சந்தா சாகிபு மராத்தியரால் கைது செய்யப்பட்டுச் சதாராவுக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டானென்பதை நாம் அறிவோம். மராத்தியர்களுக்குப் பெருந் தொகை கொடுத்துச் சந்தா சாகிபுவை விடுதலை செய்தான் பிரஞ்சுக் கவர்னர் டூப்ளே. முசாபர் பிரஞ்சியர்களோடு உடன்படிக்கை செய்து கொண்டான். அதன்படி அவனை

நைஸாம் ஆக்குவதற்குச் சந்தா சாகிபுவும் பிரஞ்சியர்களும் உதவவேண்டுமென்றும், அதற்குப் பதிலாகச் சந்தா சாகிபுவை நவாபாக்கத் தாங்கள் துணைபுரிவதாகவும் ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டது. இதன்படி ஆர்க்காட்டு நவாபுவான அன்வருதீன் கொலை செய்யப்பட்டான். சந்தா சாகிபு தன்னை ஆர்க்காட்டு நவாபுவாகப் பிரகடனம் செய்து கொண்டான். எனவே, ஆம்பூர் வெற்றி சந்தா சாகிபுவுக்கு அமைதியைத் தரும் இறுதி வெற்றியாய் இல்லை. அரசுரிமைப் போர் தொடர்ந்தது. முகம்மதலியும், ஆங்கிலேயரும், தஞ்சை அரசரும், புதுக்கோட்டைத் தொண்டைமானும், மைசூராரும், மராத்தியரும் ஒரு தரப்பில் நின்றனர். இவர்களை எதிர்த்துச் சந்தா சாகிபுவும், பிரஞ்சியர்களும், மதுரை ஆலம்கானும் அணிவகுத்தனர். இருதரப்புக்குமிடையே நடந்த கடும்போரில் எத்தனையோ சிக்கல்கள், சூழ்ச்சிகள், சதிகள் அமைந்தன. எல்லாவற்றையும் கடந்து இறுதியாக முகம்மதலியும் ஆங்கிலேயரும் வெற்றிபெற்றனர். சந்தா சாகிபு 1752-ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் திருச்சிக்கு அருகில் நடந்தபோரில் கொலைசெய்யப்பட்டான். சந்தா சாகிபுவின் வாழ்க்கை கோரமான முடிவைக் கண்டது. கண்ட துண்டமாக்கப்பட்ட அவன் உடல், எவ்வெவ்வாறோ, எங்கெங்கோ புதைக்கப்பட்டது. சந்தா சாகிபுவின் வீழ்ச்சியின்மூலம் ஆங்கிலேயர் கை வலுவடைந்தது. முகம்மதலி ஆர்க்காட்டு நவாபு ஆனான். பிரஞ்சு ஆதிக்கம் நசித்துப்போனது.

அசைக்கமுடியாத நிலையில் வெள்ளையரின் ஆட்சி தமிழகத்தில் வேரூன்றியது. ஒண்டவந்த வெள்ளைப் பிடாரிகளும் ஆர்க்காட்டு நவாபுவையும் புதுக்கோட்டைத் தொண்டைமானையும்போன்ற ஊர்ப்பிடாரிகளும் சேர்ந்து; நாட்டின் மானத்தைக் காற்றில் பறக்கவிட்டுக் கொண்டிருந்தன. இந்த வேளையிலேதான் நம் அருமைத் தலைவர்களாகிய மருது சகோதரர்கள் பிறந்தார்கள். அந்நிய ஏகாதிபத்தியம் வேரூன்றும்போதே அதன் வேரைக் கல்லி எறிய

வல்ல மாவீரர்களைப் பெற்றுக் கொடுத்த தமிழ்த்தாயின் மணிவயிறே வயிறு! அம்மணி வயிற்றிலே பிறந்த மாணிக்கங்கள் வல்லமைமிக்க காலக்கடவுளிடம் சுதந்தரதேவதை வரமிருந்து பெற்ற பரிசு. இவ்வாய்மையை மனமார உணரும்பொருட்டே கடந்தகாலத் தமிழகத்தின் வரலாற்றை இவ்வளவு ஊடுருவிப் பார்த்தோம்.

ஆம். ஔரங்கசிபு காலத்திலிருந்து ஆர்க்காட்டு நவாபு காலம்வரை சென்ற ஒன்றரை நூற்றுண்டுகளாகத் தமிழ்நாட்டு மக்கள் அந்நியப் படையெடுப்புக்களால் பட்ட அவதிகளையும் அல்லல்களையும் இதுவரை பார்த்தோம். இந்தத் துன்பங்களாலும் துயரங்களாலும் தமிழ்நாட்டு மக்களுடைய நெஞ்சிலே மூண்டிருந்த கோபத்தீ, நாளடைவில் எழுநாவிட்டு எரியும் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புத் தீயாய் மாறியது. ஆர்க்காட்டு நவாபுவின் வெற்றி தமிழகத்தின் அடிமை வாழ்விற்கு இடப்பட்ட அடித்தளம் என்பதை அறியாதவர்களல்ல மறவர்நாட்டு மக்கள். திருச்சிராப்பள்ளிக் கோட்டையில் கண்ட வெற்றியால் ஆர்க்காட்டு நவாபுவின் மனம் திருத்தி அடையவில்லை. ஏனைய தமிழ்ப் பகுதி மக்களை ஆங்கிலேயரின் படைவலிகொண்டு சூறையாடியதுபோலச் சுலபமாக இராமநாதபுரம்—சிவகங்கை நாடுகளைக் கொள்ளை கொள்வதென்பது ஆர்க்காட்டு நவாபுவுக்கு இயலாத செயலாய் இருந்தது. எனவே, அவன், 'பெரிய மறவர் நாட்டிலும் சிறிய மறவர் நாட்டிலும் வாழும் வீரச் சிங்கங்கள் விரைவில் கிழட்டுச் சிங்கங்களாகி மாயட்டும்; இரு நாடுகளையும் ஒரு கை பார்ப்போம்! 'அல்லா'[12] செய்வோம்' என்று திட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தான். இவ்வுண்மையைப் பல்வகையாலும் அறிந்த பாண்டிநாட்டு மக்கள் நெஞ்சிலே சுதந்தரத்தீ கொழுந்துவிட்டு எரிந்தது தங்கள் தாய்த்திருநாட்டிற்கு—

12. கர்நாடக ராசாக்கள்—பக்கம். XVI; 111—2

தெய்வத்திலும் பெரிய தமிழ் நாட்டிற்கு—நேர்ந்த கதியையும் அவமானத்தையும் எண்ணி எண்ணி அவர்கள் உடலும் உள்ளமும் உயிரும் துடித்தன. 'குமரி முதல் இமயம்வரை ஒருமொழி வைத்தாண்ட தமிழ் மரபு, எங்கிருந்தோ வந்த பரதேசிப்படைக்கும் அடிமைப் புத்தி படைத்த ஆர்க்காட்டு நவாபுவுக்குமா கைகட்டி வாழ்ந்து கப்பம் செலுத்துவது!' என்று எண்ணியபோதெல்லாம் அவர்கள் அடிவயிற்றில் ஆத்திரத் தீ மூண்டது. நாளடைவில் எண்ணற்ற தேசபக்தர்களின் உயிரையே நெய்யாக உண்டு ஓங்கி வளரும் தேசபக்தி என்ற பெருந்தீயாக அது உருக்கொண்டது. இவ்வுண்மையை மருதிருவர் வரலாறு முழங்கும்; பாரதநாட்டின் சுதந்தர வரலாறு பறைசாற்றும்.

ஆர்க்காட்டு நவாபு பறங்கியரின் படைகொண்டு மறவர் சீமையின்மீது எந்த நேரத்திலும் படையெடுத்துச் சூழ்ச்சிகள் புரியக்கூடும் என்று எண்ணியபோதெல்லாம் மறவர் மக்களின் கண்கள் சிவந்தன. அவர்கள் செங்குருதி கொதித்தது. அதன் பயனாகக் காலவெளியிலே—வரலாற்று விண்ணிலே—கன்னித் தமிழகத்திலே—அடிவானம் சிவந்தது. காரிருளை—சூழ்ந்துவரும் அடிமை வாழ்வை—வெட்டிச் சாய்க்கும் ஆதவன் உதயமானான். 1748-ஆம் ஆண்டில் தமிழகத்தின் தனிப் பெருந்தலைவன்—இந்திய விடுதலைப் போரின் இணையில்லா வீரன்—பெரிய மருதுபாண்டியன் பிறந்தான்.

இராமநாதபுர மாவட்டத்திலுள்ள அருப்புக்கோட்டையிலிருந்து கிழக்கே பதினெட்டு மைல் தொலைவில் முக்குளம் என்னும் அழகிய கிராமம் ஒன்று கிருதுமால் நதிக்கரையில் அமைந்துள்ளது. நீர்வளமும் நிலவளமும் நிறைந்து பச்சைப் பசேலென என்றும் குன்றாப் பசுமையுடன் விளங்கும் இக்கிராமத்தில், தொன்றுதொட்டுப் புகழுடன் விளங்கிய சேர்வைக்காரர் குடும்பம் ஒன்று இருந்தது. அக்

குடும்பத்தின் பெருமை துலங்க 1748-ஆம் ஆண்டில்[13] பிறந்தவரே பெரிய மருதுபாண்டியர். இவரை ஈன்றெடுத்த அருமை அன்னை ஆனந்தாயி என்னும் பொன்னுத்தாள். இவரைச் சான்றோராக்கிய தந்தையார், உடையார் சேர்வை என்னும் மொக்க பழனியப்பன் சேர்வை. சிவகங்கையை அடுத்துள்ள புதுப்பட்டி என்ற கிராமத்தைச் சேர்ந்த பெண்ணரசியாகிய பொன்னுத்தாளைத் திருமணம் புரிந்து கொண்ட உடையார் சேர்வை, தம் காதல் மனைவியுடன் இராமநாதபுரம் சேர்ந்து,கோங்காரு தெருவில் குடியேறினர்.[14] அவர் காலத்தில் பெரியமறவர் நாட்டை ஆட்சி புரிந்து வந்த சேதுபதி முத்துவிஜய இரகுநாதர். உடையார் சேர்வை, சேதுபதியின் படையில் சிறப்புவாய்ந்த படைத்தளபதி யாய் விளங்கினர். ஆம். உடலுரத்திலும் நெஞ்சுரத் திலும் நிகரற்று விளங்கிய அவ்வீரருக்குத் 'துப்பாக்கி வயிற்றில் பீரங்கி பிறந்ததுபோல'ப் பிறந்த வீரரே நம் பெரிய மருதுபாண்டியர். தவமிருந்து பெற்ற தம் அருமைக் குழந்தைக்கு உடையார் சேர்வையும் அவர் மனைவியாரும் தம் குலத்தெய்வமாகிய மருதப்பசுவாமியின்[15] பெயரையே

---

13. பெரிய மருது பாண்டியர் 1748-ஆம் ஆண்டு பிறந்தார் என்பது செவிவழிச் செய்தியே. எனினும், இக்குறிப்பை வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளோடு பொருத்திப் பார்க்கும்போது அவ்வளவு தவறுடை யது எனத் தோன்றவில்லை. எனினும், அவர் பிறந்த தேதி வேறென்று கூறுவாரும் உளர்.

14. இவையும் செவிவழிச் செய்திகளே எனினும், பின்னளில் சிவகங்கைச் சீமை பற்றி நடந்த வழக்குகள் வாயிலாக மருதுபாண் டியர் பெற்றோர் பெயர் உறுதிப்படுகிறது.

15. (i) 'Marudu or Murdoo as it was written by the English, was their family title, not a personal name. Marudu is the name of a tree the *Temimalia alata.* How then did the name of a tree

சூட்டினர்; அன்புடன் தழுவி அகமகிழ்ந்து உச்சிமோந்து உணர்வு மேலிட்டுச் சீராட்டிப் பாராட்டிச் சுதந்தர வீரரை வளர்த்தனர். அன்னை யீந்த அமுதுடன் வீரப் பாலுண்டு வளர்ந்தது குழந்தை. ஆனந்தாயி ஆத்தாள் குழந்தையின் உடலைப் பாலூட்டி உணவளித்துப் போற்றியது போலவே, பாண்டிச் சீமையின் பழமைசான்ற வீரக் கதைகள் பலவற்றையும் கூறி மருதுவின் உள்ளத்தையும் உரமுடையதாக்கி வந்தாள். அன்னை அளித்த உணவும், உணர்வும், அருமைத் தந்தையார் அளித்த கல்வியும், படைக்கலப் பயிற்சியும் சேர்ந்தே பின்னாளில் பெரிய மருதுவை உலகம் மதிக்கும் ஒப்பற்ற வீரராக்கியது எனல் மிகையாது.

'விளையும் பயிர் முளையிலே தெரியும்', என்ற பழமொழிக்கேற்ப, பிள்ளைப் பருவத்திலிருந்தே பெரிய மருதுவின் தோற்றப் பொலிவிலும் செயல் திறங்களிலும் அவர் மாவீரராய்ப் பின்னாளில் உருவாவதற்குரிய அறிகுறிகள் பல காணப்பட்டன. ஓடும் பாம்பையும் அஞ்சாது மிதிக்கும் இளமைப் பருவத்தை அடைந்தார் பெரிய மருது. அந்

---

become a family title? At the temple of Nainar-kovil, in the Ramnad Zamindari, Siva is supposed to have appeared in the shape of a Lingam at the foot of a Marudu tree. Hence, as worshipped in that place, he is called Marud'appa or Marudesvara. This being the family divinity of the Siruvayal people, each of them, in honour of their divinity, took the title of Marudu'—Caldwell's History of Tinnevelly-p. 212.

(ii) சிவகங்கைக்கு அருகே ஒரு மருதப்ப சுவாமி கோவில் உள்ளது என்றும், அக்கோவிலில் உறையும் தெய்வத்தின் பெயரையே மருதுபாண்டியர்களுக்கு வைத்தனர் என்றும் கூறுவர்.

நாளில் அவருடைய ஒளி பொருந்திய விழிகளையும், நீண்ட கைகளையும், எடுப்பான பிடரியையும், நிமிர்ந்த பார்வையையும், செதுக்கிவிட்ட சிலை போன்ற உடலமைப்பையும், விரைந்த நடையையும், வெடுக்கெனப் பேசும் மொழிகளையும், துடுக்கான செயல்களையும் கண்ட முதியோர், உடையார் சேர்வையையும் அவர் வாழ்க்கைத் துணைவியையும் கண்ணாரக்கண்டு வாழ்த்தினர். காலக் கணிதரும் கை ரேகை பார்ப்போரும் மருதுவின் சாதகக் குறிப்பையும் கைரேகைகளையும் முகச்சாடைகளையும் அங்க அடையாளங்களையும் கண்டு, 'பாட்டனார் ஆண்ட பழுதில்லாப் பாண்டி ராஜ்யத்தை ஆள வந்தவன் ஐயா உம்பிள்ளை!' என்று உடையார் சேர்வையை அணுகி வாய் குளிர மனங் குளிரக் கூறினர்; மருதுவின் பெற்றோர் கண்களில் இன்பக் கண்ணீர் சுரந்தது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகச் சுதந்தர தேவதை 'மைந்தனே, மருதப்பா, வளரு; விரைவாக வளரு; நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளரு! புல்லர்களைப் புழுதியாக்கக் காளையைப் போல—களிற்றினைப் போல—வளரு! ஏகாதிபத்திய வெறியர்களின் எலும்பை நொறுக்க மின்னல் வேகத்தில் வளரு!' என்று வாழ்த்திய வண்ணம் இருந்தாள். அவள் வாழ்த்தியது வாசியாவது திண்ணமன்றோ?

மருதுவின் உடல் வளர்ந்தது; உள்ளம் விரிந்தது; வீரம் பெருகியது; தியாகம் ஓங்கியது; 'ராஜகளை' மிகுந்தது; புகழ் பரவியது.

இங்கிலையில் பெரிய மருதுவின் புகழுக்குப் போட்டியாக அவர் வீட்டிலேயே இன்னொருவர் தோன்றினார். ஆம். அவர்தாம் சின்னமருது; பெரிய மருதுவின் அருமைத் தம்பியார். ஐந்து ஆண்டுகளில் அடுத்ததும் ஆணாய்ப் பிறந்தது கண்டு அளவிலா மகிழ்ச்சி கொண்டனர் பெற்றோர்; இரு பிள்ளைகளையும் தம் இரு கண்கள் போலப் போற்றி வளர்த்தனர். ஆனந்தாயிக்கு மட்டுமே அல்லா

மல் தமிழ்த் தாய்க்கே இரு கண்கள் போன்ற அம்மைந்தர் இருவரும், பெற்றோர் அன்பையும் நல்லோர் ஆசியையும் இறைவன் திருவருளையும் துணையாகக் கொண்டு, நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாய் வளர்ந்து வரலாயினர்.

பெரிய மருது சிவந்த மேனியர்; கள்ளமற்ற நெஞ்சம் படைத்தவர்; எனவே, அவரை 'வெள்ளை மருது' என மக்கள் கொள்ளை அன்போடு வழங்கியது முற்றிலும் பொருத்தமே! சின்ன மருது, கருமையின் அழகைக் காட்டும் கவினுறு தோற்றமுடையவர். தமையனார் ஆஜானுபாகு; தம்பியார் அவரைப் போன்றவரல்லர்; எனினும், எவர்க்கும் இளைக்காத அழகும் அறிவும் ஆண்மையும் படைத்தவர். சுருங்கச் சொன்னால், இராமனும் இலக்குவனும் போல்வார் பெரிய மருதுவும் சின்ன மருதுவும் என்னலாம். அவர்களின் புகழைக் கேள்வியுற்றார் அந்நாளில் சிவகங்கையை ஆண்ட அரசர். 'கேட்டு வேட்ட' அவர் நெஞ்சம், நேரில் அவர்களைக் கண்டதும் கொண்ட இறும்பூதிற்கும் இறுமாப்பிற்கும் ஓர் எல்லை இல்லை. அவர், 'தெய்வத் தமிழ் மகளின் திருநுதலாய் விளங்கும் பாண்டி நாட்டின் திலகமெனத் திகழ்வது மறவர் நாடே. அத் திலகத்தின் நறுமணமாய்த் திகழ்வது சிவகங்கைச் சீமையே. அச்சீமையின் புகழுக்கு அமரத் தன்மை அளிக்கவல்ல வைரங்கள் இவர்களே' என மனமுவந்து மருது பாண்டியரைப் போற்றினர். அந்நாள் முதல் தங்கள் தாயகமாகிய சிவகங்கைச் சீமையின் படை வரிசையிலும்—வரலாற்றுப் பெருமையிலும்—மருது சகோதரர்கள் சிறப்பிடம் பெறலானார்கள்.

3. கடும்புயல்

மருது சகோதரர்கள் சின்னஞ்சிறு குழந்தைகளாயிருந்த நாளில் செந்தமிழ் நாட்டின் நிலை எவ்வளவு சீர்கேடுற்றிருந்தது என்பதைச் சென்ற அத்தியாயத்தில் பெரிதும் கவனித்தோம். அந்தச் சீர்கேடான நிலை நாளுக்குநாள் முற்றி வந்ததேயொழியச் சற்றும் குறையவில்லை. 1758-ல் லாலி என்ற பிரஞ்சு சேனாதிபதி மீண்டும் ஆங்கிலேயருக்கு எதிராகப் போர் தொடங்கினான். கர்நாடகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் சிதறிச் சிதறி நடைபெற்ற இப்போரில் தொண்டைமான் படைகள் நவாபுவின் சேனையுடனும் வெள்ளைப் படையுடனும் தோளோடு தோள் தொட்டு நின்றன. இந்நாட்களிலேதான் மபூஸ்கான் பேரும், யூசப்கான் பேரும் பெரிதும் அடிபட்டன. நவாபுவினிடமும் வெள்ளையரிடமும் தனக்குள்ள செல்வாக்கைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு புதுக்கோட்டைத் தொண்டைமான் துரை ஆடாத ஆட்டமெல்லாம் ஆடினான். இராமநாதபுரச் சீமைக்கும் சிவகங்கைச் சீமைக்கும் எதிராக நவாபுவும் தொண்டைமானும் சிறுகச் சிறுகச் செய்துவந்த அநீதிகள் பலவாகும். முகம்மதலியும் ஆங்கிலேயரும் திருச்சிக் கோட்டையில் தம் வெற்றிக்கொடியை நாட்டியபின் தென் பாண்டி நாட்டில் தமது அதிகாரத்தையும் ஆட்சியையும் வேரூன்றச்செய்ய அரும்பாடு படலாயினர். அவர்கள் முயற்சிகள் அனைத்திலும் புதுக்கோட்டைத் தொண்டைமானும் தஞ்சை அரசனும் மனமுவந்து ஒத்துழைத்தனர். சேதுபதிக்கும், நவாபு—ஆங்கிலக் கம்பெனிக்கும் எவ்வித உறவும் ஏற்படாமல் துண்டித்து வைத்திருப்பதில் தொண்டைமானும் தஞ்சை வேந்தனும் கண்ணும் கருத்துமாயிருந்தனர்; வெற்றியும் பெற்றனர். இச் சூழ்நிலையில் மறவர் நாட்டின் ஒரு பெரும் பகுதியாகிய இராமநாதபுரம் எந்த நிலையிலிருந்தது என்பதைக் காண்போம்:

கட்டையத் தேவருக்குப்பின் இராமநாதபுரத்தை ஆண்ட சேதுபதிகள் நால்வர். அவர்களுள் முதல்வர் சிவ குமார முத்துவிஜய இரகுநாத சேதுபதி. பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்த இவர் காலத்தில் மறவர் சீமை கண்ட அறப்பணிகள் பல. புலால் உண்ணாமையைத் தலைசிறந்த அறமாக வாழ்நாள் முற்றிலும் போற்றி, 'சைவத்துரை' எனப் புகழ்கொண்ட இவர், வாரிசின்றி இறந்தார். அதனால், இவர் ஆட்சியில் செல்வாக்கு மிக்க தளவாயாய் இருந்த வெள்ளையன் சேர்வைக்காரர் காலஞ்சென்ற கட்டையத்தேவரின் உறவினராகிய இராக்கந் தேவரைச் சேதுபதி ஆக்கினர். சேதுபதி இராக்கத் தேவரின் ஆட்சி ஓராண்டில் முடிவெய்தியது. வெள்ளையன் சேர்வைக்காரர் சிறந்த வீரர். இவர்க்கும் சேதுபதிக்கு மிடையே மன வேறுபாடு மிகுந்தது. வீரத்தளவாய் வெள்ளையன் சேர்வையாரின் வரம்பில்லா ஆற்றலையும் வசையில்லாப் புகழையும் கண்டு வெகுண்டார் சேதுபதி. தஞ்சை மன்னனது படையெடுப்பை வெற்றிகரமாய் முறியடித்துப் பின் திருநெல்வேலிச் சீமையில் பாளையக்காரர்களின் கொட்டத்தை அடக்க முகாமிட்டுக்கொண்டிருந்தார் வெள்ளையன் சேர்வைக்காரர். அவரை உடனே அக்காரியத்தை விட்டு விட்டு வரும்படி உத்தரவிட்டார் சேதுபதி. யானை தன் தலையில் தானே மண்ணைவாரிப் போட்டுக்கொண்டதுபோல் ஆயிற்று சேதுபதியின் இச்செயல். திருநெல்வேலியிலிருந்து திரும்பிவந்ததளவாய்ச்சேர்வை சேதுபதிக்கெதிராகப்படை திரட்டினர்; போரிட்டார்; அரசரைக் கைது செய்தார். அரசுரிமையைச் செல்லமுத்து விஜயரகுநாத சேதுபதி என்பாருக்கு உரிமையாக்கினர். இப்புதிய சேதுபதி பதின்மூன்று ஆண்டுகளும், ஆறு மாதங்களும், ஒன்பது நாட்களும் நாடாண்டார். இவர் காலத்தில் பெரியமருது பாண்டியர் ஒரு வயதுக் குழந்தை.

செல்லமுத்து விஜயரகுநாதர் ஆட்சியில் மீண்டும் ஒரு முறை தஞ்சை மன்னனது படையெடுப்பு முறியடிக்கப் பட்டது. தளவாய் வெள்ளையன் சேர்வையாரோடு சேர்ந்து இச்சேதுபதி தம் காலத்தில் செய்த அறப்பணிகள் கணக்கற்றவை. 1752-ஆம் ஆண்டில் வெள்ளையன் சேர்வையாரும் சிவகங்கை அமைச்சர் தாண்டவராயப்பிள்ளையும் தோளோடு தோள் சேர நின்று மைசூர் மன்னரின் சார்பாக மதுரையைக் கைப்பற்றியிருந்த கேப்டன் கோப் என்பவனைப் போரில் புறங்கண்டனர். அவ்வமயம் மதுரையை ஆண்ட நாயக்க வமிசத்தின் கடைசிப் பிரதிநிதியாகிய இராணி மீனாட்சியின் சுவீகாரப்புத்திரனுக்குப் பட்டம் சூட்டியும் வைத்தனர். ஆனால், அவர்கள் செய்த காரியம் நெடுநாள் நீடிக்கவில்லை. மதுரை முகம்மதியர்கள் கைவசமாயிற்று. மேலும், இராமநாதபுரத்தை முகம்மதியர்கள் தாக்கவும் துணிந்தார்கள். ஆனால், அவர்கள் இறுமாப்பை நொறுக்கி எறிந்தார் வெள்ளையன் சேர்வையார். செல்லமுத்து விஜயரகுநாத சேதுபதி ஆரம்பத்தில் சந்தாசாகிபுவையும் மைசூராரையும் முகம்மதலிக்கு விரோதமாக ஆதரித்தார்; ஆனால், 1755-ல் ஆங்கிலேயர்களோடு நேச உடன்படிக்கை செய்துகொண்டார்; ஆங்கிலேயர்கட்கு இலங்கையோடு இடரின்றி வியாபாரம் செய்யத் தம் தென் பாண்டிக் கடற்கரையில் இரண்டிடங்களைத் தருவதாகவும் வாக்களித்தார்; அவ்வாறே 1759-ல் டச்சுக்காரர்களுக்கும் கீழக்கரை என்னுமிடத்தில் பண்டகசாலை நிறுவ அனுமதி அளித்தார். ஒருவகையில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்குத் தமிழகத்தில் 'நல்வரவு' கூறிவிட்டுச் செல்லத்தேவர் 1782-ஆம் ஆண்டில் விண்ணுலகம் சென்றார். அவருடைய சகோதரி மைந்தர் முத்து இராமலிங்கத்தேவர் பட்டத்திலமர்ந்தார். அப்பொழுது அவருக்கு வயது இரண்டு மாதம்! பாலகனின் ஆட்சி தொடங்கியதும் பலமிகுந்த தளவாய்ச் சேர்வையார் மண்ணுலக வாழ்வை நீத்தார். அவர் பதவி

யில் தாமோதரம் பிள்ளை அமர்ந்தார். குழந்தை சேதுபதியின் கார்டியனுகத் தாயார் முத்திருளை நாச்சியார் நாட்டின் நிரு வாகத்தைக் கவனித்து வந்தார். அமைச்சர் தாமோதரம் பிள்ளை இராமநாதபுரத்தின் அரண்மனைகளை யெல் லாம் புதுப்பித்துப் பலப்படுத்தினுர்; திருப்புல்லணையில் கோட்டை ஒன்றைக் கட்டினுர்; அதன்பின் மதுரையை ஆண்ட நாயக்கர் ஆட்சியை அடுத்து கவ்விக்கொண்டிருந்த ஆர்க்காட்டு நவாபுவைக் கடுமையாக எதிர்த்தார்; சேதுபதி யிடம் ஆர்க்காட்டு நவாபு கப்பம் வாங்க அனுப்பிய பட்டா ளத்தைத் தோல்வியுற்றுத் திரும்பி ஓடச்செய்தார்; உள் நாட்டுக் கலகங்களை எல்லாம் ஒடுக்கினுர். டச்சுக்காரர் களுடன் 1767-ல் நேச உடன்படிக்கை செய்துகொண்டார்; 1770-ல் நேர்ந்த தஞ்சை மன்னன் படையெடுப்பை நாச மாக்கினுர்; சுருங்கச் சொன்னுல், மீண்டும் மறவர் நாட்டின் புகழைக் குன்றின்மேலிட்ட விளக்காகச் செய்ய முற்பட்டார் என்னலாம். அந்நிலையில் அவர் வாழ்வு விளக்கை அணைத்தான் ஒரு பாவி! இராமநாதபுரத்தில் இருள் சூழ்ந்தது; அவ்வாறு இருள் சூழ்ந்திருந்த நேரத் திலும் சிவகங்கைச் சீமையில் ‘சுதந்தர விளக்கு’ அணைய வில்லை. காரணம், அப்போது சிவகங்கைச் சீமையை ஆண்ட முத்து வடுகநாதர் மாவீரர். அவர் தர்ம பத்தினியும் வீர பத்தினியுமான வேலு நாச்சியோ வாளேந்திப் போர் புரியும் வல்லமை படைத்தவள். இவ்விருவர் இதயங்களையும் கொள்ளைகொண்ட இளஞ்சிங்கங்களே நம் மருதிருவர். தொடக்கத்தில் சிவகங்கைச் சீமையின் படைத்தலைவர் களாக வந்து சேர்ந்த இவர்கள் மிக விரைவிலேயே மன்ன ரும் மக்களும் போற்றும் புகழ்படைத்த நல்லமைச்சர் களாய் ஆயினர். இவ்வாறு ஆற்றல் மிக்க முத்துவடுக நாதரும் வீரத்தில் சிறந்த வேலு நாச்சியும் அறிவிலும் ஆண்மையிலும் நிகரற்ற மருதிருவரும் வாளும் கையுமாய்

நாட்டைக் காவல் புரிந்து வந்தபோது சிவகங்கைச் சீமை மக்கள் ஏன் அஞ்சவேண்டும்?

அந்நாளில் ஆர்க்காட்டு நவாபுவுக்கு இருந்த செல்வாக்கு அளவற்றதாகும். சென்னையை ஆண்ட கவர்னர் பீகாட்டின் வாயிலாகப் பரந்து கிடக்கும் நிலப்பகுதி எல்லாம் நவாபுவின் உடைமை என்ற பிரகடனத்தை விடும்படி செய்தான் நவாபு. அவனுக்கு - அவன் தர்பாருக்கு - இருந்த மகிமையைக் கண்டு அந்நிய நாட்டுச் சரித்திர ஆசிரியர்களே வியந்தார்கள். சுருங்கச் சொன்னால் குரங்கின் கையிலகப்பட்ட பூமாலைபோலத் தமிழ்நாடு ஆர்க்காட்டு நவாபுவின் கையிலகப்பட்டு அலங்கோலப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது என்னலாம். இங்கிலையில் எத்தனையோ பெரும்புயல்களைக் கடந்த நூற்றைம்பது ஆண்டுகளாகக் கண்டு கண்டு களைத்தும் கலங்கியும் போயிருந்த கன்னித் தமிழகத்தில், இன்னொரு பெரும்புயல் - கடும்புயல் - போர்புயல் - அடித்தது. அப்புயலால் விளைந்த சேதம் அளவிற்கு எட்டாதது.

கடலிலே பெரும்புயல் ஏற்படுவதற்கு எத்தனையோ விஞ்ஞான ரீதியான காரணங்கள் உண்டு என்பதை நாம் அறிவோம். அவ்வாறே சிவகங்கையைச் சுற்றிச் சூழ்ந்திருந்த தமிழகமும் கடும்புயல் ஒன்றுக்கு இரையாவதற்கு எத்தனையோ அரசியல் காரணங்கள் இருக்கத்தான் செய்தன. அக்காரணங்களுள் எல்லாம் தலையாய காரணங்கள் இரண்டு. ஒன்று, ஆர்க்காட்டு நவாபுவின் அடிமைப்புத்தி; மற்றொன்று, ஆங்கிலக் கொள்ளைக் கூட்டத்தின் ஏகாதிபத்திய வெறி. இவ்விரு காரணங்களும் ஒன்றோடொன்று பிரிக்க முடியாமல் பிணைந்திருந்த பான்மையை என்னென்று சொல்வது!

1770-ல் தஞ்சை வேந்தன் மறவர் சீமையைத் தாக்கினான் என்று சற்று முன் பார்த்தோமல்லவா? தஞ்சை வேந்தனை எப்படியாவது ஆண்டியாக்கித் தமிழகத்தின்

நெற்களஞ்சியத்தைக் கொள்ளையிட வேண்டும் என்று பேராசை கொண்டிருந்த நவாபு, தஞ்சை வேந்தனின் போக்குச் சட்டத்திற்கும் சமாதானத்திற்கும் நீதிக்கும் நேர்மைக்கும் தீங்கிழைக்கும் என்று வெள்ளைக்கம்பெனி யிடம் புகார் செய்தான். இஃது எவ்வளவு நல்லெண்ணம்! வெள்ளைக் கம்பெனிக்கும் ஆர்க்காட்டு நவாபுவின் குரலுக்குச் செவிசாய்க்காமல் இருக்கமுடியவில்லை. காரணம், அந்நாளில் இங்கிலாந்தை ஆண்ட ஜார்ஜ் மன்னன் எக்காரணத்தாலோ ஆர்க்காட்டு நவாபுவின்மேல், ஒருவகையான இரக்கம் கொண்டு, அவனுடைய 'கவுரவம்' கம்பெனியாரால் களங்கப்பட்டு விடாமல் காப்பாற்றத் தேவையற்ற செயல்களைச் செய்துகொண்டிருந்தான். எத்தனையோ இடர்ப்பாடுகள் இதனால் பின்னாளில் கம்பெனிக்கே நேர்ந்தன என்பதை வரலாற்று ஆசிரியர்கள் வாய்விட்டுக் கூறிப் புலம்புகிறார்கள். எதிர் பாராமல் தனக்கு வந்த வாழ்வினால் மமதைகொண்ட நவாபு, மேலும் ஒருபடி துள்ளிக் குதிக்கலானான். 'தஞ்சை வேந்தனைக் கண்டித்தால் மட்டும் போதாது தண்டிக்கவும் வேண்டும் என்று தலைகீழாய் நின்றான்; இராமநாதபுரச் சீமை தன் ஆட்சிக்குட்பட்டு ஆளும் குறுநில மன்னனின் பூமி என்றும், அம்மன்னனைப் போலவே தனக்குத் தலைவணங்கி வாழவேண்டிய தஞ்சை மன்னன் தன்னைக் கேளாமல் சேதுபதிமேல் படையெடுத்தது அநியாயமென்றும் அலறினான். 'ஆமாம் இதைவிட அநியாயம் வேறு இல்லை. இராமநாதபுரச் சேதுபதியை நாமே காப்பாற்ற வேண்டும், இந்த வினாடியே வெள்ளைக் கம்பெனி அதற்காக வரிந்து கட்டிக்கொண்டு புறப்பட வேண்டும்' என்று முதலைக் கண்ணீர் வடித்தான் புதுக் கோட்டைத் தொண்டைமான் நவாபுவுக்குத் துணையாக. தொண்டைமானின் முறையீட்டையும் நவாபுவின் பாய்ச்சலையும் கண்ட வெள்ளையர் தஞ்சை அரசனை விரட்டினர். அவனோ, 'நான் செய்வது ஒன்றும் புதுவதன்று; பரம்பரை

யாக நடக்கும் காரியந்தான். எங்கள் உடைமையாகிய அநுமந்தக்குடியை மறவர் வேந்தன் பறித்துக்கொண்டான். அதை மீட்பதே எங்கள் நோக்கம். அதோடு சிவகங்கை மீதும் நாங்கள் சீற்றங்கொள்ளக் காரணம், எங்கட்குரிய யானைகளை அந்நாட்டரசர் கொள்ளை கொண்டுவிட்டதே. எனவே, வேறு வழியில்லாமல் போர்க்களம் புகுந்திருக்கிறோம்' என்று பதில் கூறினான். முடிவாக நவாபு தன் மகன் உமாதுல்-உமாராவை அனுப்பி, அவன் வாயிலாகத் தஞ்சைமீது படையெடுப்பதில் வெற்றிகண்டான். அப்போது திருச்சிராப்பள்ளியிலே வெள்ளைப்படைகளுக்குத் தளகர்த்தனாய் இருந்தவன் ஜோசப் ஸ்மித். அவனோடு சேர்ந்துகொண்டு நவாபுவின் மகன் 1771 செப்டெம்பரில் தஞ்சையின்மீது படையெடுத்தான்; வல்லம் கோட்டையைக் கைப்பற்றினான். வெற்றி வீரனான உமாதுல்-உமாராவோ, செப்டெம்பர் 28-ஆம் தேதி தஞ்சை அரசனோடு ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டான். அதன்படி இலட்சக்கணக்கான ரூபாய்களைத் தஞ்சை வேந்தன் தரவேண்டுமென்றும், இராமநாதபுரம் சிவகங்கைச் சீமையிலிருந்து கைப்பற்றப்பட்ட பகுதிகள் திருப்பி அந்தந்த நாட்டிற்கே ஒப்படைக்கப்படவேண்டும் என்றும் ஏற்பாடாயிற்று.

தஞ்சாவூர் வேட்டை முடிந்ததும் நவாபு இராமநாதபுரம் சிவகங்கைச் சீமையை விழுங்கத் திட்டமிட்டான். தஞ்சையை வெற்றிகொண்ட மறுநாளே நவாபுவின் மகன் உமாதுல்-உமாராவே தன் தந்தைக்குக் கடிதம் தீட்டினான். அதில் இராமநாதபுரம் சிவகங்கைச் சீமையார்கள் அடக்கலாகா மறவர் மக்களாய் இருக்கிறார்கள் என்றும், தஞ்சையைச் சூறையாடியபோது ஆர்க்காட்டுச் சேனைக்குத் துணையாக அவர்கள் ஒரு சிறிதும் படை உதவியோ பொருள் உதவியோ புரியவில்லை என்றும், மறவர் மக்கட்குத் தஞ்சையிலிருந்து தங்கட்குரிய பகுதிகளைக்

கவர்ந்துகொள்வதிலேதான் குறி என்றும், எனவே இத் தகையோரை முறியடிக்கத் தஞ்சையை வென்ற பட்டாளத்தையே தாமதம் இன்றிப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்றும் எழுதினான். 1772-ஆம் ஆண்டு மார்ச்சுத் திங்கள் நவாபு கும்பெனி அரசாங்கத்துக்கு ஓலை அனுப்பினான். அதில் இராமநாதபுரத்தை ஆள்வோர் டச்சுக்காரர்கட்குத் தன் அனுமதியின்றிக் கோட்டை கட்டிக் கொத்தளங்கள் அமைத்துப் போர்த்தளவாடங்களைப் பெருக்கக் கடற்கரை நகரங்களை உரிமையாக்கிவிட்டனர் என்றும், இராமநாதபுரம் சிவகங்கைச் சிமைத் தளபதிகள் போருக்குரிய ஏற்பாடுகளை எல்லாம் விரைந்து செய்கின்றார்கள் என்றும், தனக்குக் கட்டவேண்டிய கப்பத்தை ஒழுங்காகக் கட்டவில்லை என்றும், தம் காடுகளில் கொடிய கள்வர் கூட்டங்கட்கு எல்லாம் அடைக்கலம் அளித்துள்ளனர் என்றும், இன்னும் எவ்வளவோ அநீதிகள் புரிகிறார்கள் என்றும், இல்லாததும் பொல்லாததுமான குற்றச்சாட்டுக்களை எல்லாம் எழுதினான்; இராமநாதபுரம் சிவகங்கைச் சிமையை அடிமைப்படுத்த கும்பினிப் பட்டாளத்தை உடனே அனுப்பவேண்டும் என்று குழறினான். ஆனால், கம்பெனி அரசாங்கத்திற்கே நவாபுவின் போக்கு வியப்பை அளித்தது. நேற்றுவரை மறவர் சிமைக்காகப் பரிந்து பேசிய நவாபு திடீரென்று அவர்கள்மீது பாய்வதுகண்டு, ஏகாதிபத்திய வெறியர்களே திடுக்கிட்டுப் போனார்கள். ஆனால், அதைப்பற்றி அவர்கள் ஏன் கவலைப்படவேண்டும் ? நவாபுவின் பெயரையும் தர்ப்பாரையும் பயன்படுத்திக்கொண்டு நாட்டு வேந்தர்களை அழிப்பதில் அல்லவா அவர்கள் எதிர்காலம் அடங்கியிருந்தது! 1772 - மே மாதம் நவாபுவின் நச்சு எண்ணங்களை நிறைவேற்ற ஜோசப்பு ஸ்மித்தின் தலைமையில் கும்பினிப் பட்டாளம் புறப்பட்டது. பழையபடியே நவாபுவின் திருக்குமாரன் கும்பினிப் படையோடு சென்றான்; போர் வீரர்கட்குப்

பணம் கொடுப்பதாக முன்னதாகவே பசப்புமொழிகள் கூறி இராமநாதபுரத்தைக் கொள்ளையடித்தான். இப் படையெடுப்புக்குப் பேருதவி புரிந்தான் புதுக்கோட்டைத் தொண்டைமான். சர்தார் சதாசிவ ஐயர், ஆதிநாராயணன் முதலியவர்கள் தலைமையில் இருநூறு பேரடங்கிய குதிரைப்படையையும் ஐயாயிரம் பேரடங்கிய காலாட் படையையும் அவன் அனுப்பிவைத்தான். இராமநாதபுரத் தார் தாம் செய்த குற்றம் என்ன என்பதை அறியுமுன்னே கும்பினிப்படை இராமநாதபுரத்தைத் தாக்கியது; கைப் பற்றியது.[16]

---

16. (i) A General History of Pudukkottai State. p: 254.

(ii) போர் பற்றிய முழு விவரங்களையும் தெரிந்துகொள்ளக் கூடவில்லை. எனினும், பின்வரும் 'வரலாற்றுக் குறிப்பு' கவனிக்கத் தக்கது.

In March 1772, a force was assembled near Trichinopoly under Colonel Smith to reduce Ramnad.

The Ramnad country was entered in the month of May. On 20th April, Captain Pittman was appointed to proceed with the troops as engineer. Lieutenants Geils and Maule were also with the army.

Although a monthly journal of the operations was sent in, as well as a sketch of the country through which the army marched they could not be found, and so details of the movements are wanting. The army appears to have marched from Trichinopoly by Sathrum, Veeramalai and Nattum, to Madura, and there, it is presumed, down the

இந்தச் சமயத்தில் இராமநாதபுரச் சிமையை ஆண்ட சேதுபதி ஒன்பது வயதுச் சிறுவன். குழந்தை சேதுபதியையும் அவன் தாயையும் சகோதரியையும் கும்பினிக் கூட்டமும் நவாபு சேனையும் சேர்ந்து கைது செய்தன; திருச்சியில் சிறை வைத்தன. இதன்பின் எட்டு ஆண்டுகள் வரை இராமநாதபுரத்தை என்றும் காணாத காரிருள் கவ்விக்கொண்டது.

Vally of the Vygah to Ramnad, a distance of about 150 miles.

Towards the end of May, the army appeared before Ramnad, and the engineers at once commenced to make preparations for the seige.

On 1st June, a battery for two 12-pounders was finished, for enfilading the face attacked, and on the 2nd another four 18-pounders was completed to form a breach ; a few days after, Ramnad was stormed.

After the capture of Ramnad, the force marched into the little Marawar country, and encamped before the barrier leading to Calliacoil, (Calliacoil is about ten miles east of Shivaganga) the Raja's stronghold. A detour was made with a strong force to the enemy's rear, under Lieutenant-Colonel Bonjour ; the enemy were completely surprised, and Calliacoil was entered.

The enemy were dispersed with severe loss, the Poligar being killed, and the campaign was brought to a close.

—Military History of the Madras Engineers. vol. I pp :120—121.

இராமநாதபுரம் பிடிபட்டதும் வெள்ளைப்படையும் நவாபுவின் சேனையும் சிவகங்கைச் சீமையை நோக்கிப் புறப்பட்டன; காளையார் கோவில் கோட்டைக்கு எதிரில் அணிவகுத்து நின்றன. ஆம். அங்குத்தான் சிவகங்கைச் சீமையின் அரசராகிய வீரர்[17] முத்துவடுகநாதரும், அவர் பத்தினியும், அமைச்சர்களான மருதிருவரும் இருந்தனர். காளையார் கோவிலைக் கைப்பற்றுவது ஏகாதிபத்திய வெறியர்கட்கு எளிதாய் இல்லை. இந்நிலையில் நவாபு தொண்டைமானுக்கு ஓலமிட்டு ஓலை அனுப்பினன். அதில் தொண்டைமான் சிவகங்கைச் சீமையை அடக்கப் படை ஏதும் அனுப்பாதது வியப்பை அளிக்கிறது என்றும், தொண்டைமானின் தந்தையார் சிவகங்கைச் சீமையைக் கைப்பற்றுவதில் கொண்டிருந்த ஆவல் பெரிது[18] என்றும், தந்தையாரின் ஆவலை நிறைவேற்றப் பிள்ளைக்குக் கிடைத்

---

17. சிவகங்கைச் சீமையின் முதல் மன்னர் சசிவர்ணர் என்பதை நாம் அறிவோம். இவர் 1730 முதல் 1750 வரை இருபதாண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தார். இவருக்குப் பின் பட்டத்திற்கு வந்தவரே முத்துவடுகநாத உடையத் தேவர். இவர் இருபத்திரண்டு ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தார். இவர் ஆட்சிக்காலம்: 1750—1772. இவர் காலத்திலேயே நம் மருதுபாண்டியர் பேரும் புகழும் பெற்று விளங்கினர்.

18. புதுக்கோட்டையை 1730 முதல் 1769 வரை ஆட்சி புரிந்துவந்த விஜய இரகுநாதராயத் தொண்டைமானே இவர். இவர் காலத்தில் புதுக்கோட்டைக்கும் சிவகங்கைக்கும் இடையே பூசல் இருந்ததாகப் புதுக்கோட்டை அரண்மனையில் கிடைக்கும் ஆதாரங்கள் புலப்படுத்துகின்றனவாம். இவ்வாதாரங்களிலிருந்து விஜய இரகுநாதராயத் தொண்டைமான் அவ்வமயம் சிவகங்கையை ஆண்டு கொண்டு இருந்த வீரர் முத்துவடுகநாத உடையத் தேவரோடும், அவர் அமைச்சர் தாண்டவராயப் பிள்ளையுடனும் போரில் இறங்கியிருந்தார் என்பது விளங்குகிறது என்றும், அவ்வாறு அவர் போரில்

துள்ள வாய்ப்பு அரிதினும் அரிதானது என்றும், எனவே தொண்டைமான் அடர்ந்து கிடக்கும் காளையார் கோவில் காட்டைச் சிதைத்து எறிய ஐயாயிரம் காடுவெட்டிகளை உடனே அனுப்பவேண்டும் என்றும் கண்டிருந்தது. நவாபு வின் கருத்தறிந்த புதுக்கோட்டையான் முந்நூறுபேரடங் கிய குதிரைப்படையையும் ஐயாயிரம் பேரடங்கிய காலாட் படையையும் கிருஷ்ணன் என்ற சர்தாரின் தலைமையில் அனுப்பி வைத்தான். துரோகிகளது படைவலியின் துணை

குறிக்கக் காரணம் 1759-ஆம் ஆண்டுமுதல் சிவகங்கை மன்னருக்கு அவர் கொடுத்திருந்த கடனைத் திருப்பிப் பெறப் பன்முறை முயன் றும் பயனற்றுப் போகவே முத்துவடுகர் தனக்குத் தரவேண்டிய பாக்கிக் கடன் தொகையான இரண்டு இலட்சம் சக்கரங்களையும் திருப்பி வாங்கத் தன் ஆட்களை அனுப்பியுள்ளதாக வெள்ளைக் கம் பெனிக்கு 1759 நவம்பரில் தொண்டைமான் கடிதம் எழுதியதாகவும், கவர்னர் போருக்குத் தயாராயிருக்கும்படி தொண்டைமானுக்குப் பதில் கடிதம் வரைந்ததாகவும், அதன்படி பணம் வாங்க அனுப்பிய ஆட்களைத் தொண்டைமான் திரும்பி வரும்படி உத்தரவிட்டதாகவும் 'புதுக்கோட்டை மானுவல்' கூறுகிறது. மேலும், அந்நூலின் ஆசிரி யர் தொண்டைமான் சென்னைக் கவர்னருக்கு எழுதிய கடிதம் ஒன் றில் முத்துவடுகநாதர் சிவகங்கைச் சீமையைச் சந்தா சாகிபுவின் படையெடுப்பினின்றும் காப்பாற்றும்பொருட்டுத் தன்னிடம் பத்திரம் எழுதிக் கொடுத்துவிட்டுக் கடன் வாங்கியதாகவும், அதை இன்னும் திருப்பித் தரவில்லை என்றும், ஆர்க்காட்டு நவாபு கேட்கும்போது சிவகங்கை மன்னர் அக்கடனைத் திருப்பித் தரும்படி சென்னை அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று எழுதிய செய்தி யையும் குறிப்பிடுகிறார். இறுதியாகச் 'சிவகங்கை மன்னர் பணத் தைக் கொடுத்திருக்கமுடியாது. எனவே, தொண்டைமான் படையும் பணம் வசூலிக்கப் பாய்ந்திருக்கும்' என்று எழுதியுள்ளார்.

—பார்க்க : A General History of Pudukkottai State. pp : 233—233 ; 253.

கொண்டு கர்னல் பான்ஷோர் காளையார் கோவில் அரணைக் கடுமையாகத் தாக்கினான். அப்போது நடந்த போர் - மாவீரர் முத்துவடுகநாதரோடு சேர்ந்து மருதிருவர் நடத்திய கடும்போர் - பேடியையும் போர் மறவனாக்கும் தன்மையதாகும். காளையார் கோவிலைக் காக்க அரசரும் அமைச்சரும் தோளோடுதோள் சேர நின்று வீரப்பட்டாளத்தின் துணைகொண்டு நடத்திய அப்போரில் முத்துவடுகநாதரின் வீரபத்தினியும் வாளேந்தி வெள்ளை வெறியர்களின் - அடிமைப்புத்தி படைத்த துரோகிகளின் - தலைகளை உருட்டிய ஆண்மை, கோழைகளையும் வீரர்களாக்கும் வன்மை வாய்ந்தது. ஆம். முத்துவடுகநாதரின் மனைவி வீரமங்கை வேலுநாச்சி - அன்று நடத்திய சிறப்பு வாய்ந்த வீரப்போர் வாயிலாக 'வேங்கடத்திற்குவடக்கே ஒருஜான்சி ராணி தோன்றுவதற்கு இருநூற்றாண்டுகட்கு முன்பே தமிழகம் தன் ஜான்சி ராணியைக் கண்டுவிட்டது என்று வரலாற்று ஆசிரியர்கள் போற்றும்படி செய்துவிட்டாள்.[19]

அரசன் - அரசி - அமைச்சர்கள் - ஆருயிர் மக்கள் அனைவரும் சேர்ந்து நடத்திய அப்போர் - காளையார் கோவிலைக் காக்க நடத்திய கடும்போர் - கடைசியாக வீர முத்துவடுகநாதரின் சாவிலேயே முடிந்தது.[20] எமனும் கண்டு அஞ்சச் சுதந்தரப்போர் புரிந்த அப்பெருமகன் உயிரற்ற சவமாய்த் தமிழ் மண்ணில் சாய்ந்ததும் அரசியும் அமைச்

---

19. (1) மானங்காத்த மருது பாண்டியர்—பக். 57.

(2) இனவுணர்ச்சியைச் 'சற்றே விலகி இரும் பிள்ளாய்' என்று கூறிவிட்டு உண்மையைக் காணவே ஆராய்ந்து பார்க்கினும் வீரமங்கை வேலு நாச்சியைத் 'தமிழகத்தின் ஜான்சி ராணி' என்று போற்றுவதைவிட, ஜான்சி ராணியை 'வடநாட்டு வேலுநாச்சி' என்று புகழ்வதே சாலப்பொருத்தமுடையதாகத் தோன்றுகிறது.

20. கர்நாடக ராசாக்கள் பக்கம். XVI; 111—2

சர்களும் அடைந்த கலக்கம் சொல்லி முடியாது ; படை வீரர்களும் சீமை மக்களும் அடைந்த துயரம் அளவிட்டுக் காணமுடியாதது. 'தலையாய ஒரு தமிழ் வீரனின் தியாக இரத்தம் பட்டுப் புனிதமானேன் !' என்று மண்மகள் குளிர்ந்தாள். ஆனால், 'வீரர்கள் போற்றும் வீரனை - வையக மெல்லாம் மையிருளில் மூழ்கினும் நம் சீமையின் ஒளி குன்றாது என்று நாம் கொண்டிருந்த நம்பிக்கைக்குக் காரணமான காவலனை—வீரசுவர்க்கத்திற்கு அனுப்பி உயிரற்ற உடல் ஆனோமே !' என்று மக்கள் கண்ணீர் வடித்தனர் ; மனங் குமுறினர். 1772-ல் சிவகங்கைச் சீமையை எதிர்த்துக் கிளம்பிய ஏகாதிபத்தியக் கடும்புயல், தன் அழிவு வேலையைப் பூரணமாகக் காட்டிவிட்டது. நடுக் கடலில் - கடும்புயலில் - சிக்கிய கப்பலின் கதியாயிற்று சிவகங்கைச் சீமையின் நிலை. கப்பல் வேறு மாலுமி வேறு என்று ஆனாற்போலச் சிவகங்கைச் சீமை வேறு வீரமங்கை வேலு நாச்சியோடு மருதிருவரும் வேறு என்ற நிலை உண்டாயிற்று. போர்ப்புயல் காட்டிய கடுமையின் விளைவாக நாட்டை விட்டே அரசியும் அமைச்சர்களும் அகலும் நிலை நேர்ந்தது. 'தலைவனை இழந்தோம் ; தமிழகத்தை - தாயகத்தை இழந்தோம் ; ஆனால் இன்னும் நம் உயிரை இழக்கவில்லை. எனவே, வெளியேறுவோம் ; வீரன் ஐதரின் நிழலில் சிலநாள் இருப்போம். தமிழர் படையைத் திரட்டுவோம் ; மீண்டும் போரிடுவோம் ; சுதந்தரம் அல்லது சாவு' என்று முழங்கிக்கொண்டே புறப்பட்டனர் வேலு நாச்சியும் மருது சகோதரர்களும். காற்றாய்க் கடுகிச் சென்ற அவர்களைத் திண்டுக்கல் வரவேற்றது ; ஐதரும் அகங்குளிர வரவேற்றான்.[21]

---

21. (1) Caldwell's History of Tinnevelly—p. 121.

(2) பிற்சேர்க்கை எண் : IV.

மருதுபாண்டியரும் வேலுநாச்சியும் இரவு பகலாய்த் தங்கள் கண்ணினும் இனிய மக்களை நினைத்துக் கவலைப் பட்ட வண்ணம் இருந்தனர். சிவகங்கை மக்களோ, ஊண் உறக்கம் இன்றித் தங்கள் ஆருயிரினும் இனிய அரசியையும் இரு கண்கள் அனைய மருது சகோதரர்களையும் எண்ணி எண்ணி ஏங்கிய வண்ணம் இருந்தனர்.

போருக்குப் பின் சிவகங்கைச் சீமை குத்தகைக்கு விடப்பட்டது. ஆம். சுதந்தரப் பூமியில் அடிமை ஆட்சி தலைவிரித்தாடியது.

---

(3) A General History of the Pudukkottai State—p. 254.

4. புயலுக்குப் பின்......!

1772-ஆம் ஆண்டில் அடித்த அரசியற் கடும்புயலின் தீய விளைவுகளினின்றும் தப்பித் தேறுவதற்குச் சிவகங்கைச் சீமைக்கு ஆண்டுகள் எட்டாயின. இவ்விடைப்பட்ட ஆண்டுகளில் மக்களின் உடல் மட்டுந்தான் சிவகங்கையில் இருந்தது; உள்ளமெல்லாம் திண்டுக்கல் மலை மேலேயே இருந்தது. அவ்வாறே அங்கிருந்த வேலுநாச்சியும் மருது சகோதரர்களும் தங்கள் உடலை மட்டும் மலை மேலேயே வைத்திருந்தார்களே அன்றி மனத்தை எல்லாம் சிவகங்கைச் சீமையிலேயே பொருத்திவைத்திருந்தனர். சிவகங்கைச் சீமையின் பெருங்குடி மக்கட்கும் நாட்டின் காவலர்கட்கும் இடையே ஏற்பட்ட இரகசியத் தொடர்பு நாளும் வளர்ந்து வரலாயிற்று. பொன்னையும் பொருளையும் மக்கள் தங்கள் அருமைத் தலைவர்கட்கு அனுப்பி ஆவன புரிந்தார்கள். 'எக்கணத்திலும் வாருங்கள்; வந்து எங்களை ஆட்கொள்ளுங்கள்; அடிமை வாழ்வு வாழ்வதினும் வீர சொர்க்கம் புகவே எங்கள் ஆவி துடிக்கிறது!' என்று செய்தி அனுப்பிய வண்ணம் இருந்தது சிவகங்கைச் சீமை. சிவகங்கைச் சீமையில் ஆங்காங்கே கிளர்ச்சிகளும் புரட்சிகளும் தோன்றின; ஒழுங்கும் அமைதியும் காற்றிலே பறந்தன. குத்தகைக்காரனுக்கு வாழ்வு சாவாக இருந்தது. நவாபுவுக்குத் தோப்பிராபணம் வந்து சேரவில்லை என்பது தெரிந்ததும் ஆத்திரம் அளவுக்கு மீறிப் பொங்கியது. அவன், 'என்ன சேதி?' என்று உறுமினன். 'மக்களின் மனம் எரிமலையாயிருக்கிறது. அவர்கள் அடியுண்ட அரவம் சீறுவதுபோலச் சீறுகின்ருர்கள். கிட்ட நெருங்க முடியாது' என்று பதில் கிடைத்தது. வேறு வழியில்லை. மக்கள் மனமெல்லாம் தங்கள் அரசியிடமும் வீரசகோதரர்களிடமுமே குடிகொண்டிருக்கிறது என்பதை உணர்ந்தான் நவாபு; 'யார்

ஆண்டால் என்ன? முத்துவடுகநாதர் தொலைந்தார். இனி என்ன, அரசியின் ஆட்சிதானே? நமக்குக் கப்பம் வந்தால் சரி' என்று நினைத்தான். தனக்கும் தன் நண்பர்களாகிய வெள்ளையர்கட்கும் கொடிய பகைவனுயுள்ள ஐதரிட மிருந்து சிவகங்கைத் தலைவர்களைப் பிரிப்பதே மேல் என்று கருதினுன் போலும்! தூதுகள் பறந்தன. மருதிருவரும் வேலு நாச்சியும் தம் தாயகம் திரும்பினர். முத்துவடுக நாதரை இழந்த பின் நெடுநாள் அரசியாய் இருந்து வாழ வேலு நாச்சிக்கு அவ்வளவாக விருப்பமில்லை. மேலும் நாட்டின் நிருவாகம் முழுவதையும் கண்ணும் கருத்துமாய்க் கவனித்து வரும் மருது சகோதரர்களே பாராளும் தகுதி முற்றிலும் படைத்தவர்கள் என்பதை அவள் முற்றிலும் தெளிந்தாள். என்ருலும், மருதுபாண்டியர் தன் சாதியினர் அல்லர்;[22] சேர்வைக்காரர் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர் என்பதை அவள் அறிவாள். எனினும், 'நாடாளவேண்டுவது சாதி யன்று; அறிவும் ஆண்மையுமே' என்று அவள் கருதினுள்; குடிமக்களுக்கும் மாவீரர் மருதுபாண்டியர் மகராசர் ஆவதில் தடையொன்றுமில்லை; அவர்கள் களிப்பே அடை வார்கள் என்பதையும் உணர்ந்தாள். சுற்றி இருக்கும் பகை

---

22. (i) மருது சகோதரர்கள் சிவகங்கை மன்னருக்கு வேட்டை நாய்களை வளர்த்தும், அடைப்பக்காரத் தொழில் புரிந்தும் தொண் டூழியம் செய்து வந்தவர்கள் என்று லூஷிங்டன் கடிதமும், புதுக் கோட்டை வரலாறும், கால்டுவல் நூலும் கூறுகின்றன. இவ்வாறு கூறும் ஆசிரியர்கள் தங்கள் கருத்துக்குரிய ஆதாரங்களை யாண்டும் காட்டாதது குறிப்பிடத்தக்கது.

(ii) பார்க்க: லூஷிங்டன் கடிதம் - பிற் சேர்க்கை எண்: IV.

(iii) பார்க்க: A general History of Pudukkottai State p. 282.

(iv) பார்க்க: Caldwell's History of Tinnevelly p. 212.

நெருப்புக்குச் சிவகங்கைச் சீமை இரையாகாதபடி அதைக் காப்பாற்றி வாழ்விக்கத் தன்னினும் மருது சகோதரர்களே ஆயிரம் மடங்கு வல்லவர்கள் என்று அவள் உளமார உணர்ந்த உணர்வு ஓர் உயில் சாசனமாய் உருக்கொண்டது.[23] அதன்படி சீமை பெரிய மருதுபாண்டியரின் உடைமையாயிற்று. ஆட்சி மாறினும் தங்கள் சீமையின் மாட்சி சிறிதும் மாருது என்று மக்கள் திடமாக நம்பினார்கள். அந்த நம்பிக்கைக்குச் சிறிதும் கேடு சூழவில்லை நம் மருது சகோதரர்கள்.

சீமை தங்கள் கைக்கு வந்ததும் சகோதரர்கள் தங்கள் பொறுப்பினை உள்ளினார்கள். 'எவ்வளவு பெரிய பொறுப்பு!' என்று எண்ணினார்கள்; 'நேர்மையும் நியாயமும் வீரமும் தியாகமும் நம் ஆட்சியை மக்களின் அன்புக்கு உரியதாக்கும்' என்று நம்பினார்கள். அவர்கள் தொட்ட காரியம் பொன்னாகியது. சிவகங்கையின் வரலாற்றில்

---

23. (i) பார்க்க : மரண வாக்குமூலம்—அத்தியாயம் - 6.

(ii) பெரிய மருதுவின் அழகிலும் ஆண்மையிலும் பெரிதும் தன் நெஞ்சைக் கொள்ளை கொடுத்த வேலுநாச்சி அவரைத் திருமணம் புரிந்துகொண்டாள் என்றும் கூறப்படுகிறது. பார்க்க : மரண வாக்குமூலம்.

(iii) வேலுநாச்சியோடு மருது சகோதரர்கள் நாடு திரும்பியதும் சில ஆண்டுகள் வேலு நாச்சியும் (1780—1790), அவள் மகளும் (1790—1793) நாடாட்சி புரிந்ததாகவும், வேலுநாச்சி மகள் வெள்ளைச்சிக்குப்பின் அவள் கணவன் (1793—1801) நாடாண்டதாகவும் 'புதுக்கோட்டை வரலாற்'றின் ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

—பார்க்க : A general History of Pudukkottai State - p : 94.

மருது பாண்டியர்களை அந்நியமாக நாட்டைக் கைப்பற்றியவர்கள் என்று கருதி இவ்வாறு கூறப்படும் கருத்துகட்குச் சிறிதும் ஆதாரம் இல்லை என்றே தோன்றுகிறது.

மருதிருவர் ஆட்சிக்காலமே அறம் மலிந்த பொற்காலமாய்ப் பொலிந்தது.

சிவகங்கைச் சீமை நிருவாகத்தில் முக்கியப் பங்கு சின்ன மருதுவுக்கே இருந்தது. வழக்கம்போலத் தன் இயற்கைச் சுபாவப்படி பெரிய மருது காட்டு ராஜாவாகவே காலங் கழிப்பதில் மகிழ்ச்சி கொண்டார். சின்ன மருதுவே நடைமுறையில் நாட்டு ராஜாவாய் இருந்து குடிபடைகளின் நலங்களை எல்லாம் தாயுள்ளத்தோடு கவனித்து வந்தார். நாட்டின் நிருவாகத்தை ஏற்றதும் பெரிய மருதுவின் முன்நின்ற முதற் பிரச்சினை, 'நவாபுவுக்குக் கட்டப் பணம் எங்கே?' என்பதே. பணம் திரட்டப் பெரு முயற்சிகள் புரிந்தார்கள் மருது சகோதரர்கள்.[24] திருவிதாங்கூர்வரை சென்று அந்நாட்டு மன்னனிடம் கடும்

---

24. மருது பாண்டியர் பணம் திரட்டச் செய்த முயற்சிகளின் போது நடைபெற்ற ஒரு நிகழ்ச்சி செவிவழிச் செய்தியாய் வழங்கி வருகிறது. பார்த்திபனூர் என்னும் ஊரில் வைரவன் செட்டி என்ற பெருஞ்செல்வந்தன் ஒருவன் இருந்தானும். அவன்பால் பொருள் கேட்டு மருதரசர் ஆள் அனுப்பினர். 'நவாபுவின் பிடிப்பில் அகப்பட்டிருக்கும் சிவகங்கைச் சீமையின் மன்னரோ மருதரசர்? அவருக்கு நான் எதை நம்பிப் பணம் கொடுப்பேன்? வெள்ளைக் குதிரை ஏறி வெண்கொற்றக் குடை பிடித்து வெண்சாமரம் வீசிக்கொண்டு வெள்ளை மருது வீதியில் வேந்தராய்ப் பவனி வரும் காலத்தில் பார்த்துக்கொள்ளலாம்' என்று வேடிக்கையாகப் பேசினனும் பார்த்திபனூர் செட்டி. இதைக் கேள்வியுற்ற மருது பாண்டியர், 'அவனை விட்டு விடுங்கள்; அவன் நாளை வருவதை அறியான்' என்று சொல்லிவிட்டாராம் நகைத்துக்கொண்டே.

பின்னொருநாள் மருது பாண்டியர் சீமையைக் கடனிலிருந்து முற்றிலும் மீட்டுப் பெருமிதத்தோடு தம் நாட்டைச் சுற்றிக் காணப் புறப்பட்டாராம். அப்போது அவர் பார்த்திபனூர் வருவது திண்ணம் என அறிந்த செட்டியார் தன்பாலிருந்த நவமணிக் குப்பையைத்

புலியைக் கைவளரி ஒன்றே துணைகொண்டு போரா டிக் கொன்றும், இன்னும் பல வீரச் செயல்கள் புரிந்தும் தங்கள் வீரத்தை வெளிப்படுத்தினார்கள் என்றும், சகோ தரர்களின் பேராற்றலைக் கண்டு மகிழ்வுற்ற கேரள மன்ன னிடம் பெரும் பொருளைப் பரிசிலாகவும் கடனாகவும் வாங்கி வந்தார்கள் என்று கூறுவர்ர்கள்.

எட்டாண்டுகளாய் (1772—1780) சிவகங்கைச் சீமை யில் நல்லாட்சி நடைபெறவில்லை என்பதை நாம் அறிவோம். இந்த எட்டு ஆண்டுகளிலும் நவாபுவின் குத்தகைக்கார னால் சிவகங்கைச் சீமையிலிருந்து செல்லாக்காசும் வசூ லிக்க முடியவில்லை. இதை அறிந்த நவாபு கறுவிக் கொண்டிருந்தான்; கம்பெனிப் பேய்க்குத் தூபம் போட் டான். பேயும் ஆட ஆரம்பித்தது. அந்தப் போராட்டம் கர்நாடகத்தில் வெறிகொண்டு திக்குவிஜயம் செய்யப்புறப் பட்ட ஜனரல் புல்லர்ட்டன் படையெடுப்பாக வடிவெடுத் தது. 'மருது பாண்டியர்கள் ஒழுங்காகக் கப்பம் கட்ட வில்லை; அண்டை நாடுகளில் புகுந்து கொள்ளை அடிக்கிறார்கள்' என்று புகார் கூறிக்கொண்டு பாய்ந்து வந்த புல்லர்ட்டனுக்குப் புதுக்கோட்டைத் தொண்டை மான் இம்முறையும் வரிந்து கட்டிக்கொண்டு உதவி புரிந் தான். அதுவும் எத்தகைய உதவி? சிவகங்கையையும் தென் பாண்டி நாட்டையும் அடக்கி அழிக்க ஆணவம் கொண்டு வந்த வெள்ளைப் படைக்கு ஐயாயிரம் கலம் நெல்லையும்

தன் வீட்டுக் கிணற்றில் கொண்டுபோய்க் கொட்டினானாம். கதிரவன் ஒளிபட்டு அவை மின்னினவாம். சோதி கண்டு செட்டி மேலும் திகிலுற்று ஆற்று மணலை அள்ளிவரச் செய்து கிணற்றில் நிரப்பி அதை மூடித் தொலைத்தானாம்; தானும் தன் வாழ்வை எவ்வாறோ முடித்துக்கொண்டானாம். அன்று முதல் அவன் மனை பாழ்மனை யாய்ப் போயிற்றாம்.

படையையும் கோட்டய்யா ஆச்சாரி என்ற வஞ்சகத் தளபதியையும் தந்து உதவினான்.

1783-ஆம் ஆண்டு மேலூரை நோக்கி விரைந்த கர்னல் புல்லர்ட்டன் அங்கு பலம் பொருந்திய ஒரு படையை வைத்துவிட்டு, அங்கிருந்து கிழக்கே இருபது மைல் தூரத்தில் உள்ள சிவகங்கைக்குச் சாடினான். ஜோசப்பு ஸ்மித்தின் படையெடுப்புக்களால் கண்ட அழிவு போதாது என்று, கடந்த பதினேரு ஆண்டுகளாகக் களவுக்கும் கொள்ளைக்கும் நவாபுவின் திறமையற்ற நிருவாகத்திற்கும் இரையாகி நலிவுற்றுக்கிடந்த சிவகங்கைச் சீமையை மீண்டும் ஒரு கடும்போரில் ஆழ்த்தக் கருணை உள்ளமும் நுட்பமான அரசியல் அறிவும் படைத்த மருது சகோதரர்கள் ஒரு சிறிதும் விரும்பவில்லை. எனவே, தாங்கள் பாடுபட்டுத் திரட்டிய செல்வத்திலிருந்து நாற்பதாயிரத்தை எண்ணி எண்ணிக் கொடுத்தார்கள் கும்பினியார் வசம் மருது சகோதரர்கள்; 'எஞ்சிய ஐயாயிரத்தைப் பின்னர்த் தருகிறோம்' என்று கூறி அதற்குத் தக்க ஈடுகளும் காட்டினார்கள்.[25]

---

25. படையெடுத்த கர்னல் புல்லர்ட்டன் கூறும் வாசகம்:

Colonel Fullorton says:

'With the remaining troops we marched on the 4th August to Sivagangai, about twenty miles east; from there the two Murdeens (Murdoos), who rule the Little Maravar, fled precipitutely with their young Rajah to the woods of Kalaiyarkovil and collected there a force to the amount of 10,000 men nor could they be prevailed on to return to their inhabitations and trust to any assurances. Besides the immediate discharge of their arrears of tribute, I demanded from their deputies, 90,000

காசைக் கண்ட கும்பினிப் படை கும்மாளம் இட்டுக் கொண்டு திரும்பியது. வேலு நாச்சி, 'சீமை தப்பியதே!' என்று எண்ணி மனங்குளிர்ந்தாள். சீமை மக்கள், 'சரி; நம்மீது மருதுபாண்டியர் வைத்த கருணை இது; தொலைந்து போகட்டும் கும்பினியான்! இன்னொரு முறை தலைகாட்டினால் நொறுக்கி அனுப்பவேண்டுவதுதான்!' என்று பொருமிக்கொண்டே தங்கள் மனத்தை ஆற்றிக்கொண்டார்கள்.

---

rupees in compensation to the company for the ravages they had committed and concluded with declaring that if these conditions were not fulfilled, I should attack their woods, storm their fort, and drive them from the country. Notwithstanding the procrastinating spirit of Gentoos (Hindus) they paid nearly 40,000 rupees, and gave security for their remaining debt I felt a cordial satisfaction in contrasting the levity and despatch of this transaction (for it was concluded in four days) with the circumstances of the expedition in 1773 against this very place. On that occasion the Rajah, trusting to the woods and barriers that surrounded the fort of Calicoil, and expecting to conclude the business by negotiation, conceived himself in security, when the place was surprised and he was killed in the attack. I rejoice to mitigate the vigorous treatment which the delinquency of the successor, or rather of his ministers, merited, in consideration of the severities which the predecessor had experienced.

Caldwell's History of Tinnevelly : pp. 211—212.

ஒருவாறு ஆர்க்காட்டு நவாபுவின் பிடுங்கலிலிருந்தும் வெள்ளைக் கம்பெனியின் பீரங்கிகளிடமிருந்தும் சீமையைக் காப்பாற்றியபின் சிவகங்கையின் புகழைத் தரணியெல்லாம் போற்றும் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்ததாக்குவதற்கான ஆக்க வேலைகளில் இரவு பகலாய் ஈடுபட்டார்கள் மருது சகோதரர்கள்.

மருது சகோதரர்கள் செய்த ஆக்க வேலைகளுள் எல்லாம் தலைசிறந்தது அவர்கள் ஆற்றிய கோயில் திருப்பணிகளே.

இறைபணி:

1. காளையார் கோவிலில்:—தெய்வ பக்தியையும் தேச பக்தியையும் இரு கண்களெனப் போற்றிய பெருமக்கள் மருது சகோதரர்கள். தினம் சிவ வழிபாடு செய்து 'கேடு செய்யும் துஷ்டர்கள் கெட்டொழிந்து போகவே நாடுகூடி வாழவே நல்லசிவம் அருள்கவே' என்று இறைவனை

(ii) In the year 1783 Colonel Fullorton was now proceeding against the poligars in the South. He first marched to Meilore, left a strong detachment, and went on the 4th August to Shivaganga twenty miles east from thence. The Raja paid 40,000 rupees and gave security for remaining debt 50,000 rupees.

—Military History of the Madras Engineers. p: 199.

மேற்கண்ட குறிப்புக்களால் தொகையைக் கொடுத்தவர் மருது பாண்டியரே என்னும் உண்மை விளங்கும். மேலும், முத்துவடுகநாதருக்கு ஆண் வாரிசே இல்லை. அப்படியிருந்தும், புல்லர்ட்டன் குழந்தையாய் ஓர் 'அரசன்' இருந்ததாகக் குறிப்பிடுவது வியத்தற்குரியது!

வணங்குவார்களாம் அச் சகோதரர்கள். அவர்களது கடவுள் பக்திக்குச் சான்று பகர்வனவாக அவர்கள் செய்துள்ள திருப்பணிகள் பலவாகும்.

சிவகங்கைக்குப் பத்து மைல் தொலைவிலுள்ள காளையார் கோவில் கோபுரம் மருது சகோதரர்களின் புகழை வானுற உயர்த்திக் காட்டுவதுபோல் நிமிர்ந்து நிற்கும் காட்சி, கண்கொள்ளாக் காட்சியாகும். காளையார் கோவில் கோபுரத்தின் உச்சியிலிருந்து பார்த்தால், மதுரைக் கோபுரம் பளிச்சென்று தெரியும். 'மருதைக் கோபுரம் தெரியக் கட்டினவரல்லவா' மருது பாண்டியர்! கருமலையிலே கல்லெடுத்துக் காளையார் கோவில் உண்டு பண்ணிய அவரது கைத்திறத்தை நாடோடிப் பாடல்கள் அழியா வரலாறு ஆக்கிக்காட்டும் அழகே அழகு![26]

காளையார் கோவில் கோபுரம் கட்டப் பல மைல் தொலைவிலுள்ள மானாமதுரையிலிருந்து கைவழியாகச் செங்கற்கள் வந்து சேர்ந்தனவாம். அவர் நினைத்தால் ஆகாதது ஒன்று உண்டோ? காளையார் கோவிலிலுள்ள சோமேஸ்வர சுவாமி ஆலயமும் மருதரசரால் கட்டப்பட்டதேயாகும். இக் கோவிலுக்காகப் பெரியதொரு தேரினையும் மருது பாண்டியர் செய்வித்தாராம்.[27] காளையர் கோவிலிலுள்ள ஆனைமடு என்னும் அழகான நீராழியைப் புதுப்பித்தவர்

---

26. கருமலையிலே கல்லெடுத்து
காளையார் கோவில் உண்டுபண்ணி
மதுரைக் கோபுரம் தெரியக்கட்டிய
மருது வாரதைப் பாருங்கடி.

27. காளையார் கோவிலுக்காக மானாமதுரையிலிருந்து செங்கற்கள் அனுப்பப்பட்டபோது ஆயிரம் செங்கற்கட்கு ஒரு கல் வீதம் அடையாளத்திற்குப் போடப்பட்ட கற்களைக்கொண்டு கட்டப்பட்டதே மானாமதுரை கோபுரம் என்றும் கூறுவர்.

களும் மருது சகோதரர்களே. மேலும், கோவிலில் 'சோதியாய்ச் சுடராய் சூழ் ஒளிவிளக்காய்'த் திகழும் திருவாட்சித் தீபமும் மருதரசர் உபயமே என்பது அதில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள அவர் பெயரால் விளங்கும். இத் தீபங்கட்கு இலுப்பைநெய் வார்க்க மருதரசரால் விடப் பட்ட மானியமே இலுப்பந் தோப்புகள் நிறைந்த மனவ ராயன் ஏந்தல் என்பர். மருதரசர் காலத்தில் இலுப்பை நெய் ஊற்றிவைக்கப் பயன்பட்ட சாடிகள் இன்னும் காளையார் கோவிலில் காட்சி அளிக்கின்றன.[28]

2. மதுரையில்:—மதுரை மீனாட்சியும், காஞ்சி காமாட்சியும், காசி விசாலாட்சியும் பாரத மக்கள் போற் றும் பழம்பெருந் தெய்வங்கள். மதுரையை ஆண்ட அன்னை-அரசி என்று திருவிளையாடல் புராணம் போற் றும் அம்மையின் ஆலயத்திற்கு மருதரசர் செய்த திருப் பணிகள் போற்றற்குரியனவாகும்.

மீனாட்சி அம்மையின் சந்நிதியில் அழகுற விளங்கும் இரு திருவாட்சித் தீபங்களும் இன்றும் மருது பாண்டியர் புகழை ஒளியுடன் விளங்குமாறு செய்து வருகின்றன. இத் தீபங்கட்கு நெய்வார்க்க மருதரசர் விட்ட மானியமே ஆவியூர்க் கிராமம். இஃதன்றியும், ஆறு காலத்திலும் அன்னையின் பூசைக்காகத் தக்க மானியங்களையும் உப்பிலிக் குண்டு, கடம்பங்குளம், சீகனேந்தல், மாங்குளம், மங்கை ஏந்தல், பூவனேந்தல் முதலிய கிராமங்களை மீனாட்சித் தாயின் புஷ் பக் கட்டளைக்காகவும் மருது பாண்டியர் விட்டனர் என்பர். பாண்டி நாட்டின் பழம்பெருங் கோவிலாகிய மதுரைக் கோவிலிலுள்ள கலியாண மண்டபமும் மருதரசர் கை வண்மையின் விளைவே என்றும் இம்மண்டபத்தில் காணப் படும் சிலைகளில் மருதரசர் குடும்பம் வடிக்கப்பட்டுள்ளது என்றும் இயம்புவர்.

---

28. பார்க்க: பிற்சேர்க்கை - I—படங்கள்.

3. குன்றக்குடியில் :— குன்றக்குடியில் கோயில் கொண்டுள்ள குமரவேள் மருது பாண்டியருக்குக் கண் கண்ட தெய்வம் ; அவருக்குற்ற பெரும் பிளவை நோயைத் தீர்த்து வைத்த வைத்தீஸ்வரர். எனவே, அவர்பால் பேரன்பு பூண்டொழுகிய மருதரசர் குன்றக்குடி மலைமேல் கோபுரமும் மண்டபங்களும் கட்டியுள்ளார். கோவிலுக்குத் தெற்கிலுள்ள மருதாபுரி என்னும் குளமும் அவர் பத்தியின் விளைவே. கோபுரமும் குளமும் கட்டிய மருதரசர், குன்றக்குடியில் ஆயிரம் தென்னைமரங்களைக் கொண்ட தோப்பு ஒன்றையும், ஆயிரம் மாமரங்கள் கொண்ட மற்றொரு தோப்பையும் அமைத்தார். திருவிழாக் காலங்களில் திருமுருகப் பெருமானுக்குச் சார்த்தப்படும் பொற்கவசத்தில் 'சின்னமருது உபயம்' என்ற செம்மை சான்ற சொற்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கோவிலில் குடிகொண்டுள்ள மயிலேறும் பெருமான்மீது மருது பாண்டியர் விருப்பப்படி பாடப்பெற்ற சிறந்த தமிழ் இலக்கியமே மயூரகிரிக் கோவை. இக்கோவிலில் மருதுபாண்டியர் சிலைகள் அழகொவிர அமைக்கப் பெற்றுள்ளன.[29] கோவிலுக்குக் கிழக்கே கோபுர வாயிலுக்கு எதிராக இப்போது இடிந்துள்ள கட்டிடங்கள் பழைய மருது பாண்டியர் அரண்மனையே.

4. சிவகங்கையில் :—சீமையின் தலைநகரமாகிய சிவகங்கையிலும் மருதரசர் கட்டிய கோவில் ஒன்று உள்ளது. இக்கோவிலின் பெயர் திருஞான சுப்பிரமணியர் கோவில் என்பது. நகருக்குக் கிழக்கே உள்ள இலட்சுமி தீர்த்தமும் அதை அடுத்துள்ள பூங்காவும் மருதரசரால் படைக்கப் பெற்றவையே. நெடுநாட்களாக வேலுநாச்சிக்குக் குழந்தை இல்லாமலிருந்து, முத்துவடுகரின் கடைசி நாட்களில் ஒரு

---

29. பார்க்க : 'மானங்காத்த மருது பாண்டியர்'—ந. சஞ்சீவி. அட்டைப்படங்கள்.

பெண் மகவு பிறந்தது. ஆனால், அரசரின் மீளாப் பிரிவா லும் வேறு பல காரணங்களாலும் 'குழந்தை பிறந்தால் கோவில் கட்டுகிறோம்!' என்று முத்துவடுகநாதரும் அவர் மனைவியும் செய்திருந்த பிரார்த்தனை தடைப்பட்டுவிட்டது. இதை அறிந்த மருதரசர் இக்கோவிலைக் கட்டிச் சுண்ணம் பூர் என்ற கிராமத்தை மானியமாக விட்டாராம். இவ் வுண்மை அறியாதார் இக்கோவில் கட்டிய வரலாற்றைப் பலவாறு திரித்தும் உரைப்பர்.

இக்கோவிலிலுள்ள முன் மண்டபத்தில் இடப்புற முள்ள முதல் தூணில் (கொடிமரத்தருகில்) உள்ள கல் வெட்டு வருமாறு:

1801-ஆம் வருஷத்திற்குச் சரியான துன்மதி வருஷம், வைகாசி மாதம், 32-ம் தேதி சிவகங்கைச் சிமையின் ஆதீன கர்த்தாவாகிய மகாராஜா—சத்திரபதி—போததுரு மகாராஜா அவர்களது துரைத்தனத்தில் சிவகங்கையிலிருக்கும் மருது சேர்வைக்காரர் உபயம்.

5. திருப்பத்தூரில்:—திருப்பத்தூரிலுள்ள பைரவசாமி கோவிலிலும் மருதரசருக்கு மிக்க ஈடுபாடுண்டு. அங்குக் கோயில் கொண்டுள்ள இறைவரின் மார்பில் 'மருது சேர்வை' என்ற பெயர் பொறித்த பதக்கம் இன்றும் காட்சி அளிக்கிறது என்பர்.

6. மாறூரில்:— நரிக்குடி—மூக்குளத்திற்கு அருகி லுள்ள இவ்வூரில் அழகிய சுப்பிரமணிய சுவாமி கோவில் ஒன்று உண்டு. இக்கோவிலைக் கட்டியவர் ஒரு துறவி யாராம். எனினும், இக்கோவிலுக்குக் கோபுரமும் தேரும் மருதரசரால் அமைக்கப்பட்டவைகளே என்பர். இக் கோவிலில் நடைபெறும் விழாக்களுக்கு மருது பாண்டியர் மானியங்கள் அளித்துள்ளனராம். திருவிழாச் சமயத்தில் தம் குடும்பத்தார் நினைவாக நான்காம் நாள் விழா நடக்க வும் ஏற்பாடுகள் செய்துள்ளார் மருதரசர்.

7. விரக்குடியில்:— நரிக்குடி—முக்குளத்திற்கு அருகில் உள்ள முருகர் கோவிலும் மருதரசர் பணிகளைக் கண்ட பெருமையுடையது. அங்கு வெள்ளை மருதுவின் அழகிய சிலை ஒன்று உளது.[29]

8. திருச்சுழியில்:—மகரிஷி இரமணர் பிறந்த திருச்சுழியில் கோவில் கொண்டுள்ள பூமிநாத சுவாமி-துணைமாலையம்மன் என்னும் இருவருக்கும் மருதுமன்னர் மண்டபங்களை நிறுவியுள்ளார் என்பர்.

9. கடுக்கப்புளியங்கியனூரில்:— இவ்வூரிலுள்ள ஸ்ரீ ராமநல்லூர் விநாயகர் கோவிலுக்கு இவ்வூர்க் கணக்கரின் பிரார்த்தனைப்படி நான்கு செய் நிலங்கள் மானியமாக அளித்தாராம் மருதரசர்.

10. ஏரியூர்:—போர் நடந்துகொண்டிருந்த ஒரு சமயம், பெரிய மருது திருப்பத்தூர் தாலுக்கா (அந்த நாளில் மல்லாக்கோட்டைத் தாலுக்கா என்று வழங்கப்பட்டதாம்.) காடுகளில் சுற்றிக்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது அவர் தம் குதிரை மேலேறிச் சவாரி செய்துகொண்டு ஏரியூர்க் கண்மாய்க்கரையை வந்து அடைந்ததும் குதிரை நகர மறுத்ததாம். எவ்வளவு முயன்றும் குதிரையை அரசரால் நகர்த்த முடியவில்லை. அவர் அங்குள்ளவர்களை, ‘இங்கு ஏதாவது சிறப்பு உண்டா?’ என்று கேட்டாராம். அங்குள்ளவர்கள் ‘இங்குக் கழுகு ஐயனார் இருக்கிறார். அவர்க்கு நீங்கள் ஏதாவது திருப்பணி செய்வதாக வேண்டிக்கொண்டால் குதிரை நகரும்; உங்கட்கும் புண்ணியம் உண்டாகும்’ என்றார்களாம். அங்கேயே அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ததோடு மருதரசர் அக்கோயிலுக்காக நன்செய், புன்செய்களை மானியங்களாக விட்டார் என்றும் கூறுவர். இவ்வூரில் இப்போதும் பங்குனி உத்திரத்தன்று

---

29. பார்க்க: பிற்சேர்க்கை - 1—படம்.

மருதுவின் பெயரால் அஷ்டோத்திர ஜபம் நடைபெறு கிறதாம்.

11. அலையான்குளத்தில்:—இராமநாதபுரம் தாலூக்காவிலுள்ள அலையான்குளத்தில் மருதுபாண்டியரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட பிள்ளையார் கோவில் ஒன்று உள்ளதென்றும், விநாயகர் கோவில்களுக்கெல்லாம் அது முதன்மை வாய்ந்தது என்றும் மொழிவர்.

12. நரிக்குடியில்:—மருதரசர் தமது சொந்த ஊராகிய நரிக்குடியில் அன்னதான மருது விநாயகர் கோவிலையும் அழகிய மீனும்பிகை கோவிலையும் கட்டிப் பாண்டியன் கிணறு என்ற ஒரு கிணற்றையும் ஏற்படுத்தினர் என்பர்.

13. திருப்பாச்சேத்தியில்:—இவ்வூரிலுள்ள சுந்தரவல்லியம்மன் கோவிலிற்கு மருதரசர் மரகதப் பச்சையில் சிவலிங்கம் செய்தளித்தாராம். அது இன்றும் அக்கோயிலில் வைத்து வழிபடப்பட்டு வருகிறது.

14. திருக்கோஷ்டியூர்:—மருதரசர் சைவ சமயக் கோவில்கட்கு ஏராளமான திருப்பணிகள் செய்திருப்பது போலவே, வைணவக் கோவில்கட்கும் வேண்டும் அளவு திருப்பணிகள் புரிந்துள்ளார்.

சிறந்த வைணவ ஸ்தலமாகிய திருக்கோஷ்டியூர் கோவில் - குளம் முதலியவற்றைப் புதுப்பித்துத் தேரும் செய்வித்தாராம் மருதுபாண்டியர்.

15. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்:—ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க் கோவிலுக்கு மருதரசர் தேர் செய்து விட்டார் என்பர்.

16. திருமோகூர்:—மருதரசர் உள்ளங்கவர்ந்த வைணவக் கோயில்களுள் தலைசிறந்தது இக்கோவில் என்பது தெரிகிறது.

சிவகங்கைச் சீமையில் ஒருசமயம் கள்வர் பயம் மிக அதிகமாய் இருந்ததாம். இந்நிலைமையை மாற்ற நினைந்த மருதரசர், இரண்டாயிரம் வீரர்களுடன் மதுரைக்கு வடகிழக்கில் ஆறுமைல் தொலைவிலுள்ள ஆனைமலைக்கு அப்

பால் கள்வர்களை விரட்டி அடித்துவிட்டுத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தாராம். வரும் வழியில் திருமோகூரில் தங்கினாராம். அங்குள்ள அழகிய திருமால் கோவிலையும் அதில் எழுந்தருளியுள்ள கார்மேகப் பெருமாளையும் கண்டு கண்ணும் கருத்தும் குளிர்ந்தாராம்; ஆதிபாண்டியர்களால் கட்டப்பட்ட அக்கோவில் அப்போது பழுதுற்ற நிலையிலிருப்பது கண்டு உள்ளம் நொந்து, மருதரசர் உடனே அக்கோவிலின் முன் மண்டபத்தைக் கவினுறக்கட்டி முடித்தார் என்பர். கோவில் பூசை முதலிய காரியங்கட்குப் பார்த்திபனூரை அடுத்த மாங்குடிக் கிராமத்தையும், சிவகங்கைக்கு மேற்கேயுள்ள மாறநாடு என்ற கிராமத்தையும் மானியங்களாக விட்டாராம்.

குன்றக்குடிக் கோவிலில் இருப்பது போலவே ஈண்டும் மருது சகோதரர்களின் சிலைகள் உள்ளன.[30] அவற்றோடு தூண்களில் இருபுறங்களிலும் மருதரசர் மக்களின் சிலைகளும் உள்ளன.

17. திருப்புல்லாணியில் :-இங்குள்ள திருமால்கோவிலில் ஜகன்னாதப் பெருமாள் உற்சவ காலங்களில் அணியும் பதக்கத்தில் ' மருது உபயம் ' என்று பொறிக்கப்பட்டுள்ளதாம்.

18. மாறைநாடு : பழைமை சான்ற இவ்வூரில் இடிந்த நிலையில் விஷ்ணு ஆலயம் ஒன்று உள்ளது ; இரு அருகர் சிலைகளும் உள்ளன. இவை ஏற்பட்ட காலம் மருது பாண்டியர் காலமென்று கூறுகின்றனர். அவ்வாறாயின், மருதரசர் சமயத்துறையில் சைவத்தையும் வைணவத்தையும் சமணத்தையும் சேரப்போற்றும் சமரச உள்ளம் படைத்த சமயசிலர் என்பது தெளிவாய் விளங்கும்.[31]

மருதியும் மாதா கோவிலும் : மருதரசரின் சமரசப் பேருள்ளத்திற்குச் சான்று பகர்வனவாக ஒரு இஸ்லாமிய

30. பார்க்க : படங்கள்—பிற்சேர்க்கை-I
31. பார்க்க : படங்கள்—பிற்சேர்க்கை-I

ஆலயமும் ஒரு கிறிஸ்தவக்கோவிலும் உள்ளன. நரிக்குடியிலுள்ள மருதியும் சருகணியிலுள்ள மாதாகோவிலுமே அவை.[32]

மக்கட்பணி :

மருதுபாண்டியரின் இறை அன்பால் பழங்கோவில்கள் பல புதுக்கோவில்கள் போல ஆயின என்பதும், புதுக் கோவில்கள் பல பழங்கோவில்களின் பெருமையோடு போட்டியிட்டுக்கொண்டு எழுந்தன என்பதும் பார்த்தோம். தெய்வங்கள் உறையும் ஆலயங்களின்பால் இவ்வளவு நாட்டம் செலுத்திய மருது பாண்டியர், ஏழை எளிய மக்கட்கு வாழ்வளிக்கவல்ல கோவில்களாகிய சத்திரங்கள் பலவற்றையும் கட்டினர். அவற்றுள் இன்றும் அவர் பெயர் விளக்கி நிற்கும் சத்திரங்கள் சிலவற்றின் சிறப்பை மட்டும் ஈண்டு நோக்குவோம் :

(1) நரிக்குடியில் : மருதுபாண்டியரால் நிறுவப்பட்ட சத்திரங்களுள் முதன்மை வாய்ந்தது நரிக்குடிச் சத்திரம் எனல் மிகையாகாது. காரணம், இச்சத்திரம் அவர் சொந்த ஊரில் அமைந்திருப்பதே. பல சமயங்களில் இங்கு அவர் தங்கினர் என்பதற்கு ஆதாரங்கள் கிடைக்கின்றன. இச் சத்திரத்திற்காக மருதுபாண்டியரால் விடப்பட்ட மானியம் பன்னிரண்டு கிராமம் என்பர். இச்சத்திரத்தின் சார்பில் தினம் அன்னதானமும், ஆண்டுதோறும் உற்சவமும் நடைபெற்றுவருகின்றன.[33] நரிக்குடிச் சத்திரத்தைப்போலவே மருதரசர் காளையார் கோவில், குன்றக்குடி, சிவகங்கை,

---

32. பார்க்க : படங்கள்—பிற்சேர்க்கை-I

33. இவ்விரண்டையும் மருதுவின் பெண்வாரிசுப்போர் என்று தன்னைப் பெருமிதத்துடன் கருதிவரும் திரு. முத்துக்கறுப்பன் சேர்வை அவர்கள் (அவ்வூர் கர்ணம்) செம்மையாக இன்றும் நடத்தி வருகிறார்.

திருப்பத்தூர், திருக்கோஷ்டியூர், முத்தனேந்தல், மானு மதுரை, குடியூர், அலையான்குளம், பாம்பன் முதலிய இடங் களிலும் சத்திரங்கள் கட்டியுள்ளனர் என்பர். சினிக்கார னேந்தலில் அவர்கட்டிய சத்திரமும் மடமும் காட்டாற்று வெள்ளத்திற்கும் கால வெள்ளத்திற்கும் இரையாகி விட்டனவாம்.

ஊருணி - குளம் : மருது பாண்டியரால் மக்களின் நன்மைக்காகச் சிவகங்கைச் சீமையில் வெட்டப்பட்ட குளங் களும் ஊருணிகளும் பலவாகும். அவற்றுள் இன்றும் சிறப் புடன் விளங்குவன பொன்னுத்தாள் குளமும்[34], உடை யார் சேர்வை ஊருணியும் ஆகும். அன்னையும் பிதாவும் முன் அறி தெய்வம் எனக்கருதிய மருதிருவர் தம் தாயார் பெயராலும் தந்தையார் பெயராலும் முறையே உண்டு பண்ணியவைகளே இவை.

வீரவணக்கம் : எவர்க்கும் வணங்காத மருதரசர் முடி, மாசற்ற வீரத்திற்குமட்டும் தலைவணங்கும். உண்மை யான வீரர்களைக் கண்டால், அவர் உள்ளம் உவகையால் பொங்கும். இவ்வுண்மையை விளக்கவல்ல பல கதைகள் செவிவழிச் செய்திகளாய் வழங்கி வருகின்றன, அவற்றுள் ஒன்றை இங்குக் காண்போம்.

நைனப்பரது நெஞ்சுரம் : நைனப்பன் சேர்வை என் பவர் மருதரசர் படையின் தளபதியாய்த் திகழ்ந்தவர். ஒரு சமயம் அவர் உடல் வலிமையையும் உள்ளத்திண்மை யையும் சோதிக்க விரும்பினர் பெரியமருது. கடியாவயல் என்னுமிடம் சிவகங்கையிலிருந்து சுமார் 32 மைல் தொலை வில் இருக்கிறது. இக்கடியாவயலுக்குச் சிவகங்கையி லிருந்து தம் குதிரைமேல் போய் மீளவிரும்புவதாகவும் தம்மோடேயே நைனப்பன் சேர்வையும் ஓடிவந்து திரும்ப வேண்டும் என்றும், எங்கும் தங்கக்கூடாதென்றும் கூறினர்

34. பார்க்க : படம்—பிற்சேர்க்கை எண்-I

மருதரசர். 'சரி' என்று நைனப்பன் சேர்வையும் ஒத்துக் கொண்டார். சோதனை நாள் வந்தது. மருதரசர் விருப்பப்படி இரண்டு பர்லாங்குத்தூரம் முன்னாலேயே புறப்பட்டார் நைனப்பர். மருதரசரும் பின் தொடர்ந்தார். குதிரை காற்ருய்ப் பறந்தது. அதன் கடிவாளத்தை இறுகப்பற்றிக் கொண்டார் நைனப்பர். குதிரையும் நைனப்பரும் சளைக்காமல் போட்டியிட்டுக்கொண்டு ஓடுகையில் வழியில் கூரிய பெரிய உடைமுள் ஒன்று சேர்வைக்காரரின் காலில் சுரீரென்று பாய்ந்தது. அதை ஆரஅமர எடுக்க முனைந்தால் குதிரை பறந்துவிடுமே என்று நினைத்த நைனப்பர் ஒரு கடுமையான காரியத்தைச் செய்தார். தம் இடக்கையால் இடுப்பில் செருகியிருந்த வளரியை எடுத்து ஒரு தட்டுத் தட்டினர். பலகைக்குள் ஆணி பாய்ந்ததுபோல் பாதத்திற்குள் உடைமுள் ஓடி ஒளிந்துகொண்டது. போட்டி முடிந்தது. நைனப்பர் வெற்றிபெற்ருர். அரசர் அடைந்த அகமகிழ்விற்கு எல்லையில்லை; நைனப்பருக்கு மாலை சூட்டினர்; மணி ஆரம் பூட்டினர்.

இன்னெருநாள் வேட்டைக்குச் சென்ற மருதரசரோடு சென்ருர் நைனப்பர். எதிர் பாராத வகையில் புதரிலிருந்து புலியொன்று நைனப்பன் சேர்வை மீது பாய்ந்தது. பயந்தாரில்லை மருதுவின் படைத்தளபதி; புலியோடு பொருது அதன் வாயைப் பிளந்து ஆப்பசைப்பதுபோல அதன் பல்லை அசைத்துப் பிடுங்கி மருதரசர் காலடியில் காணிக்கையாக்கினர். அரசர் அடைந்த ஆனந்தத்திற்கு அளவில்லை. ஆனல், புலியோடு போராடி நைனப்பர் அடைந்த காயங்கள் நாள் பல ஆகியும் ஆறவில்லை. மருந்துகள் பல இட்டும் குணம்பெறவில்லை. 'புரையோடிப் போயிற்று! காப்பாற்றும் வழி காணேம்!' என்று கையை விரித்தனர் மருத்துவர். எதற்கும் எளிதில் நெகிழாத மருதரசர் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்தது. 'நம் வலக்கைபோன்ற ஒரு வீரனைப்

பிரியப் போகிறோமே!' என்ற எண்ணம் அவர் இதயத்தைத் துளைத்தது; கண்களைக் கலக்கியது.

சில நாட்களில் நைனப்பர்—உயிரினும் பெயர் பெரிது என நினைந்த வீரத் தமிழர்—காலமானார். மருதரசர் மனம் கலங்கியது. காலஞ்சென்ற நைனப்பரின் மனைவிக்குச் செம்பனூர், சோழிகிரி, காட்டுக்காளி, செங்குளம், மருதங்குடி, சாத்தரசன்கோட்டை ஆகிய ஊர்களில் பட்டையச் செய்கள் வழங்கப்பட்டன; 'ராஜகரம்' எனப்படும் அரசாங்க மரியாதையில் மூன்றிலொருபங்கும் வழங்கப்பட்டது. அரிய குதிரைகளும், அழகிய கொட்டகைகளும், மாடுமனைகளும் மறைந்த வீரரின் குடும்பத்திற்குச் சன்மானமாக வழங்கப்பட்டன. இவற்றை இன்றும் நைனப்பன் சேர்வையின் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள் அனுபவித்து வருகிறார்களாம்.

வலையனுக்கு வைத்த சிலை: நீலவானைத் தொடுவது போல நிமிர்ந்து நிற்கும் காளையார் கோவில் கோபுரத்திற்குள் நுழையுமுன் வலப்புறத்தில் ஒரு வீரன் கையில் துப்பாக்கியை ஏந்திக்கொண்டிருப்பதையும் அவன்முன் ஒரு கரடி நிற்பதையும் சிலைவடிவிற் காணலாம். யார் இந்த வீரன்?...அல்ல...

மருதரசருக்கு மிகவும் வேண்டிய வலையன் ஒருவன் அவர் வேட்டையாடப் போகும் பொழுதெல்லாம் உடன் போவது வழக்கம். எத்தனையோ முறைகளில் அவன் வேட்டைத் திறமையைக் கண்கூடாகக் கண்டு மகிழ்ந்தார் மருதரசர். ஒருநாள் வேட்டையாடச் சென்ற தமக்கு உதவியாய்க் காட்டிற்கு வந்த வலையன் எங்கோ ஓடிப்போய்ப் பெரிய கரடி ஒன்றைச் சுட்டுக் கொண்டுவந்தானாம். அவன் திறமையை மெச்சி வீரனுக்கு வேந்தர் எடுத்துவைத்த சிலையே இன்றும் காளையார் கோவில் வாயிலில் இருப்பது. அரசர்பால் இவ்வளவு அருமையான பாராட்டுதலைப் பெற்ற இவ்வலையனே மருதரசரின் கடைசிக்காலத்தில்

அவர் உயிருக்கே உலைவைக்கும் வஞ்சகனாய் மாறினான்; தன் வீரத்தை எல்லாம் துரோகிகட்கு அடகுவைத்தான். ஒருவகையில் வீரத்திற்கும் வஞ்சகத்திற்கும் பேர்போன இவன் சிலையும் பகைவர்க்கும் அருள்புரியும் பண்பாளராகிய மருதரசர் கட்டிய கோபுரத்தினடியில் காட்சிப் பொருளாயிருப்பது பொருத்தந்தானே!

பத்தினிக்கு வழிபாடு: மருது பாண்டியர்கள் ஒழுக்கத்தை உயிரினும் சிறந்ததாகப் போற்றிய பெருமக்கள். 'மாதவர் நோன்பும் மடவார் கற்பும் நல்லாட்சி இல்லாத நாட்டில் நில்லா' என்னும் உண்மையை உணர்ந்தவர்கள். இத்தகையவர்களின் ஆட்சியிலும் ஒருசமயம் தவிர்க்க முடியாத வகையில் கொடுமை ஒன்று நிகழ்ந்துவிட்டது.

குடும்பக்கவலை காரணமாகத் தம் சொந்த ஊராகிய கோசுகோண்டுவை விட்டுப் புறப்பட்டு வந்தனர் கணவனும் மனைவியுமாகிய இருவர்; பற்பல இன்னல்களையும் கண்டு—கடந்து, இறுதியாகச் சிவகங்கைச் சீமையிலுள்ள நரிக்குடிச் சத்திரத்தில் வந்து நள்ளிரவில் தங்கினர். சிறுநாய் ஒன்றே துணையாகத் தன்னந்தனியே வந்து தங்கிய அவர்களைச் சில கயவர்களின் பருந்துவிழிகள் ஆராய்ந்தன. 'அவன் நல்லவன்; அவள் அழகி' என அறிந்தார்கள். நச்சுமூளை வேலை செய்தது. மறுநாள் அந்திப்பொழுது; காரிருள் சூழும் வேளை; கயவர் சிலர் வந்து அவனை நயமொழிகள் கூறி எங்கோ அழைத்துச் சென்றனர். அவனோடு அக்குடும்பத்திற்குத் துணையாய் இருந்த நாயும் சென்றது. எங்கும் இருள் சூழ்ந்தது. போனவன் திரும்பவில்லை. அவள் இதயம் படபடத்தது. சிறிது நேரத்தில் நாய்மட்டும் நடுங்கிக்கொண்டே திரும்பிவந்தது. அவள் உடலெல்லாம் துடித்தது. நாய் அவள் சேலையைக் கௌவி எங்கோ இழுத்தது. அவள் அதன் பின்னேயே ஓடினாள். நரிக்குடிக்கு அருகிலுள்ள வெட்டிநாடான் ஊருணிக்குள் நுழைந்தது அந்நாய். அவளும் உள்ளே பாய்ந்தாள்—

பார்த்தாள். அந்தோ! அவள் கணவன்—பிணம்! ஊருணியில்-! பதறினாள்; அலறினாள்; மருது இருக்கும் திக்கு நோக்கி ஓடினாள். அவர் முன்னே வீழ்ந்தாள்; முறையிட்டாள். செய்தியறிந்த மருது சகோதரர்கள், 'நம் ஆட்சியிலா இந்த அநீதி!' என்று கொதித்துக்கொண்டே குதிரை ஏறினார்கள்; நாய் வழி காட்டியது; குதிரைகள் விரைந்தன; பத்தினியும் பின் தொடர்ந்தாள்; நரிக்குடிக்குச் சென்று சம்பவம் நடந்த இடத்தை நேரில் பார்த்துச் சகோதரர்கள் உண்மையை அறிந்தார்கள். 'யார் அந்தக் கயவன்?' என்று உரக்கக் கூவினார் பெரிய மருது இடிபோன்ற குரலில். அம்புபோலப் பாய்ந்தது நாய். அது தன் பற்களால் ஒரு மனித மிருகத்தினைப் பற்றி இழுத்து வந்தது. அனைவர் உடம்பும் மயிர்க்கூச்செறிந்தன. 'உம்!' என்றார் பெரிய மருது. காவலாளிகள் கயவனைக் கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் எங்கோ கொண்டு சென்றார்கள். பெரிய மருது பத்தினியைப் பார்த்துப் பணிவுடன் பேசினார்: 'அம்மா, என்னை மன்னியுங்கள்! கவலை வேண்டா. அந்தப் பாவி அகப்பட்டுவிட்டான். இந்நேரம் அவன் உயிர் பிரிந்து சென்ற உம் கணவரிடம் போய் மன்னிப்புக்கு மன்றாடிக்கொண்டிருக்கும். எனவே, நீர் கவலையுறாதீர்; கலங்காதீர். உம்மை என் தாயாராகக் கருதிக் காப்பாற்றுகிறேன்' என்றார். பத்தினி கைகூப்பிக் கண்களில் நீரொழுகப் பதிலுரைத்தாள்: 'அரசரே, எனக்கு எதுவும் வேண்டா. என்னை என் கணவரிடமே சேர்த்துவிடுங்கள். சந்தனக்கட்டையை அடுக்குங்கள்; என் நாயகரின் பொன்னுடலை அதிற் கிடத்துங்கள்; தீ மூட்டுங்கள். நானும் அவரும் ஒன்றாகிவிடுகிறோம்! அரசரே, பத்தினியின் சொல்லைத் தட்டவேண்டா. என் கற்பு மாசற்றதானால், என் உடல்தான் வேகும். நான் அணிந்துள்ள பட்டாடையும் காதோலையும் கருமணியும் சிறிதும் தீக்கிரையாகா' என்றாள். பத்தினியின் பேச்சுக்கு மறுபேச்சு இல்லை. அவள்

சொல்லியபடியே காரியங்கள் நடந்தன. கற்பரசி தாமரைப் பொய்கையில் புகுவதுபோலத் தழலிடைப் புகுந்தாள். அனைத்தும் சந்தனச் சாம்பலாயின. ஆனால் அவள் அணிந்திருந்த சேலையும் காதோலையும் கருமணியும் மட்டும் அக்கினித் தேவன் வயப்படாது வெளியே விழுந்தனவாம். தீப்பாய்ந்த தெய்வத்தின் மாண்பைக் கண்ட மருதரசர், 'தம்பி, எங்கிருந்தோ வந்த இவள், நாம் வழிபடும் தெய்வம்! வீட்டில் இப்பொருள்களைப் பத்திரமாக வை' என்று சின்ன மருதுவிடம் கூறினாராம். ஆண்டுகள் பலவாகியும் இன்றும் முக்குளத்தில் மருதரசர் வாழ்ந்த மனையென்று போற்றப்படும் இல்லத்தில் இப்பொருள்களை வைத்துச் சிறப்பாக மகளிர் வழிபாடாற்றி வருகின்றனர்.[35]

மருதுபாண்டியர்: மக்களின் உயிர்-தெய்வம்: மருது பாண்டியர்களை அந்நாளைய மக்கள் தங்கள் உயிர் போலப் போற்றினர்கள். அவர்கள் நல்வாழ்வு வாழவேண்டும் என்பதே அல்லும்பகலும் மக்கள் செய்துவந்த பிரார்த்தனை. இந்த உண்மையை வெள்ளைத் துரைகளே நேரில் கண்டு ஒளியாமல் கூறியுள்ளார்கள்.[36] இவ்வாறு குடிகளின் நெஞ்சையெல்லாம் கொள்ளைகொண்ட மருதுபாண்டியர் பெயரை மக்கள் பயபக்தியுடனே போற்றிவந்தார்கள். 'எங்கள் ஐயன், அரசன், அப்பன்' என்று மருது பாண்டியரைக் குறிப்பிடுவதில் அவர்களுக்கிருந்த ஆர்வம் சொல்லிமுடியாது. தமிழ்நாட்டு மரங்களுள் பழைமை சான்ற மரம் மருதமரம். இம்மரங்கள் நிறைந்த நிலப்

---

35. மருதரசர் அரண்மனை கட்டி வாழ்ந்ததாக எண்ணப்படும் இந்த இடத்தில் இன்று அவர் பரம்பரையினராகிய திரு. முத்துக் கறுப்பன் சேர்வை அவர்கள் இல்லம் அமைந்துள்ளது.

36. பார்க்க: Military Reminiscences of Welsh. chap. IV.

பகுதியை மருதநிலம் என்றே புலவரும் மக்களும் போற்றினார்கள். அம்மருத நிலம் ஐவகை நிலங்களுள் ஒன்றன்றோ!

வையை பாயும் வளநாட்டிலும் மருதமரங்கள் ஏராளமாக உண்டு. வையை ஆற்றின் தென்கரையிலுள்ள சிறந்த ஒருதலம்—பாடல்பெற்ற ஊர்—திருப்பூவனம் ஆகும். இவ்வூரில் மருதுபாண்டியர் காலத்தில் ஒரு பெரிய மருதமரம் இருந்தது. காளையார் கோவில் கோபுரம் கட்டிய களிப்பில் மூழ்கியிருந்த மருதரசர் அக்கோயிலுக்காகப் பெரியதொரு தேர் செய்விக்க வேண்டுமென்று பேராவல் கொண்டார்; நாடெங்குமுள்ள சிற்பிகளைப் பறை அறைந்து விரும்பி அழைத்தார். மிகப் பெரிய தேருக்கு உறுதியான அச்சுமரம் வேண்டுமல்லவா? அந்தக் கவலை அரசருக்கும் ஏற்பட்டது. திருப்பூவனத்திலுள்ள பெரிய மருத மரத்தின் நினைவு அவருக்கு வந்தது. உடனே மிக்க மகிழ்ச்சியோடு ஆட்களை அனுப்பி அதை வெட்டி வரும்படி கட்டளையிட்டார். ஏவலாளிகள் சென்றார்கள். மரத்தை வெட்ட முனைந்தார்கள். ஆனால், என்ன அதிசயம்! ஓர் அர்ச்சகர் அம்மரத்தைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு 'என் உயிர் போனாலும் இதை வெட்டவிட மாட்டேன்!' என்றார். ஏவலாளிகள் 'ஐயரே, இஃது அரசர் ஆணை!' என்றனர். "ஐயா, ஆண்டவன் ஆணையானாலும் அனுமதியேன்" என்றார் அர்ச்சகர். இச்செய்தியை அரசரிடம் சென்று கூறினர் வேலையாட்கள். வேந்தர் வெகுண்டார். 'யாரது அப்படித் தடுப்பவன்?' என்று விசாரிக்க உடனே புறப்பட்டார். அர்ச்சகரைக் கண்டார்; 'நீர் நம் காளையார் கோவில் குருக்கள் அல்லவா?' என்றார். 'ஆம் அரசே' என்றார் அர்ச்சகர். 'ஏன் இந்த அடம்?' என்றார் அரசர். 'அடமன்று அரசே, தேர் அச்சுக்குத் தேவையான மரம் தங்கள் சீமையில் உண்டு. காளையார் கோவில் காட்டில் உறுதியான மரங்கள் எத்தனையோ இல்லையா? நானும் என்னைப்போல் பலரும்

இதோ இந்த மரத்தையும் இந்த மரத்திற்கருகிலுள்ள அந்த மருதமரத்தையும் முறையே பெரிய மருது, சின்ன மருது என்று பலகாலமாகப் போற்றி வருகிறோமே! காளையார் கோவிலில் குருக்களாயிருந்து பணிபுரிவ தெல்லாம் நீங்களும் உங்கள் தம்பியாரும் குறையின்றி வாழவேண்டும் என்று ஆண்டவனை அருகிருந்து வேண்டிக் கொள்வதற்குத்தானே! அப்படி இருக்க, அடியேன் எப்படி உங்கள் பெயர் கொண்ட இந்த மரத்தை வெட்ட அனுமதிக்க முடியும்?' என்றார். குருக்களின் உணர்ச்சி வயப்பட்ட பேச்சு மருதரசர் மனத்தையே ஒரு கலக்குக் கலக்கியது. பிறிதொருமாற்றம் பேசாமல் திரும்பிவிட்டார் பெருந்தகை. இன்றும் பெரிய மருது—சின்ன மருதைத் தெய்வமாக வழிபடும் பண்பு பாண்டி நாட்டில் பல பகுதி களில் உள்ளது.

இவ்வாறு உயர்ந்தவனாயினும் இழிந்தவனாயினும், 'எங்கள் தந்தை—தெய்வம்' என்று மருதுபாண்டியர்களை அந்நாளில் போற்றக் காரணமாய் அவர்கள்பாலிருந்த நற்பண்புகள் பலவற்றுள்ளும் சிலவற்றை இந்த அத்தியா யத்தில் பார்த்தோம். இனி நாம் காணக்கூடிய ஒரு சுவையான கதையும் கவிதையும், அவர்கள் பெருமைக் கெல்லாம் காரணம் அவர்கள் எளிமையும் அருளுடை மையும் தியாக உணர்வும் பரந்த உள்ளமும் எல்லாவற் றிற்கும் மேலாக 'மக்களின் தொண்டர் நாம்' என்று கருதி அவர்கள் அரசாட்சி செய்ததுமே யாம் என்னும் உண்மையை வலியுறுத்தும்.

அரும்பாடு பட்டு மருதரசர் காளையார் கோவில் தேரை உருவாக்கிவிட்டார். வெள்ளோட்டத்திற்கு நாளும் குறித் தார்கள். பொழுது புலர்ந்தது. கதிரவனும் தேரோட்டக் காட்சியைக் காணப் பெரிதும் விரும்பியவன்போல விரைவாக வான வீதியில் கிளம்பிவிட்டான். ஒரே மக்கள் கூட்டம்! தேர் வடம் பிடித்தாகிவிட்டது. மருது பாண்டி

யர்கள் தேர்மேலேறி இறைவனுக்கருகில் பூரிப்போடு நின்றார்கள். மருதரசர் மனம் மகிழத் தேரை உருவாக்கிய குப்பமுத்து ஆசாரியும் அருகில் நின்றான். 'காளீஸ்வரா! மருதையா!' என்று மக்கள் முழங்கிக்கொண்டே தேரை இழுக்கத் தொடங்கினார்கள். மூச்சைப் பிடித்தார்கள்; முழுபலத்தோடு இழுத்தார்கள்; உந்தினார்கள்; உரக்கக் கூவினார்கள். ஒன்றும் பயனில்லை. தேர் ஓர் அங்குலங்கூட நகரவில்லை. எல்லோருக்கும் ஒரே வியப்பு; திகில்! காரணம் எவருக்கும் புரியவில்லை. மருதரசர் கண்கள் குப்பமுத்து ஆசாரியைக் கூர்ந்து பார்த்தன. 'என்ன சேதி?' என்றார் பெரிய மருது. 'அரசே' என்றான் ஆசாரி. அவனால் ஒன்றும் பேசமுடியவில்லை. மருதரசர் திருமுகத்தையும் தேர்மீது செம்மாந்து வீற்றிருக்கும் ஆண்டவன் அருள் முகத்தையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான்; தாழ்ந்த குரலில் பேசினான்: 'அரசே, கவலை வேண்டா. தேர் தாராளமாக ஓடும். ஆனால், நீங்கள் ஒரு காரியம் செய்ய வேண்டும். அது இறைவன் திருவுள்ளம்போலும்!' என்றான். 'நான் என்ன செய்யவேண்டும்?' என்றார் நாட்டின் வேந்தர் பரபரப்புடன். "ஒன்றுமில்லை அரசே, என்மீது சினங்கொள்ளாது செவி சாய்க்க வேண்டும். உங்கள் கை மோதிரத்தையும் செங்கோலையும் இந்த ஏழையின் கையில் கொடுத்துவிட வேண்டும். 'தேர் நிலைக்கு வரும்வரை இந்தப் பாடு படும் தொழிலாளியே சீமையின் அரசன்' என்று உங்கள் திருவாயாலேயே அறிவிக்க வேண்டும்" என்றான் ஆசாரி. ஒரு கணம் திகைத்துப் போனார் வெள்ளை மருது. சுற்றி இருந்தவர்கட்கு மயக்கமே வந்துவிடும்போலிருந்தது. ஆனால், மருதரசரோ அடுத்த கணத்திலேயே புன்முறுவலோடு, 'இதோ பிடியும் ஆசாரியாரே செங்கோலையும் மோதிரத்தையும்! நீரே சிவகங்கைச் சீமையின் ராஜா' என்றார். உடனே ஆசாரி இறைவனை வணங்கிவிட்டுப் பெரிய மருதுவைப் பார்த்து, 'ஐயா,

இறங்குங்கள் கீழே. தேர்வடத்தைப் பிடித்து பத்தியோடு இழுங்கள். உம் ! நடக்கட்டும் !' என்றான். அடுத்த வினாடி மருதரசரும் அவரைச் சூழ்ந்து தேர்மேல் நின்ற பெரிய மனிதர் அனைவரும் கீழே இறங்கினர். அவர்களுக்கெல்லாம் தலைமை தாங்கினான் சிவகங்கைச் சீமையின் புதிய அரசன் குப்பமுத்தாசாரி. 'காளீஸ்வரா !' என்று விண்ணதிரக் கூறிக்கொண்டே அனைவரும் தேரிழுக்கலாயினர். தேரோடியது—தட்டாமல் தயங்காமல் ஓடியது ; நிலம் நெளியக் காளையார் கோவில் தெப்பக்குளத்தில் நீர்க்குமிழிகள் கணக்கின்றி அரும்பத் தேர் கனஜோராய் ஓடியது. ஆம் ! பாட்டாளியைப் பார்வேந்தனுக்கிப் பார்வேந்தர் தம்மைப் பாட்டாளியாக்கிக்கொண்டு கடமையைச் செய்த இந் நிகழ்ச்சியை இன்றும் பாண்டிநாட்டு மக்கள் கதையாய்க் கூறிக் களிப்பெய்துகின்றார்கள். அன்று நடந்த இந்த நிகழ்ச்சி—பதவியினும் பணியே பெரிது என்று மதித்த பார்த்திபரின் கதை—அழகான ஒரு நாடோடிப் பாடலால் அழியா வரம் பெற்று விளங்குகிறது.

'மருதுவந் தாலும்தே ரோடாது—அவன்
மச்சினன் வந்தாலும் ஓடாது ;
நேருக் குடையவன் குப்பமுத் தாசாரி
தேர்வடம் தொட்டாலே தேரோடும்.

கவிஞரைப் போற்றிய காவலர் : பழந்தமிழ் மன்னர்களைப் போலவே மருது பாண்டியரும் தமிழ்ப் புலவர்களை ஆதரிப்பதில் தலைசிறந்து விளங்கினர். 'அவருடைய சம்ஸ்தானத்தில் இருபத்தொரு தமிழ் வித்துவான்கள் இருந்தார்கள். அவரைப் பாராட்டி அவர்கள் பாடிய செய்யுட்கள் பல.'[37]

---

37. பார்க்க : என் சரித்திரம்—டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயர், பக்கம் : 947—8.

மருதுபாண்டியரைப் போற்றிப் புகழ்ந்து அப்புலவர் பெருமக்கள் பாடிய பாடல்கள் அனைத்தையும் இன்று நாம் கண்டு கற்கும் பேறு பெற்றோம் இல்லை. ஆயினும், சிற்சில தனிப்பாடல்கள் ஆங்காங்கே கிடைக்கின்றன.[38] தொன்று தொட்டே நன்றி உணர்ச்சியும் கடவுள் அன்பும் மிக்க நற்றமிழ்ப் பாவலர்கள் தங்கள் உள்ளங்கவர்ந்த மன்னர்களைப் பற்றிய குறிப்புக்களையும் தெய்வங்களைப் பற்றிய செய்திகளையும் அகப்பொருள் நூல்களில் நயமாகச் செறித்து வைத்துப் பாடும் பண்பும் மரபும் உண்டு. இவ்வுண்மையைச் சங்க இலக்கியங்கள் பலவற்றிலும் பரக்கக் காணலாம்; திருக்கோவையார், தஞ்சைவாணன் கோவை முதலான இந்தமிழ் நூல்களிலும் விரிவாகக் காணலாம். இவ்வாறு புலவர் பாடும் புகழ்பெற்ற புண்ணியர் நம் மருதரசர் என்பதை நினைக்கும்போதே நம் நெஞ்சம் தேன் கடலாகிறது. ஆம். இந்திய விடுதலைக்காகப் போரிட்டு மடிந்த தமிழ் வீரரான மருதுவின் புகழ் 'மயூரகிரிக் கோவை' என்னும் சுவை மலிந்த கோவை நூலால் என்றும் அழியா ஏற்றம் பெற்றுள்ளது. இக்கோவை நூலை இராமநாதபுரம் சம்ஸ்தான வித்துவானாய் இருந்த சர்க்கரைப் புலவர் குமாரர் சாந்துப் புலவரை இயற்றுமாறு செய்தருளியவர் மருதுபூபதியே என்பது இந்நூலுக்கு அமைந்துள்ள பழைய சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுள் ஒன்றால் இனிது

---

38. பார்க்க : (i) பாஞ்சாலக்குறிச்சி வீர சரித்திரம் (இரண்டாம் பாகம்)—ஜெகவீர பாண்டியனார், பக்கம் : 307—9.

(ii) மானங்காத்த மருது பாண்டியர்—ந. சஞ்சீவி, பக்கம் : 52, 53.

(iii) பெருந்தொகை : செய்யுள், 1368, 1369.

விளங்குகிறது[39] இந்நூல் அரங்கேறிய காலம் கி. பி. 1778 என்பது தெரிகிறது.[40]

புலவர் பெருமானாகிய சாந்துப்புலவர் தம் இலக்கிய இலக்கணப் புலமையும், பாநலமும், கற்பனை வளமும், புராணப் பயிற்சியும் தெள்ளிதின் விளங்கப்பாடிய இக் கோவை நூலை அரங்கேற்றியபோது பல ஆடையாபரண வாகனாதி விருதுகளுடன் காளையார் கோவிலுக்கு அருகில் இப்போது புலவன் மருதன்குடி என வழங்கும் கிராமத்தையும் சம்மானமாக மருது பாண்டியர் மனமுவந்து தந்தாராம். இவ்வுண்மை அச்சமயத்தில் இப்புலவர் பெருந்தகையால் பாடப்பெற்றதாய் அறியப்படுகின்ற அழகிய கட்டளைக் கலித்துறைப்[41] பாட்டொன்றால் விளங்குகிறது.

---

39. (i) 'செந்திரு மார்பன் மருதுநராதிபன் செப்புகென்ன
மைந்தர்செல் வத்தொடு மாஞானம் வேண்டி மயூரகிரிப்
பைந்தமிழ்க் கோவையைப் பாடினன் சர்க்கரைப் பால
இந்திரன் சாந்து மகிபால வாலக வீச்சுரனே. [னெங்கள்

என்னுமிந்நூலின் பழைய சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுளால் மருதுபாண்டியர் வேண்டுகோளின்படி சர்க்கரைப் புலவர் குமாரர் சாந்துப் புலவரென்னுங் குழந்தைக் கவிராசர் இந்நூலியற்றியதாகத் தெரிகிறது'— பார்க்க : மயூரகிரிக் கோவை—சர்க்கரை இராமசாமிப் புலவர் பதிப்பு (1908). பக்கம்—14.

(ii) பெருந்தொகை, செய். 1755.

40. 'இவர் பிறந்த வருடம் இன்னதென்பது தெரியவில்லை. ஆனாலும், இந்தக்கோவையினேட்டுப் பிரதியினீற்றில் '[கி.பி.1775=] காலயுத்தி ௵ தைமாதம் ௨௭ தேதி சுக்கிரவார நாளில் மயூரகிரிக் கோவை பாடி யரங்கேற்றியது' என்றெழுதியிருப்பதால், இற்றைக்கு 110 வருடங்கட்குமுன் இந்நூலியற்றியதாகலாமென்பது விளங்குகிறது'—பார்க்க : மயூரகிரிக்கோவை - பதிப்பு (1908). பக்கம் 14.

41. (i) பொருதன்பி லார்மரு மன்னிய வாகை புயத்தணிந்த
விருத னுயர்முத் தமிழ்மாலை யுங்கொள்ள வேண்டுமென்றே

மயூரகிரிக் கோவையின் ஆசிரியருக்கும் மருதரசருக்கும் தொடர்பேற்பட்ட வரலாறு மறக்கமுடியாத சரித்திரச் செய்தியாகும். நம் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் அவ்வரலாற்றை மயூரகிரிக் கோவையை அரும்பாடு பட்டுத் தேடி ஏட்டிலிருந்து அச்சுக்குக் கொண்டுவந்த தமிழ்ப் பெரியார் - மன்னார்குடிப் பின்ட்லே கல்லூரித் தமிழ்ப் பண்டிதர்-சர்க்கரை இராமசாமிப் புலவர் அவர்கள் உரைநடையின் வாயிலாக உணர்வதே பொருத்தம் உடையதாகும்; இணையில்லா இன்பம் தருவதுமாகும் :

'இவர் (சாந்துப்புலவர்), பாண்டிவள நாட்டில் தேவாரம் பெற்ற தலங்களுள் திருப்புனவாயிலுக்கு மேற்கில் மூன்று கடிகைத் தூரத்திலுள்ள சிறுகம்பையூரிலிருந்த வேளாளகுல திலகரும், இராமநாதபுரஞ் சமஸ்தான வித்துவ சிகாமணியாய் விளங்கியவருமாகிய சர்க்கரைப் புலவருடைய குமாரராவர். இவர் தம்பிமார் சீனிச் சர்க்கரைப் புலவர், சீனிப்புலவர், முத்துமுருகப் புலவர் என்பவர் என்ப.

இவர் இளமைமுதல் தமது பிதாவினிடத்தில் இலக்கண விலக்கியங்களை ஐயந்திரிபறக் கற்றுவருங் காலத்தில், கி. பி. 1780-ஆம் வருஷம் முதல் 1801-ஆம் வருஷம் வரையில் சிவகங்கையை ஆண்டுவந்த பெருங்கொடையாளரும், இம்மைப்பயன் கருதாது மறுமைப்பயனையே கருதிய வள்ளலும், தம்மையொழியத் தமவெனச் சார்ந்தவைகளையெல்லாம் அக்காலத்துத்தமிழகத்திலுள்ள புலவர் பலர்க்குமுதவி, அன்னோரை ஒருங்குகூட்டி, அன்னோருடன் போது போக்குதலையே பெரும்பயனாகக்கொண்ட அருங்கலை

ஒருதன் குடியென் றுரையாமற் றூனு முயர்வுபெற
மருதன் குடிதனைத் தந்தான் மருது மகிபதியே.

—மயூரகிரிக்கோவை : பதிப்பு (1908) : பக்கம் 21—22.

(ii) பெருந்தொகை : செய். 1756.

விநோதரும், அநேக தேவாலய பிரமாலய அன்னசத்திரங்கட்குப் பல கிராமங்களை முற்றாட்டாகவளித்த தர்மப்பிரபுவும், ஐதராலியின் உதவியைக் கொண்டு நவாப்புவின் படைகளை முறியடித்து வெற்றிமாலை கொண்ட ரணசூரருமாகிய மருதுபாண்டியரென்பவர் சேதுமார்க்கத்திலுள்ள கலிய நகரியில் அன்னசத்திரங் கட்டுவித்தற்கு வந்திருந்ததைக் கேள்வியுற்ற சர்க்கரைப் புலவர், அந்த மருது பூபதியைப் பார்த்து வரவிரும்பி அட்டநாகபந்தம் என்னுஞ் சித்திர கவியொன்றெழுதி வைத்துவிட்டுத் தாம் சிவபூசை செய்யச் செல்வாராயினர். அச்சமயத்தில் ஆண்டினிளையராயினும் அறிவின் முதியவராகிய சாந்துப்புலவர், தம் தகப்பனுர் எழுதிவைத்திருந்த அட்டநாகபந்தத்தைப்பார்த்துத் தாமும் அதனுள் அட்டநாகங்களைச் சிறிய வடிவாய் வரைந்து, ஒரு செய்யுளையு மெழுதி, முன்னிருந்த இடத்தில் வைத்துப் போய்விட்டனர்.

பூசை முடித்துப் போஜனஞ் செய்துவந்த புலவர், தம் பரிசனங்களுடன் சிவிகையூர்ந்து கலியநகரிக்குச் செல்ல, கவிராசர் வரவு கேட்ட புவிராசராகிய மருதுபூபதி அகங்களிகூர எதிர் சென்றழைத்து உபசரிக்க, புலவர் தம் ஞாபகத்திலிருந்த அட்டநாகபந்தச் செய்யுளைச் சொல்லிப் பொருள்கூறிப் பின் அக்கவி வரைந்த ஏட்டை அரசரிடங் கொடுக்க, ஏற்ற அரசர் படித்துப் பார்த்துப் பெருமகிழ்வுற்று, 'கவிராசரே, நீங்கள் எழுதிய அட்டநாகங்களுங் குட்டிபோட்டுளவே! என்னை?' என, மதியூகத்தாலறிந்த புலவர், 'குழந்தையைக் கேட்கவேண்டும்' என்று மறுமொழி கூறக்கேட்ட அரசர், 'அக்குழந்தை எங்குளது? யாருடையது?' என வினவியறிந்து, அக்குழந்தையைப் பார்க்க வேண்டுமென்று உடனே கொண்டுவரும்படி சிவிகையைச் சிறுகம்பையூருக்கு அனுப்பிவிட்டனர். 'இராச திருட்டியாகுமே!' என்று பயந்த புலவர், தாம் ஊருக்குப் போய்க் குழந்தையை அனுப்புவதாய்ப் பன்முறை கூறியும் பார்க்க

வேண்டுமென்னும் அவா மேலிட்டலாற் புலவர் சொல்லை மறுத்துவிட்டனர் பாண்டியர்.

பின்னுஞ் சிறிதுபோதுக்குள் ஐந்து கடிகைத் தூரத்திலுள்ள சிறுகம்பையூரிலிருந்த குழந்தை பல்லக்கில் வந்து சேர்ந்தது. வரவறிந்த பூபதி குழந்தையைத் தழுவி, 'இதிற் குட்டி நாகம் வரைந்து பாட்டெழுதினவர் யாவர்?' என்று கேட்க, ' 'எழுதினவன் யானே' யென்று துடுக்காய்ச் சொல்லவே, பாண்டியர் அடங்காப் பெருமகிழ்வுற்று, 'கவிராசரே, இன்றுமுதற் குழந்தை என்னருகில் இருக்க வேண்டும்' என்று சொல்லிவிட்டனர். புலவர் திகைத்து வருந்திச் சிறிது தேறி, 'அரசே, குழந்தை இலக்கிய இலக்கணங்கள் படித்து வருகின்றமையால், ஒருவாறு முற்றிய பின் நானே கொண்டுவந்து சமுக வித்துவானாக இருக்கச் செய்து வைக்கிறேன்' என வேண்டினர். 'குழந்தை இப்பொழுதே பெரும்புலவர்தான்; இன்னும் புலவராக்க விரும்பினால் கூட நீங்களும் வந்திருக்கலாகும்; அன்றேல், என்னருகிலுள்ள வித்துவான்களைக்கொண்டு படிப்பித்தலுமாகும்' என்று சொல்லிய பின்னரும் மறுத்தற்கஞ்சிய புலவர், விசுவாமித்திர முனிவர் கையில் ஸ்ரீராமபிரானைப் பிடித்துக் கொடுத்த தசரதனைப் போலக் கலக்கமுற்றுத் தம்மூர் போய்ச் சேர்ந்தனர். அப்போது சாந்துப்புலவருக்கு வயது பதினாறு.

அன்று முதற் சாந்துப்புலவரை யாவரும் அரண்மனைக் குழந்தை யென்று வழங்குவாராயினர். குழந்தை மருது பாண்டியருடைய புகழென்னுந் தொட்டிலிலாடி, அவரது சங்கப் புலவர்களென்னுஞ் செவிலியானுங் கல்வியமுதூட்டப் பெற்றுக் கவிச்சிரோரத்தினமென்று பெரும்புலவர்களெல்லாங் கொண்டாடும்படி, பல சித்திரங்களுமமைய நிமிஷ கவிபாடுவதிலும், பிரசங்கஞ் செய்வதிலும், நாவன்மையுடையவராய் நடுநாயகமாய்ச் சிறந்து விளங்கியதன்றி, மருது பாண்டியருக்குக் கண்ணுங் கவசமுமனையராய்ப்

பிரதிநிதியாயுமிருந்து இராசாங்கக்காரியங்களை நிருவகித்து வந்தனரென்றுங் கூறுப. இது சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுளில், 'எங்களிந்திரன் சாந்து மகிபால வாலக வீச்சுரனே' என்பதனாலும் வலியுறுகின்றது'[42] மருது பாண்டியர் அவையிலிருந்த தமிழ்ப் புலவர் பலர் என்பதை முன்பே கண்டிருக்கிறோம். அவர்கட்கு எல்லாம் திலகமாய்—தலைவராய்—விளங்கியவர் நம் சவ்வாதுப் புலவரே. இவர்க்கும் இவரோடு அந்நாளில் தம் அவையில் இருந்த தமிழ்ப் புலவர் பலர்க்கும் மருதரசர் பல கிராமங்களை முற்றூட்டாக அளித்துப் போற்றினர் என்பது, அந்நாளில் தம்பிப்பட்டியிலிருந்தவரும் 'வாலசரஸ்வதி' என்ற பாராட்டைப் பெற்றவருமாகிய முத்துவேலுக் கவிராசர் பாடிய பாடல்களால் புலனாகிறது.[43]

சாந்துப் புலவர் பாடிய இம்மயூரகிரிக்கோவை குன்றக்குடியில் கோவில் கொண்டுள்ள பெருமானாகிய ஆறுமுகக் கடவுளைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்ட சிறப்புடையதாகும். குன்றக்குடியில் அமர்ந்த குமரப்பெருமான்பால் மருதரசருக்கு அளவிலாப் பத்தி தோன்றக் காரணம் யாதென்பதைச் சுருக்கமாக முன்பே கண்டிருக்கிறோம். இப்போது அவ்வரலாற்றின் விரிவை மருதரசர் மனத்தையே கோவிலாகக் கொண்ட சவ்வாதுப் புலவரின் கால்வழியில் தோன்றிய சர்க்கரை இராமசாமிப் புலவரே கூற அறிவோம்.

'இத்தகையமாட்சிமைபெற்றிருந்த மருது துரையருகில் இவர், மேற் கூறியவாறு அமரும் நாளிற் பூபதிக்கு இராஜபிளவை புறப்பட்டுப் பல மணி மந்திரமாதிய வைத்தியங்களால் அநுகூலமாகாமல் மிகவும் வருந்துவாராயினர்.

---

42. மயூரகிரிக் கோவை, பக்—14–16.

43. பார்க்க : (i) மயூரகிரிக்கோவை (1908) பக்கம் : 16, 17.
(ii) பிற்சேர்க்கை எண்—VIII; IX.

அப்போது ஒரு முதியவர் பூபதியை நோக்கி, 'அரசே, கலியுகவரதராகிய சுப்பிரமணியக் கடவுளுடைய பத்தர் களால் விபூதி போடப்பெறின் அநுகூலமாம்' என்று சொல்லக்கேட்ட பாண்டியர், 'அங்ஙனமாயின் அத்தகை யார் யாவர்?' என்று வினவ, 'நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிப் பிள்ளைகளுக்குக் குமரக்கடவுள் பிரசன்னமுள்ள குல தெய்வமாகலால், அவர்களுள் எவரேனும் விபூதி போடுவது நலம்' என்றுரைக்கவே, 'அத்தகைய செட்டியாரொரு வரைக் கொண்டு வருக' என்று உத்தரவளித்தனர்.

உத்தரவுப்படி சென்ற ஏவலாளர், எருத்துமாட்டி லேற்றிய உப்பு வியாபாரியாய் எதிர்ப்பட்ட காடன் செட்டி யார் என்பவரை அழைத்து வந்து பாண்டியர் முன்பு விட, விடப்பட்ட செட்டியார், 'யாதாமோ!' என்று அச்சமுற் றயருங் குறிப்பறிந்த பாண்டியர், முகமன் கூறி, 'உமது குலதெய்வமாகிய சுப்பிரமணியக் கடவுளுக்குப் பிரார்த் தனை பண்ணி யானிப்பிளவையால் வருந்தாது பிழைக்கும் வண்ணம் விபூதி யளிப்பீராக' என வேண்டச் செட்டியார் சிறிது மனந்தெளிந்து, 'இந்த மருது பாண்டியருக்கு அநுக் கிரம் பண்ணி என்னை இவ்விடத்தினின்றும் விடுவிக்க வேண்டுஞ் சண்முக நாதா' எனச் சிந்தித்து விபூதியுதவிய பின்பு, பாண்டியர் அருகிருந்தவரை நோக்கிச் 'செட்டி யாருக்கு உண்டி முதலியன அளித்து உபசரித்து வைத் திருங்கள்' என்று கட்டளையிட்டவாறு உபசரிக்கப் பெற் றும் செட்டியார் அச்சமுடையவராய்ச் சண்முகக் கடவுள் திருவடிகளைத் தியானித்திருந்தனர்.

அப்பால் வெகுநாளாய் நித்திரையில்லாமல் வருந்திய பூபதி அன்றிரவு அயர்ந்து தூங்கும்போது பாலசந்நியாசி யார் ஒருவர் மயிற்றோகையுடன் வந்து தம் பிளவையைப் பிதுக்கி ஆணியெடுத்து வாழையிலையில் வைத்துவிட்டுப் பிளவை வாயில் விபூதியை வைத்ததாகக் கனவு கண்டு வெகுண்டு எழுந்து பார்க்கும்போது அச்செயல் யாவும்

நனவாகவே இருக்கக் கண்டு மகிழ்ந்து வியந்து, காடன் செட்டியாரைத் தமது அருகு வரவழைத்து, 'எனக்கு அப்பனீ, அம்மை நீ, ஐயனும் நீயே' என்று புகழ்ந்து அன்றுமுதல் அண்ணன் என்று முறை பாராட்டிப் பேரன் புடன் தமதருகிற் சில நாளேனும் இருக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டனர்.

அங்ஙனம் செட்டியாரிருக்கச் சில தினத்துள் தேக சௌக்கியமுற்ற பாண்டியர் செட்டியாரை நோக்கி, 'அண்ணு, நமது குலதெய்வமாகிய குமாரக் கடவுள் இருக்குந் தலம் யாது?' என்று வினவிக் குன்றக்குடி என வழங்கும் மயூரகிரியென்றறிந்த வேந்தர், செட்டியாருடன் தம்மைச் சார்ந்த பரிவாரங்களுடன் புடைசூழக் குன்றக் குடிக்குச் சென்று, மலையடிவாரங்களில் அடர்ந்துள்ள காடுகளை வெட்டிச் சீர்செய்து, மலைமேலேறிச் சண்முகக் கடவுளைத் தரிசனஞ் செய்து, 'இத்தகையக் கருணாநிதியாகிய முருகக் கடவுள் எழுந்தருளியிருக்கும் இத்தலம் இவ்வாறு பொலிவிழந்திருப்பதேன்?' எனப் பல சோதிடர்களை வருவித்து வினவிச் சண்முகக் கடவுள் எழுந்தருளியிருக்கும் பீடத்தின் கீழிட்டிருக்கும் தகடு குப்புறக்கிடக்கிறதென்றறிந்து, பரிசோதனை செய்து, அங்ஙனந் தகடு கிடப்பக் கண்டெடுத்துச் செவ்வை செய்து, பிரதிட்டை பண்ணுவித்து, மண்டபம், மதில், கோபுர முதலான திருப்பணிகளும் பிறவும் புதுக்கிக் கும்பாபிடேகமுஞ் செய்வித்து, செம்பொன்மாரி முதலிய கிராமங்களை அளித்தும், மருதாபுரி என்னும் தடாகமுண்டாக்கியும், தென்னந் தோப்புக்கள் வைத்தும், வெள்ளிமயில் வாகனம், பொற்கவசம், திருத்தேர் முதலியன செய்வித்தும், தைப்பூசத் திருவிழாவாகிய சிறப்புக்களைப் பெருமைபெறச் செய்தும், சண்முகக் கடவுள் திருவடிக்கண் இடையருத பேரன்புடன் அத்தலத்தில் அரண்மனையுங் கட்டுவித்து (இந்த அரண்மனை இப்போது கீழவீதியில் சிதைவுற்றிருக்கிறது

என்பர்.) அங்கு அமருநாளில் அவர் வேண்டுகோளால் இக் கோவையைப் பாடினரென்ப.'[44]

இவ்வாறு தமிழ்க் காதலால் பிணைக்கப்பட்டு 'இருதலை ஒருபுள் போல' வாழ்ந்தனர் மருதரசரும் சாந்துப்புலவரும். ஆனால், எமனுக்கு அது பொறுக்கவில்லை. மருதரசருக்கும் புலவர் பெருந்தகைக்கும் நேர்ந்த முடிவை நினைந்தால் நெஞ்சு நெக்குவிட்டு உருகும்; கண்களில் நீர் மல்கும். அந்த அவலச் சுவை நிறைந்த வரலாற்றையும் அவ்வரலாற்றுச் சான்றோர்கள் பண்பு பற்றி விளங்கும் தலைசிறந்த உண்மைகளையும் உள்ளவாறு உணர மீண்டும் சர்க்கரை இராமசாமிப் புலவரிடமே சரண்புகுவோம்:

'இங்ஙனஞ் சம்மானிக்கப் பெற்ற சாந்துப் புலவர், தம்மை யாதரித்த மருது பூபதிக்குப் பகைவரிடை யூறுண்டானபோது அவரைப் பிரியாதவராய், நேர்ந்த யுத்தங்களில் தாமும் ஒரு தலைவராய் நின்று போர் புரிந்து, கி. பி. 1801-ஆம் வருடம், அக்டோபர் மாதம், 3-ஆம் தேதி மருது துரையானவர் பகைவர் கையிலகப்பட்டுப் போனவுடன் பிரிவாற்றாது துயரக் கடலின் மூழ்கினவராய்த் தமது ஊராகிய சிறுகம்பையூருக்குச் சென்று, பின்னொரு வாரத்துள் சிவபெருமான் றிருவடி நீழலை அடைந்தனர். பின்னர் இவருடைய குமாரராகிய சர்க்கரைப் புலவரை இவர் பிதாவாகிய சர்க்கரைப் புலவர் சில காலம் படிப்பித்துப் பாதுகாத்தனர் என்று கூறுப.

இதனால் இப் புலவருடைய செய்ந்நன்றி மறவாமையென்னும் உத்தமக் குணமும், தம்மை யாதரித்த பிரபுவினிடத்தில் வைத்திருந்த பேரன்பும்,

'காணுத லொழிக நல்லார்க் காணினங் கவர்பா னட்புப்
பேணுத லொழிக பேணிற் பிரிவுற லொழிக வற்றால்

44. பார்க்க: மயூரகிரிக் கோவை, பக்கம்: 19-21.

மானுயி ருடம்பில் வாழும் வாழ்க்கைபோ யொழிக வென்று
ஆணிடு மொருநாய் நீத்த பார்ப்பென வுளங்கு லைந்தார்'
— பிரபுலிங்க லீலை - கோரக்கர்கதி-4

என்ற ஆன்றோர் வாக்குக்கிணங்க உத்தம நண்பரைப் பிரிந்துயிர் வாழாமையென்னும் நட்புத்திறனும் நன்குணரலாகும்.'[45]

இவ்வாறு வாழ்விலும் சாவிலும் கணவனும் கற்புடைய மங்கையும்போல் வாழ்ந்த சாந்துப்புலவர் இயற்றிய மயூரகிரிக் கோவையின் தமிழ்ச்சுவை அரசஞ்சண்முகனார் போன்ற பெருந்தமிழ்ப் புலவரேறுகளாலும் பாராட்டப் பெற்ற பெருமைவாய்ந்த தாகும்.[46]

ஐந்நூற்று முப்பத்தாறு அருஞ் செய்யுட்களைக் கொண்ட மயூரகிரிக் கோவையில் பதினான்கு பாடல்கள் மருதரசர் புகழ் பேசுபவை யாகும். மருது பூபதியால் தரும கர்த்தாவாக்கப்பெற்றுத் திருவண்ணாமலை ஆதீனத்தைச் சார்ந்தவராயிருந்த சங்கரலிங்க முனிவருடைய ஈகை, அன்பு முதலிய பெருமைகளை இரு பாடல்களில் போற்றியுள்ளார் இக் கோவையின் ஆசிரியர். இஃதன்றி, மருது பூபதிக்குச் சகோதர பாந்தமுள்ளவராகிய காடன் செட்டியாருடைய[47] மண்டபப்படிச் சிறப்பையும் ஒரு பாடலில்

45. பார்க்க: மயூரகிரிக் கோவை, பக்கம் 22.

46. பார்க்க: மயூரகிரிக் கோவை (1908) — Preface by E. Singaravelu Mudaliar; முகவுரை; சாற்றுக்கவிகள்; நூலாசிரியர் வரலாறு.

47. 'இந்தக் காடன் செட்டியார் மரபிலுதித்தவர்கள் இப்போது அரண்மனைப்பட்டி என்னும் ஆதீந்நன்குடியிலிருக்கும் செ.கா. வகையினராவர். இவர்களது அன்னசத்திரமும், மண்டபப்படியும் இன்றைக்கும் குறைவின்றி நடைபெற்று வருகின்றன. இவர்கள்

*

பாராட்டியுள்ளார். இப்பாடல்கள் அனைத்தையும் இந்நூலின் பிற்சேர்க்கையில் தனித்தனியே கண்டு களிக்கலாம்.[48]

புலவர் போற்றும் பெருமை சான்ற சாந்துப்புலவர்[49] பாடிய மயூரகிரிக் கோவையாலேயே யன்றி வேறு தனிப் பாடல்களாலும் மருது பாண்டியர் புகழ் விளங்குகின்றது. காலவெள்ளத்திற்கும் கரையானுக்கும் இரையாகியது போக எஞ்சியுள்ள சில தமிழ்ப் பாடல்கள் விஞ்சு சுவையுடையவைகளாய்த் திகழ்கின்றன. இங்கு இரு இனிய பாடல்களை மட்டும் பார்ப்போம்.

மருதரசர் ஐந்து மனைவியரை மணந்து இன்ப வாழ்வு வாழ்ந்தவர். அவர் காதல் திருமணம் புரிந்துகொண்ட மனைவியருள் ஒருத்தி—மீனாட்சி ஆத்தாள்—அயல் சாதிப் பெண்.[50] இத்தகைய கருத்தொத்த காதல் வாழ்க்கையில்

சத்திரத்திற்கு மருது பாண்டியரால் விடப்பட்ட கிராமங்களெல்லாம் இப்பொழுதும் அதற்கே யுரியனவா யுள்ளன.'—மயூரகிரிக் கோவை, பக்கம் 21.

48. பார்க்க: பிற்சேர்க்கை - எண்: X.

49. 'சிவகங்கைச் சமஸ்தானத்தில் சர்க்கரைப்புலவர் மகிமை யென்றொன்றுமுளது. அது சேது சமஸ்தானத்தி னின்றுஞ் சிவகங்கை பிரிவதற்கு முன் ஆதிகெட்டிமாலைச் சர்க்கரைப் புலவருக்குச் சேதுபதிகளாற் கொடுக்கப்பட்டதோ, அல்லது இவர் தகப்பனாராகிய சர்க்கரைப் புலவருக்கு மருது பூபதியாற் கொடுக்கப்பட்டதோ நன்கு புலப்படவில்லை.'—செந்தமிழ் - 6-ஆம் தொகுதி, பக்கம் 365.

50. ஒரு சமயம் குதிரை மீதேறிச் சென்றபோது கம்பீரமாக ஓடிவரும் குதிரையின் அழகைப் பார்க்கக் கவுண்டன் கோட்டை என்னும் இடத்தில் இருந்த நாயக்க மரபைச்சேர்ந்த ஓர் இளம்பெண்

திளைத்தவர் மருதரசர் எனினும், இருமனப் பெண்டிர்க்கு அவர் இதயத்தில் இடம் சிறிதும் இருந்ததில்லை. எந்நாளும் ஒழுக்கத்தைச் சிறந்த உறுதிப் பொருளாகப் போற்றிய அப்பெருமகனாரின்—வேறெதற்கும் அஞ்சாவிடினும் தெய்வத்தின் ஆணைக்கு அஞ்சும் சிலரின்— நல்வாழ்வை நயம் நிறைந்த மொழிகளால் போற்றுகிறார் ஒரு புலவர் :

'பரநா ரியல்புணரும் பண்பன்ற னின்பம்
பரநா ரியலறியாப் பண்பன்—றிரனர்
அணிமருது பாண்டில்விழ வன்றுதைத்தோன் யாரும்
பணிமருது பாண்டியபூ பன்.'51

ஒழுக்க வாழ்வில் சிறந்த மருது பாண்டியர் உள்ளம் பாடிவந்த புலவரின் பாட்டோசை கேட்டால், பனிபோல உருகும்; ஆசைதீர வாரி வழங்கினால் அன்றி அவரது கலை

மிகத் துடுக்காக வீட்டிலிருந்து வீதிக்கு ஓடிவந்தாளாம். வந்த பெண் அஞ்சி ஒதுங்கிச் சாலை ஓரத்தில் நில்லாமல், மகாராசர் குதிரைக்கு முன்னே குறுகுறுத்த விழிகளில் சிறிதும் அச்சமின்றி வந்து நின்றாளாம். பகைவரை எல்லாம் புறமுதுகு காட்டி ஓடச்செய்யும் தம் முன்னே—தம் குதிரையின் முன்னே—அஞ்சாது நின்ற இளங்கிளியின்பால் மருதரசர் மையல் கொண்டாராம். குதிரையை இழுத்து நிறுத்திவிட்டுப் பெண்ணின் பெற்றோரைச் சந்தித்து 'அடியேன் அரண்மனைக்கு எடுத்துச்சென்று இப் பாவையைக் கண்போலக் கருதிக் காப்பாற்றிக் கண்ணாலமும் செய்து கொள்கிறேன்' என்றாராம். மருது மகிபரின் ஆசையையும் தம் குழந்தைக்கு வந்த யோகத்தையும் அறிந்த பெற்றோர் பெண்ணைப் பிரிய மனம் இன்றிப் பிரிந்தார்களாம். அரண்மனையில்—அன்புப் பூஞ்சோலையில்—ஆடிப்பாடி வளர்ந்த அழகு மங்கை மீனாட்சி பருவம் வந்ததும் பாராளும் மருது வேந்தர்க்கு மாலையிட்டு மனையறமாம் நல்லறம் நடத்தினாளாம். பார்க்க : படம் - பிற்சேர்க்கை எண்—I.

51. பார்க்க : பெருந்தொகை, செய்.-1368.

புள்ளம்—கருணைபுள்ளம்—ஆறுதல் கொள்ளாது. இவ்வுண்மையைப் பலகாலும் அனுபவித்து உணர்ந்தார் தமிழ்க் கவிஞர்; திக்கெட்டும் தீரர் மருதுவின் கொடைப் பெருமை பரவியிருக்கும் பான்மையை உணர்ந்தார். அவரை அறியாமல் அவர் மனம் கற்பனை செய்தது. கவிஞரின் கற்பனைக்குக் கன்னித் தமிழும் உதவியது. அருமையான பாடல் தமிழ் மொழிக்குக் கிடைத்தது. அப்பாடல் இதுதான்:

'தேனுந்து தாமன் மருதேந்த்ர ராசன் தியாகங்கண்டு
வானும்பர தாரும் புலவரென் றூர்வடி வேற்குகனென்
போனும் புலவனென் றன்புதன் றானும் புலவனென்றன்
நானுங் கவியென்று சுக்கிரன் றானு நவின்றனனே'[52]

விண்ணுளும் தேவர் எல்லாரும் மண்ணுளும் மருது பாண்டியர்பால் வந்து, 'பண்ணுளும் கவிஞர் நாங்கள்; பண்ணுளும் கவிஞர் நாங்கள்' என்று கூறிக்கொண்டனராம் மருதரசர்கையால் பரிசில்பெறக்கொண்ட காதலால். என்னே புலவரின் கற்பனை! மருதரசரின் கொடைத்திறன்!

இயற்றமிழ்ப் புலவர் பாடல்களால் பெரும் புகழ் கொண்ட மருதிருவரை மதுரகவி என்னும் இசைத் தமிழ் வல்ல புலவரேனும் அரிய பெரிய இசைப் பதங்களால் போற்றிப் பெருமை செய்துள்ளார் என்று கூறுவர் 'சேதுநாடும் தமிழும்' என்ற சிறந்த நூலின் ஆசிரியர் திரு. ரா. ராகவையங்கார்.

இவ்வாறு புலவர் பெருமக்கள்[53] பாடிய பாடல்களால் மட்டும் அன்றிப் பாமர மக்களின் நாவில் நடமாடிய

---

52. பார்க்க: செந்தமிழ், 3-ஆம் தொகுதி, பக்கம்-294.

53. மருதரசரை விளித்து பாடப்பெற்ற பாடல் ஒன்று செந்தமிழ்த் தொகுதியிலும் பெருந்தொகையிலும் காணப்படுகிறது.

நாடோடிப் பாடல்களிலும் மருதரசர் புகழ் மங்காக் காவியமாய் வாழ்கிறது.

சான்ருக,

எட்டுத் திசைகட்கும் ஆக்கினை சக்கிரம்
ஒன்ருய்ச் செலுத்தும் ரணசூரன்
விட்டுவி டாக்கருத் தன்பாஞ் சைப்பதி
னெட்டு விருதும் படைத்ததங்கம்
வெள்ளை மருது வணங்கா முடித்துரை
வில்விஜ யன்போல வந்துநிற்க
* * *

வெள்ளைத் தலைகளை வெட்டினவன் அவன்
வேந்தர்தம் கோட்டையைக் கட்டினவன்
தீரன் பெரிய மருதுசிங் கக்குட்டி
போல வேவந்து அங்கு நிற்க
* * *

வம்புக் காரர்கள் அத்தனை பேரையும்
வம்பு மரத்திலே சேர்த்தடிக்கும்
கொம்புக்கா ரனேந்தல் மருது பாண்டியன்
கொலுச்சிங் காரத்தைப் பாருங்கடி.

எனப் பாமரமக்களால் இன்றும் பாடப்பெறும் பாடல்களைக் கேட்கக் கேட்க நம் செவியிலும் சிந்தனையிலும் இன்பத்தேன் பெருக்கெடுக்கும்.

ஆனல், அப்பாடலைத் தேடி வெளிப்படுத்திய சேற்றூர் சமஸ்தான வித்துவான் இராமசாமிக் கவிராயர் கூறுவதுபோலக் கருத்து விளங்காப் பாடலாக அச்செய்யுள் அமைந்துள்ளது. அப்பாடல் வருமாறு :

'ஒருபுருடன் றனக்கிரண்டுமனைவிகளிலொருத்தியகமுடையான்சிந்தை
வரநடந்து பதினறு பிள்ளைபெற்றே யகமகிழ்ந்தாண் மற்ரெருத்தி
இரவுபகல் புருடன்முகம் பாராமற் கற்பழியா திருந்தாள் பிள்ளை
கருதிநொந்து பெற்றவட்கோ மற்றவட்கோ மருதேந்த்ர கழறுவாயே.'

— பெருந்தொகை, செய்.-1369.

5. விடுதலை வேள்வி

கடும்புயலுக்குப்பின் சிவகங்கைச் சீமையில் பேரமைதி நிலவியது. அந்த அமைதியைக் கூடிய வரையிலும் குலையாமல் காப்பாற்றினர் மருதுபாண்டியர். அம்மட்டோ? 1780 முதல் 1801 வரை இருபத்தோர் ஆண்டுகள் அவர்கள் ஆண்ட அந்த ஆட்சிக்காலமே சிவகங்கைச் சீமையின் பொன்பூத்த காலமாய்த் திகழ்ந்தது. அந்நாட்களில் சிவகங்கை நாட்டில் சைவம் தழைத்தது; வைணவம் வளர்ந்தது; இஸ்லாமும் கிறிஸ்தவமும் இன்னலன்றி வாழ்ந்தன. சமயப்பகை ஏதும் இன்றிச் சமரசத் தென்றல் வீசிய அந்நாளில் நாட்டில் கள்வர் பயமும் கொள்ளை நோய்களின் பயமும் இன்றி மக்கள் அன்பிலே மூழ்கி இன்பத்தில் திளைத்துச் செம்மாந்து இருந்தார்கள். 'தாயுமாய் தந்தையுமாய் தெய்வமுமாய் விளங்கும் மருது பாண்டியர் எங்கள் அரசராய் இருக்கும்போது என்ன குறை?' என்ற இறுமாப்பு அவர்கள் இதயத்தில் நிறைந்து நின்றது.

மருதிருவர் ஆட்சித் திறனால் சிவகங்கைச் சீமை நாளுக்குநாள் இவ்வாறு பேரும் புகழும் சீரும் சிறப்பும் அடைந்து வருவதைக்காண அண்மையிலிருந்த புதுக்கோட்டைத் தொண்டைமானுக்கும் ஆர்க்காட்டிலிருந்த நவாபுவுக்கும் பொறுக்குமா? அச்சமும் பொறாமையும் அவர்களை வாட்டி வதைத்தன. அதன் விளைவாகப் பன்முறை சிவகங்கைச் சீமைமீது யாதாவது ஒரு காரணம் பற்றிப் போர் தொடுக்கவிரும்பினர்; பூசல்களை விளைத்தனர்; கலகங்களை மூட்டினர்; பழிகளைப் பரப்பினர்.

கிடைக்கக்கூடிய ஆதாரங்களிலிருந்து புதுக்கோட்டைத் தொண்டைமான் இருமுறை 'நிலத் தகராறு'கள் என்ற போர்வையில் சிவகங்கைச் சீமையை மோதினான் என்பது தெரிகிறது. 1788லும் 1792லும் ஏற்பட்ட இந்த

எல்லைத் தகராற்றில் இருதரப்பிலும் இரத்த வெள்ளம் பெருகாதபடி வெள்ளைக் கம்பெனிப் படைகள் காத்து நின்றனவாம்.[54] இதைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்போது 'மதுரா நாடு' என்ற வரலாற்று நூலின் ஆசிரியராகிய அறிஞர் நெல்ஸன், 'இங்ஙிலை நம் கவனத்திற்குரியது. உள்நாட்டு அரசுகள் எவ்வாறு தங்கள் சத்தியை எல்லாம் இழந்து நின்றன என்பதும் பிரிட்டிஷ் அதிகாரம் அவைகளை எவ்வாறு தன் படைப்பலத்தால் அச்சுறுத்தி வந்தன என்பதும் விளங்குகின்றன. மேலும், ஐம்பது ஆண்டுகட்கு முன் இத்தகைய ஓர் எல்லைச்சண்டை புதுக்கோட்டைத் தலைவனுக்கும் சிவகங்கை அரசனுக்கும் இடையே ஏற்பட்டிருந்தால் அது பத்தாயிரம் முதல் இருபதாயிரம் வீரர்கள் உயிரைப் பலிகொள்ளும் போராய் முடிந்திருக்கும்' என்று கூறும் வாசகம் நம் சிந்தனைக்கு உரியது.[55]

இவ்வாறு புதுக்கோட்டைத் தொண்டைமான் ஒரு புறம் சச்சரவுகளை விளைவித்துக்கொண்டிருக்க, இன்னொரு புறத்தில் சிவகங்கைச் சீமையின் வலிமையைக் குலைக்க ஆர்க்காட்டு நவாபு படை திரட்டிக்கொண்டிருந்தான். கறுவிக்கொண்டே இருந்த அவன், கடைசியாக 1789-ஆம் ஆண்டில் புதுக்கோட்டைத் தொண்டைமானின் படைத் துணையையும் பயன்படுத்திக்கொண்டு, சிவகங்கைமீது படையெடுத்தான்; இப்படையெடுப்பை வழக்கம்போல வெள்ளைத் தளபதி ஒருவன் தலைமையிலேயே நடத்தினன்.

பல ஆண்டுகளாக இப்படையெடுப்புக்கு நவாபு திட்டமிட்டிருந்தான் என்பது வரலாற்றுச் சான்றுகளை ஆராயும் போது நமக்குத் தெளிவாகிறது. 1786-ஆம் ஆண்டு நவம்பர்

---

54. பார்க்க: A General History of Pudukottai State, pp. 281, 291.

55. பார்க்க: Nelson's Madura Country-Part IV: page 113.

மாதத்திலேயே வெள்ளைக் கம்பெனிக்கு நவாபு ஒரு கடிதம் தீட்டினான். அதில் அவன் வெள்ளைஆட்சி சிவகங்கைச் சீமைக்கு எதிராகக் கத்தி தீட்டவேண்டும் என்பதைத் தான் எவ்வளவு திறமையாக வாதித்திருக்கிறான்! வேலு நாச்சியின் பாதுகாப்பில் இருந்த ஓர் அரசனை மருதுபாண் டியர் கைது செய்து வைத்துள்ளனர் என்றும், இராமநாத புரம் சேதுபதிமீது பகைகொண்டு அவன் ஆட்களில் பலரை மருது சகோதரர் கொன்று குவித்துவிட்டனர் என்றும், மருதிருவர் போக்குக் கடுமையும் கொடுமையும் நிறைந்ததாய் இருக்கிறது என்றும் தன் கடிதத்தில் குறை பட்டுக் கொண்டான் நவாபு. மீண்டும் 1788-ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதத்தில் அவன் எழுதிய கடிதத்தில் சாலைகளை எல்லாம் அடைத்துவிட்டுத் தன் நாட்டிற்குள் நுழைந்த தபாற்காரர்களையும் வழிப்போக்கர்களையும் சின்னமருது கொலை புரிந்துவிட்டார் என்றும், நெடுங்காலமாகக் கப்பம் கட்டாமல் காலங்கழிக்கின்றார் சிவகங்கைத் தலைவர் என்றும், அவரை அடக்கப் பலம் பொருந்திய ஆங்கிலப் படை உடனடியாகத் தேவை என்றும் தன்நலம் ஒன்றே குறிக்கோளாகக் கொண்ட ஆர்க்காட்டு நவாபு தமிழ கத்தை அடிமைப்படுத்தத் தன்னுடைய கை நோக்கி யிருக்கும் ஆங்கிலப் படைக்கு அழைப்பு விடுத்தான். கொக்குப்போலத் தமிழகத்தின் இருதயத்தில் குத்தத் தவமிருந்த கம்பெனி அதிகாரிகள் வலிய வந்த இந்த அழைப்பை விணுக்கிவிடுவார்களா? நவாபுவின் கடிதம் கண்டதும் அவர்கள் நாவில் நீரூறியது. 'திறமைமிக்க தளபதி ஸ்டுவர்ட்டின் தலைமையில் பெரும்படை ஒன்று சிவகங்கைச் சீமைக்குள் நுழையும்' என்று பதில் எழுதினர் கம்பெனி அதிகாரிகள் ஆர்க்காட்டு நவாபுவுக்கு. அளவில்லா மகிழ்ச்சி கொண்ட நவாபு சென்னைக் கவர்ன ருக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கடிதம் வரைந்தான். அதில் கவர்னர் முடிவு அறிந்து தன் சிந்தை குளிர்ந்ததையும்

வெள்ளைப்படை வரும் செய்தியைத் தொண்டைமானுக்கும் இராமநாதபுரச் சேதுபதிக்கும் மதுரையில் உள்ள தன் அதிகாரிக்கும் அறிவித்து விட்டதாகவும் குறிப்பிட்டிருந்தான்.

கர்னல் ஸ்டுவர்ட்டும் தன் படை இன்னும் மூன்று நாட்களில் புதுக்கோட்டைச் சீமைக்கு வந்துவிடும் என்றும், அப்படைக்கு எல்லா உளவுகளையும் கூறித் தக்க வசதிகள் அனைத்தையும் செய்துதரவேண்டும் என்றும் தொண்டைமானுக்கு 1789-ஆம் ஆண்டு, பிப்பிரவரி மாதம், 21-ஆம் தேதி கடிதம் வரைந்தான். வெள்ளைத் தளபதியின் கடிதம் கண்ட தொண்டைமான், விழுந்து விழுந்து தன் 'கடமைகளை'ச் செய்து முடித்தான். 1789-ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரலில் கர்னல் ஸ்டுவர்ட்டு தொண்டைமானுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் தொண்டைமான் தன் 'வக்கிலா'கிய கோட்டையா ஆச்சாரி வாயிலாகப் படைக்கு வேண்டிய பொருள்களை எல்லாம் வழங்கத்தக்க ஏற்பாடுகள் செய்திருப்பதையும், திருமயத்தில் தொண்டைமான் படை எந்நேரத்திலும் போருக்குப் புறப்படத் தயாராய் இருப்பதையும் தான் அறிந்து மிக்க மகிழ்ச்சியுற்றதாக எழுதியுள்ளான். இன்னும் ஒரு கடிதத்தில் கர்னல் ஸ்டுவர்ட்டுப் புதுக்கோட்டையைச் சேர்ந்த திருமயத்தில் தாசில்தார் போருக்கான உதவிகளைப் புரிவதில் கம்பெனி ஊழியனைப் போலவே நடந்துகொண்டது பாராட்டற்குரியது என்றும், கூடிய விரைவில் தொண்டைமான் தன் படை வீரர்களைத் திருப்பத்தூருக்கு அனுப்பினால் அவர்கட்குப் போர் முறைகளைப் பற்றிய பயிற்சியை அளிப்பதாகவும், தொண்டைமான் போர்முனைக்குகந்த படைவீரர்கட்கு வேண்டிய பொருள்களை விற்குமாறு தன் சீமையில் உள்ள கடைக்காரர்களுக்கு ஆணை பிறப்பிக்க வேண்டும் என்றும் எழுதியுள்ளான். மேலும், அவன் தொண்டைமானிடமிருந்து முந்நூறு மண் வெட்டிகளையும் மற்றும் பல தளவாடங்

களையும் வேண்டியதாகவும் தெரிகிறது. தொண்டைமான் வெள்ளைத் தளபதியின் விருப்பங்களை எல்லாம் முகம் சுளிக்காமல் நிறைவேற்றி வைத்தான். ருசிகண்ட வெள்ளைப் பூனை தொண்டைமான் செய்த இவ்வளவு உதவிகளோடு திருத்தி கொள்ளுமோ? தொண்டைமானிடமிருந்து வேண்டிய அளவு உணவுப் பொருள்களையும் ஆட்டுக்கிடாய்களையும் வாங்கி விலாப்புடைக்கத் தின்றது கர்னல் ஸ்டுவர்ட்டின் படை. வளமான தீனி தின்று கொழுத்த வெள்ளைப்படை, 1789-ஆம் ஆண்டு மே மாதம் சிவகங்கைக்கு அருகில் உள்ள கோல்லங்குடியைக் கைப்பற்றியது; ஜூன் 2-ஆம் தேதி காளையார் கோவிலையும் பிடித்தது.[56] பலம் பொருந்திய வெள்ளைப்படையை எதிர்த்து நின்று தமக்கும் தம் நாட்டிற்கும் சேதத்தை விளைத்துக்கொள்வதைவிடப் பேய்க்காற்றுக்கு வளைந்துகொடுத்துப் பின்னர் நிமிர்ந்துகொள்ளும் நாணல்போல இருக்க விரும்பினர் போலும் மருதுபாண்டியர்! ஆறுமாதம் அவர்கள் அஞ்ஞாத வாசம் நடந்தது. நாட்டின் பொருட்டு

56. (i) Again in March, 1789, a detachment of eighty pioneers was sent from Trichinopoly to join the field force assembled under Lieutenant-colonel Stuart, 72nd Regiment, for service in the Shivaganga country. It was present at the capture of Collaigoody on 14th May, and of Rananungalum and Colacoil on 1st and 2nd June respectively.

—Military History of the Madras Engineers page—210.

(ii) பார்க்க: A General History of Pudukkottai state: page: 283—284.

(iii) பார்க்க: Caldwell's History of Tinnevelly: page: 212.

எவ்வளவு அல்லல்களைப் படவேண்டுமோ, அவ்வளவு அல்லல்களையும் பட்டு அனுபவித்துத்தானே ஆகவேண்டும்?

ஜெனரல் ஹோர்ன் என்பவன் எழுதிய அறிக்கை ஒன்று வாயிலாக மீண்டும் 1789 நவம்பர் தொடங்கிச் சின்னமருது நிருவாகம் சிவகங்கைச் சீமையில் தொடர்ந்து நடந்தது என்பது தெளிவாகிறது. இம்முறை சிவகங்கைமீது படையெடுத்துவந்த கர்னல் புல்லர்ட்டன், தனக்குத்தொண்டைமான் ஆட்டிறைச்சி முதலாக எல்லாப் பொருள்களையும் தந்துதவிய 'தகைமையினை' நன்றியுள்ளத்தோடு பாராட்டத் தவறினன் இல்லை. போர் அரக்கனின் கோரப் பற்களினின்றும் சிவகங்கைச் சீமையைக் காப்பாற்றிய மருது பாண்டியரால் அதற்குப்பின் பதினேர் ஆண்டுகள் அமைதியாக ஆட்சிசெய்ய முடிந்தது. 1801-ஆம் ஆண்டில் சிவகங்கைச் சீமையின் சுதந்தர வாழ்வை - மருது பாண்டியரின் இன்னுயிரைக் கொள்ளை கொள்ளும் ஏகாதிபத்தியக் கொடும்போர் தொடங்கிவிட்டது. வயிறு வளர்க்க வந்த ஒரு சிறு கூட்டம் - சில மைல் விஸ்தீரணம் உள்ள பூமியைத் தமிழகத்தில் வாடகைக்கு வாங்கக் கையேந்தி நின்று பிச்சை கேட்ட கூட்டம் - ஏகாதிபத்திய வெறிகொண்டு தமிழகத்தின் சுதந்தரத்தையே சூறையாட முனைந்தது யார் பலத்தால்? தமிழகத்திலேயே பிறந்து தமிழகத்தையே காட்டிக்கொடுக்க எப்போதும் தயாராய் இருந்த ஆர்க்காட்டு நவாபுவின் அடிமைப்புத்தியாலும் தொண்டைமானின் துரோக சிந்தையாலுமே ஆகும். வரலாற்று வழியாக இவ்வுண்மையை நிறுவவல்ல எத்தனையோ சான்றுகளைப் பதினெட்டாம் நூற்றுண்டுத் தமிழகத்தின் சரித்திரம் நமக்கு வாய் திறந்து சொல்லுகிறது.

கடற்கரை நகரமாகிய புதுவையைக் கைப்பற்றியது காரணமாக ஆங்கிலேயரின் ஆட்சி உச்சநிலையை அடைந்தது என்றும் கர்நாடகத்தில் அவர்கள் அதிகாரம் வேரூன்றியது என்றும் நாம் முன்பே பார்த்திருக்கிறோம். இதன்

விளைவாக ஆர்க்காட்டு நவாபு முகம்மதலி ஆங்கிலேயர் கையில் ஒரு சிறு கைப்பாவை ஆனான். கர்நாடகத்தைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பு வெள்ளையர் வசமாயிற்று. ஆயினும், அப்பொறுப்பை நவாபுவின் கஜானாவிலிருந்தே நிறைவேற்ற வேண்டிய நிலைமைதான் வயிறு வளர்க்கவந்த கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்கு இருந்தது. ஆர்க்காட்டு நவாபுவோ வீணான ஆரவாரச் செலவுகளால் பெருங்கடனாளியானான். ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் அவனுக்கு இருந்த கடன் சொல்லி முடியாது. கடனாளி நவாபு அவன் சிப்பந்திகளாலேயே கிள்ளுக்கீரையாக மதிக்கப்பட்டான். சுலபமாகக் கட்டாயப்படுத்தி ஆங்கிலேயர்கள் செங்கற்பட்டு ஜில்லாவை அவனிடமிருந்து பறித்துக்கொண்டார்கள். மண்ணைப்பறித்தது மன்றி, ஆர்க்காட்டு நவாபு ஏராளமான பொன்னையும் தரவேண்டும் என்று பரதேசி வெள்ளையர் எதிர் பார்த்தனர். பிரஞ்சியர்களை எதிர்த்து அவர்கள் நடத்திய போர், ஆர்க்காட்டு நவாபுவைக் காப்பதற்காகவும் கர்நாடகத்தைப் பிரஞ்சுக் கொடுங்கோன்மையினின்றும் தப்புவிப்பதற்காகவுமே என்று வாதாடினார்கள் ஆங்கிலக் கொடுங்கோலர்கள்.[57] நவாபு முகம்மதலியோ, எவ்விதச் சுயமரியாதையும் அற்றவனாய்த் தன் தலைநகராகிய ஆர்க்காட்டைத் துறந்துவிட்டு சுகபோக வாழ்க்கை நடத்துவதற்காகச் சென்னையிற் குடிபுகுந்து வெள்ளை அதிகாரிகளுடன் சிங்கார வாழ்வு வாழ ஆரம்பித்தான். நாட்டின் பணம் அவன் கைகளால் நாநா வழிகளிலும் பாழாகியது. வாங்கிய கடன்களை ஒழுங்காகத் திருப்பிக் கொடுக்கும் வல்லமை அவனுக்குச் சிறிதும் இல்லை. தன் மக்களிடமிருந்து வசூலித்த வரிப்பணத்தை எல்லாம் கடனுக்காக ஈடு காட்டினான் முகம்மதலி. அவன் கடன் வாங்குவதும்

---

57. பார்க்க: History of India Part III: C. S. Srinivasachari Page: 99.

வெள்ளை முதலாளிகளிடமிருந்தே. இதற்குக் காரணமாக 'இந்தியர்கள் அதிக வட்டி கேட்கிறார்கள்' என்று அவன் 'சாக்கு'க் கூறினான்.[58] முகம்மதலியினுடைய நிலை இவ்வளவு மோசமாய் இருந்த காலத்தில் ஐதர் அலியின் படையெடுப்பும் கர்நாடகத்தை—தமிழகத்தைப் பயமுறுத்தியது. ஏற்கெனவே ஊழலுக்கு உறைவிடமாய் இருந்த கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியோடு ஆர்க்காட்டு நவாபுவின் போக்கும் சேர்ந்து நாட்டை மீட்கமுடியாத அபாயத்திற்குக்கொண்டு போய்க்கொண்டிருந்தது.[59] 'சம்பளமில்லாமல் வேலை செய்யோம்; ஐதர் அலியோடு சேர்வோம்; சதி செய்வோம்!' என்று பயமுறுத்தினர் நவாபுவின் படைவீரர். நவாபுவுக்கோ, கடன் வாங்குவதில் இருந்த கருத்தும் களிப்பும் வாங்கிய கடனைத் திருப்பித் தருவதில் எள்ளளவும் இல்லை. அடைமானப் பத்திரங்களை அடுக்கடுக்காக எழுதிக் கொடுத்து ஆயிரக்கணக்கில் பணத்தை வாங்குவது அவனுக்கு அளவில்லா மகிழ்ச்சியை அளித்தது.[60] இந்த நிலையில் 1781-ல் நவாபு ஓர் அருமையான ஒப்பந்தத்தை ஆங்கிலக் கம்பெனியோடு செய்துகொண்டான். வெள்ளையரின் வற்புறுத்தலின் பேரில் செய்துகொள்ளப்பட்ட அவ்வொப்பந்தத்தின் சாரம் கர்நாடகத்தின் வருமானத்தில் ஆறில் ஒரு பங்கை வாங்கிக்கொண்டு எஞ்சிய தொகையை எல்லாம் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்கே கொள்ளை கொடுப்பது என்பதே.[61] இவ்வளவு மோசமான நிலையில் மைசூர் யுத்த

---

58. பார்க்க : History of India Part III : C. S. S. Page : 99,100 & 101.

59. பார்க்க : History of India : C.S.S. Page : 107:

60. பார்க்க: History of India C.S. Srinivasachari. Page 109.

61. பார்க்க : History of India : C. S. Srinivasachari : Page 112.

மும் ஒருபுறம் மக்களைச் சொல்லொணுத் துன்பங்கட்கு இரையாக்கியது. இவ்வாறு பல்வகையாலும் பாழ்பட்டுக் கிடந்த கர்நாடகத்தின் நிலைகுறித்து டாக்டர் கால்டுவெல் தம் நூலுள் விளக்கியுள்ளார். அதன் சுருக்கம் வருமாறு:[62]

எண்ணற்ற பாளையக்காரர் சண்டை ஏற்படுவதற்கும் இறுதியாகக் கர்நாடகம் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டதற்கும் ஏதுவாய் இருந்த காரணங்களைப்பற்றி அறிவதற்கு 1781 முதல் 1801 வரை இருந்த அரசியல் நிலைபற்றி, அதாவது கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி நிர்வாகத்திற்கும் ஆர்க்காட்டு நவாபுவிற்கும் இடையே நிலவியிருந்த உறவுபற்றி அறிந்துகொள்வது அவசியம்.

1781-ல்தான் திருநெல்வேலியில் ஆங்கிலேயரின் நிருவாகத் தொடர்பு நேரடியாய்த் தொடங்கியது. எனினும், 1799-லிருந்த லூஷிங்டனுடைய நிருவாகம் வரை நாட்டில் நிலவியிருந்த குழப்பம் ஒழியவுமில்லை; ஒடுங்கவுமில்லை. இத்தகைய செயலற்ற தன்மைக்கு முக்கியமான ஒரு காரணம், ஐதர் அலி - திப்புச்சுல்தான் போன்ற கொடிய எதிரிகளின் கடுமையான படையெடுப்புக்களிலிருந்து நாட்டைப் பாதுகாக்கத் திருச்சிராப்பள்ளிக்கு வடக்கேயும் மைசூருக்கு அருகேயும் படைகளைச் சேகரித்து வைக்க வேண்டியது அவசியமாயிருந்தமையே. ஆனல், ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் பிடிபட்டதாலும், 1799-ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 4-ஆம் தேதி திப்பு இறந்ததாலும் இந்தத் தொல்லைக்கு ஒரு முடிவு ஏற்பட்டது.

அந்தக் காலம் முழுவதும் ஆங்கில நிர்வாகத்திற்கும் நவாபுவிற்கும் இடையே இருந்த நல்லுறவற்ற நிலையே திருநெல்வேலிப் பாளையக்காரர்களை அடக்குவதில் ஏற்பட்ட தாமதத்திற்கு மற்ருெரு முக்கியமான காரணம்.

---

62. பார்க்க : Caldwell's History of Tinnevelly : Pages : 166–169.

1781-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 24-ஆம் தேதி ஆங்கிலேயருக்கும் நவாபுவுக்கும் ஓர் உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது. அதன்படி போர்க்காலங்களில் கர்நாடகம், அதைச் சேர்ந்த திருநெல்வேலிப் பகுதி முதலிய இடங்களிலிருந்துவரும் வருமானத்தை வசூலிப்பதற்கான உரிமையை ஆங்கிலேயரிடம் விட்டுவிட வேண்டுமென்றும் சொந்தச் செலவிற்காக நவாபுவுக்கு ஆறில் ஒரு பங்கைக் கொடுத்துவிடவேண்டுமென்றும் ஏற்படலாயிற்று.

1787-ஆம் ஆண்டு, பிப்பிரவரி மாதம், 24-ஆம் தேதி மற்ருேர் உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது. இந்த ஒப்பந்தம் வாயிலாக முக்கியமாக வரி வசூலிப்பதற்கும், பாதுகாவலுக்கும், நாட்டில் ஒழுங்கை நிலைநாட்டுவதற்கும், நிருவாகத்தையும் அதிகாரத்தையும் இடையூறின்றி நடத்துவதற்கும் தேவையானபொழுது நவாபுவுக்குக் கம்பெனி படைகளைக் கொடுத்து உதவவேண்டுமென்பது முடிவாகியது.

ஆனல், இந்த ஏற்பாட்டின்படி தன் அதிகாரம் பின்னப்பட்டுவிடும் என்றும் நாட்டில் ஒழுங்கை நிலைநிறுத்தும் முயற்சிக்கு ஊறு நேருமென்றும் கருதி, இம்முடிவை ஆங்கில அரசாங்கம் விரும்பவில்லை. கர்நாடகத்தில் வரி வசூலிக்கவும் செலவுகள்,மேற்பார்வையிடவும் நவாபுவுடன் செய்துகொண்ட உடன்படிக்கைகள் பயனற்றுப் போனதால் சென்னை அரசாங்கம் எவ்வித உடன்படிக்கையுமின்றி ஓர் அறிக்கையின் மூலம் 1790-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் 7-ஆம் தேதி நாட்டின் நிருவாகத்தைத் தனது நேரடிக் கண்காணிப்பிற்குக் கொண்டு வந்தது.

1792-ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம், 12-ஆம் தேதி நவாபுவுடன் ஒரு புதிய உடன்படிக்கை உருவாகியது. அதில் நாடு முழுவதும் பிரிட்டிஷ் படைகளால் சூழப்பட்டிருக்கும் என்பதும், அதன் செலவிற்குத் தேவையான தொகையை நவாபு கொடுக்கவேண்டுமென்பதும் குறிக்கப்பட்டன. போர்க்காலங்களில் கம்பெனி நாட்டின் முழு நிருவாகப் பொறுப்

யையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் என்றும், ஆனால் அமைதியான காலங்களில் நாட்டின் சிறந்த நிருவாக நலனுக்காகக் கப்பம் அல்லது பாளையக்காரரின் காணிக்கை நவாபுவின் பெயரால் வசூலிக்கப்படும் என்றும் அது அவன் பெயரில் வரவு வைக்கப்படும் என்றும் கண்டிருந்தது. இந்த ஏற்பாட்டால் பாளையக்காரர்கள் முன்பு இருந்ததைவிட ஆங்கில அரசாங்கத்தின் நேரடி அதிகாரத்திற்குக் கொண்டுவரப் பட்டார்கள்.

ஆனால் நவாபு தன் கடன்களைச் சரிக்கட்டுவதற்காகப் புதிது புதிதாகப் பெருந் தொகைகளைக் கடன் வாங்கிக் கொண்டு அத்தொகைக்கு ஈடாக வெவ்வேறு மாவட்டங்களின் வருமானங்களைக் கடன்காரர்களுக்கு எழுதிக் கொடுத்தான். இதனால் நாட்டு மக்களிடையே ஏற்பட்ட எதிர்ப்பும் விளைந்த இன்னலும் அளவிறந்தன.

1792-ல் ஏற்பட்ட ஒப்பந்தம் கருதிய பயன்களைத் தாராததால் அதனால் உண்டான தீமைகளைத் தவிர்ப்பதற்கான முயற்சிகள் பல சென்னை அரசாங்கத்தால் செய்யப் பட்டன. அவற்றுள் ஒரு திட்டம் திருநெல்வேலியிலுள்ள தேசக்காவல்—தலங்காவல் வருமானங்களை அதிகாரபூர்வமாகச் சென்னை அரசாங்கமே வசூலித்துக் கொள்வது என்பதாகும். இதனால், வரி விதிக்கும் உரிமையும், வரி வசூலிக்கும் உரிமையும், பாளையக்காரர்களின் கப்பத் தொகைகளை வேண்டியவாறு மாற்றுதல் முதலியவற்றிற்கான உரிமையும் கம்பெனி வசம் இருந்தன. ஆயினும், அரசாங்க நிருவாகம் நவாபுவின் கையிலிருக்கும்வரை நாட்டின் நல்லாட்சிக்கு ஒரு சிறிதும் பயன் ஏற்படாதென்று சென்னை அரசாங்கம் கருதியது.

இதுகாறும் நாம் கண்ட உண்மைகளால் தமிழகம் இரட்டை ஆட்சியால்—கணக்கற்ற குட்டி நவாபுகளின் அதிகார வேட்டையால்—பாழாகிக்கொண்டிருந்தமை புலனாகும். இந்நிலையிலேதான், ‘இனிப் பொறுக்க முடியாது

இந்த ஈன வாழ்வு !' என்ற சுதந்தர வேகம் தமிழ்நாட்டுத் தலைவர்கள் நெஞ்சில் பொங்கி எழுந்தது. தென்பாண்டி நாட்டில் தமிழ் மக்களின் சுதந்தர ஆவேசமாகிய எரிமலை 'குபீர்' என வெடித்தது. ஆம். 1797-ஆம் ஆண்டில் இராமநாதபுரத்தில் புரட்சித் தீ, காட்டுத் தீயாய்க் கனன்றது. அப்புரட்சியில் அநேகமாக திருநெல்வேலிப் பாளையக்காரர் அனைவரும் கலந்துகொண்டனர். அவர்களுக்குத் தலைமை தாங்கினன் வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மன். புரட்சியில் கலந்துகொண்ட அத்தனை பாளையக்காரர்களும் 'வானம் பொழியுது; பூமி விளையுது; மன்னவன் காணிக்கு கிஸ்தி ஏது?' என்று வாளை உருவி, வான் அதிர விடுதலைக் குரல் எழுப்பினர்கள். நவாபுவின் கால்கள் நிலத்தில் ஊன்ற முடியாமல் நடுங்கின. சென்னை அரசாங்கம் செய்வது அறியாமல் சிந்தை தடுமாறியது.

நயத்தாலும் பயத்தாலும் வீரபாண்டியனைப் பணிய வைக்க பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள் அனைத்தும் வீணுயின. வீரபாண்டியனின் விடுதலை வேட்கை ஈனர்களின் பசப்பு மொழிகளால் தணிக்க ஒண்ணுததாய் இருந்தது. வீரபாண்டியனை அடக்கப் போர் ஒன்றுதான் வழி என்று கண்டனர் பிரிட்டிஷ் கொடுங்கோலர்கள். அதன் விளைவாக 1799-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 5-ஆம் தேதி பாஞ்சாலங்குறிச்சியின்மீது பிரிட்டிஷ் படைகளின் பேய்வாய்ப் பீரங்கிகள் அனல் மழை கக்கின. 'செந்திலாண்டவா! சக்கம்மா! தமிழ்த் தாயே! நீயே துணை!' என்று வீரவாளை உருவினன் வீர பாண்டியக் கட்டபொம்மன். அண்ணனது இடிமுழக்கம் கேட்ட தம்பி ஊமைத்துரையின் சுருள்வாள் மின்னல் போல மின்னியது; சுழன்றது; பாய்ந்துவந்த பரதேசிப் படைகளின் தலைகளை இளநீர்க் காய்களைக் குலைகுலையாக வெட்டிக் குவிப்பது போல சீவிக் குவித்தது. ஆம், பாஞ்சாலங்குறிச்சிச் சகோதரர்களின் தலைமையில் இந்திய

சுதந்தரப் போரின் முதல் முழக்கம் விண்ணதிர, மண்ணதிர, மாற்ருர் மனமதிர முழங்கியது. பாஞ்சாலங் குறிச்சிப்போர்—பாரதத்தாயின் விடுதலைக்கான முதற் போர்—நாற்பத்தோரு நாட்கள் மிகக் கடுமையாய் நடந்தது. பாஞ்சைப்பதி புனித பூமியாயிற்று. பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டையைச் சுற்றி ஒரே இரத்த வெள்ளம்; பிணக் காடு. முடிவில் கோட்டை பிரிட்டிஷ் படைகள் வசமாகியது. வீரபாண்டியன் தன் படைகளுடன் வெளியேறினன். 'சுதந்தரச் சிங்கங்கள் மலிந்த நாடு தமிழகம். அவர்கள் துணைகொண்டு மீண்டும் போரைத் தொடங்குவோம்!' என்பதே அவன் திட்டம். ஆனல், சிங்கம் இருக்கும் குகையோ என்று சிந்தை தடுமாறி அவன் புகுந்த புதுக் கோட்டைச் சீமைக் குள்ளநரி வாழும் கொடும்புதராய் இருந்துவிட்டது. வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன்—இந்திய விடுதலைப் போரின் முதல் தலைவன்—துரோகி தொண்டைமானல் பிடித்துத் தரப்பட்டான் பிரிட்டிஷார் கையில். கொடுங்கோலர்கள் கையில் அகப்பட்ட சுதந்தர வீரன், அக்டோபர் மாதம் 16-ஆம் தேதி தூக்குமேடை ஏறி வீர மரணம் அடைந்தான். முடிந்தது இந்திய சுதந்தரப் போரின்—தமிழக விடுதலைப் போரின்—முதற்கட்டம். வீர பாண்டியன் தூக்கிற்கு இரையாகி மடியக் காரணமாயிருந்த பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம், அவன் அருமைத் தம்பியரையும் இன்னும் பல சுதந்தர வீரர்களையும் பாளையங் கோட்டைச் சிறையில் அடைத்து வைத்திருந்தது. 'கட்டுண்டோம்; பொறுத்திருப்போம்; காலம் மாறும்' என்று அவ்வீரர்கள் பொருமிக்கொண்டே இருந்தார்கள். ஆம். 'பிரிட்டிஷ் படைகட்குச் சிம்ம சொப்பனமாய் இருந்த திப்புவையும் ஐதரையும் தீர்த்துக்கட்டி விட்டோம்! சீரங்கப்பட்டணம் இனி நம் கோட்டை!' என்ற மமதையில் பிரிட்டிஷ் படைகள் பேயாட்டம் ஆடின. ஆர்க்காட்டு நவாபு பல்லிழந்த பாம்பாய் தன்மாளிகையில் சுருண்டுகிடங்

தான். அவன் படைகளையும் துரோகி தொண்டைமானின் படைகளையும் குற்றேவல் கொண்டு வெள்ளைப் படைகள் நாட்டில் புரிந்த அநீதிகள் அளவிட்டுரைக்க இயலாதவை. இந்நிலைமைகளை எல்லாம் கண்ட தமிழ் மக்கள், நெஞ்சம், கொல்லன் உலைபோலக் கொதித்தது. 'கோட்டை என்றால் சிரங்கப்பட்டணந்தான் கோட்டையோ? வீரர்கள் என்றால் திப்புவும் ஐதருந்தான் வீரரோ? நாமெல்லாம் மனிதர்கள் அல்லவோ? நம் நரம்புகளில் வீரக்குருதி-தன்மான இரத்தம்-ஓடவில்லையோ? தமிழகத்துக் கோட்டைகள் எல்லாம் என்ன, வெறும்பஞ்சுப்பொதிகளோ? பார்ப்போம் ஒரு கை இந்தப் பறங்கிப் படைகளை! 'தண்ணீர் விட்டோ வளர்த்தோம் சர்வேசா! இந்தச் சுதந்தரப் பயிரைக் கண்ணீரால் காத்தோம்' என்று அவர்கள் இதயம் முழங்கியது. அதிலும் சிவகங்கைச் சீமையிலிருந்த சுதந்தர வெறி சொற்களால் வரம்பிட்டு உரைக்கும் தரத்ததன்று. காடே நாடாய் இருந்த பெரிய மருதுவினும் 'நாடே வாழ்வாக' இருந்த சின்ன மருதுவுக்கு இருந்த சினம் அஞ்சத்தக்கது. 'ஆர்க்காட்டு நவாபுகளையும் வெள்ளைத் துரைமார்களையும் செக்கிலிட்டு ஆட்டிச் சக்கையாய்ப் பிழிந்து தொண்டித் துறைமுகத்தில் தூக்கி எறியவேண்டும்!' என்று அவன் துடித்துக்கொண்டிருந்தான்.

இந்நிலையில் ஒருநாள்— ஆம் —1801-ஆம் ஆண்டு, பிப்பிரவரி மாதம், இரண்டாம் தேதி, கங்கைக் கரையுடைந்து வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தது போலத் தென்பாண்டி நாடெங்கும் சுதந்தர வீரர்கள் கத்தியைச் சுழற்றிக்கொண்டு வீரநடை போட்டார்கள். பாளையங் கோட்டைச் சிறைக் கதவுகளை விடுதலை வீரர்களின் துணைகொண்டு நொறுக்கி எறிந்துவிட்டு வெளிக்கிளம்பிய ஊமைத்துரை, வீரர் பட்டாளத்திற்குத் தலைமை தாங்கினன். வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மனைக் கொன்றபின் தரைமட்டமாக்கப்பட்டுக் கிடந்த பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்

கோட்டை ஆறே நாட்களில் முன்னினும் உறுதியோடு எழுந்து நின்றது; 'வெள்ளையனே வா! உன் நெஞ்சாழத்தைக் காண்போம்!' என்று அறை கூவியது. மீண்டும் தொடங்கியது சுதந்தரப் போர். பாஞ்சைக் கோட்டையைத் தகர்க்க இம்முறை நடந்த கடும்போர் 1801-ஆம் ஆண்டு, பிப்பிரவரி மாதம், 9-ஆம் தேதி முதல் மே மாதம் 24-ஆம் தேதி வரை 104 நாட்கள் நடந்தன. இறுதியில் பேய்வாய்ப் பீரங்கிகள் பாஞ்சைக் கோட்டையைப் பிளந்தன. ஆயினும், சுதந்தர வீரர்கள் நெஞ்சையோ அவர்களின் ஒற்றுமை உணர்ச்சியையோ—ஒரு சிறிதும் அப்பீரங்கிக் குண்டுகளால் உடைக்க முடியவில்லை. பாஞ்சைப்பதியைவிட்டு வெளியேறிய ஊமைத்துரை இம்முறை தன் அண்ணனைப்போல் நரிவாழும் குகைக்குள் நுழையவில்லை. சுதந்தரச் சிங்கங்கள் வாழும் சிவகங்கைச் சீமைக்குள்ளேயே நுழைந்தான். விழுப்புண்பட்டுவந்த வீரர் திலகத்தைச் சிவகங்கை மக்கள் பல்லக்குகளுடன் சென்று கொட்டு மேளத்துடன் ஆரத்தி எடுத்து அன்பு கூர்ந்து வரவேற்றார்கள் தங்கள் நாட்டு எல்லையில். என்னே அவர்களின் சுதந்தர உணர்ச்சி! சுயமரியாதை உள்ளம்! வீரப்பெருமகனைத் தன் மகனைப்போல அன்போடு ஆரத்தழுவி வரவேற்றுத் தன் எழில்பூத்த இல்லத்திலேயே விருந்தினனாக வைத்திருந்தாள் ஒரு தாய். அந்தத் தமிழ்த்தாய் யார் என்று நினைக்கிறீர்கள்? நம் அரும்பெறல் மாணிக்கங்களாகிய மருதுபாண்டியர்களை ஈன்ற முதுகுடிப் பிறந்த மூதின் மகளே அவள். இந்த உண்மையை 'புதுக்கோட்டை வரலாறே' கூறுகிறது.[63]

---

63. (i) 'Panchalamkuricchi was captured on the 22nd of May, 1801, and on capture of the Fort, the rebels fled to Sivaganga, then ruled by the Marudus who had an army of 20,000 men armed

மருதுபாண்டியருக்கும் ஊமைத்துரைக்கும் இடையே இத்தகைய உறவு ஏற்படக் காரணம் என்ன? இவ்வினவிற்கான விடையை அறிஞர் கால்டுவெல் தம் நூலுள் ஆராய்ந்து கூறுகிறார். 'பாஞ்சாலங்குறிச்சி மன்னர் தம் கோட்டை பிடிபட்டதும் ஏன் சிவகங்கைச் சீமைக்குப் பறந்து சென்றார் என்று கேட்கலாம். அவர் அவ்வாறு சென்றதன் காரணம் தம்மை அடைக்கலமாக ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க நாடாக அப்போது இருந்தது சிவகங்கைச் சீமை ஒன்றே. புதுக்கோட்டைத் தொண்டைமானோ, வெள்ளையர்களின் மிக நெருங்கிய நண்பனாய் இருந்தான். அதோடு இரண்டு ஆண்டுகட்கு முன்னேதான் வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மனை வெள்ளையரிடம் பிடித்துக் கொடுத்தான். இராமநாதபுரம் சேதுபதியும் வெள்ளையர் பக்கமாகவே இருந்தான். வெள்ளையர் தயவுமட்டும் அவனுக்கு இல்லாதிருந்தால், எப்பொழுதோ மருதுபாண்டியர் அவன் சீமையைக் கைப்பற்றி இருப்பர். மேலும், அவனுக்குத் தன் உறவினர்களுக்குள்ளேயே மைலப்பன் என்ற ஒரு பகைவன் இருந்தான். வெள்ளையருடைய படைவலியும் கண்காணிப்புந்தான் அவன் சூழ்ச்சிகளை அடக்கிவைத்திருந்தன.

---

with muskets, matchlocks or spears. Palankeens were taken in procession with the sound of music and wavings of light (Arati) to Siruvayal, when they were lodged in the house of the mother of Marudus.'

—A General History of the Pudukkottai State, pp. 308—309.

(ii) இந் நிகழ்ச்சியை நினைவிற்கொண்டே இப்போதும் சிவகங்கை மக்கள் தங்களுள் யாரேனும் ஒருவர் கவலை மிகுதியால் மனம் குன்றியிருக்கக் கண்டால் 'மருதுவுக்குத்தான் சனி கொட்டு மேளத்தோடு வந்தது, உனக்கென்ன வந்தது?' என்று கேட்கின்றனர்.

மற்றும் இராமநாதபுரம் நெடுங்காலமாகவே வெள்ளை யரால் நியமிக்கப்பட்ட தென்பகுதிக் கலெக்டருக்குத் தலைமை அலுவலகமாய் இருந்தது. கர்நாடகம் முழுவதும் வெள்ளையர் ஆக்கிரமிப்புக்கு இரையாகிய பின்னும், இராமநாதபுரம் கலெக்டர் லூஷிங்டனுடைய அதிகாரத் திற்கே அடங்கி இருந்தது. அதன் நிருவாகம் முழுவதையும் லூஷிங்டனின் தலைமை சிப்பந்தி ஒருவனே கவனித்து வந்தான் ....இக்காரணங்களால் இராமநாதபுரத்தில் கட்டபொம்மனும் அவன் தோழர்களும் அடைக்கலம் புகுவது என்பது ஒருநாளும் இயலாத காரியம். ஆனால், அதே நேரத்தில் எந்த மருதுபாண்டியர் தூண்டுதலின்மேல் அவர்கள் புரட்சி விளைத்தார்களோ, அவர்கள் சீமையி லேயே அடைக்கலம் புகுவது இயற்கை. நமக்குக் கிடைக்கக் கூடிய ஆதாரங்கள் சிலவற்றிலிருந்து சிவகங்கைக்கும் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்கும் கடிதத் தொடர்பு இருந்தது லூஷிங்டனுக்கே தெரியும் என்பது புலனாகிறது.[63A] ஆனால், பாஞ்சைப் போர் முடியும்வரையில் மருது பாண்டியர் களிடம் இதுபற்றி லூஷிங்டன் எதுவும் கண்டுகொள்ள வில்லை. ஒரு சமயத்தில் ஒரு பாளையக்காரரோடு போர் நடத்துவதே அறிவுடைமை என்று அவன் கருதினான்!'

இது கால்டுவெல்லின் தெளிவான ஆராய்ச்சி. 'திரு நெல்வேலி வரலாற்று' ஆசிரியர் கூறும் இவ்வுண்மை யோடு செவிவழிச் செய்தியாக வழங்கிவரும் கருத் தொன்றும் இங்கே நாம் கவனித்தற்கு உரியது.

ஆந்திர நாட்டினின்றும் பஞ்சப்பேய்க்கும் மகம்மதி யரின் மதமாற்றக் கொடுமைக்கும் அஞ்சித் தென்பாண்டிச் சீமையில் பாஞ்சைப்பதிக்குக் குடியேறிக் குடிசைகளில்

63-A. இவ்வாறு கால்டுவெல் கூறும் வாசகத்தின் உண்மையை விளக்கவல்ல சில சான்றுகளை இந்நூலின் பிற்சேர்க்கையில் காண லாம். பார்க்க—பிற்சேர்க்கை : III—4.

வாழ்ந்த கம்பளத்து நாயக்கர் கூட்டத்தை அப்போது அப்பகுதியை ஆண்டுவந்த ஜெகவீரபாண்டியன் கண்டான்; புதியவர்களாய் வந்து குடியேறிய அவர்களை அணுகி, 'உங்கட்கு என்ன வேண்டும்?' என்று கேட்டான். அவர்கள், 'எங்கட்கு வேறொன்றும் வேண்டாம்; நாயை முயல் துரத்திய இடம் அதோ இருக்கிறது. அந்த இடத்தை எங்களுக்கு இனாமாக வழங்கவேண்டும்' என்றார்கள். மன்னவனும் இசைந்தான். ஒருநாள் கம்பளத்து நாயக்கர்கள் தங்கள் குலதெய்வத்திற்குப் பூசைபோட்டுக் கொண்டிருந்தபோது ஒரு முதியோள்மீது மருள் வந்தது. தெய்வமுற்ற அம்மூதாட்டி, 'அரசர் கொடுத்த இடத்தில் கோட்டை ஒன்று கட்டுங்கள். உங்கட்கு யோகம் பிறக்கும்' என்றாள். 'தாயே, நாங்கள் ஏழைகளாயிற்றே!' என்றனர் கூடியிருந்த கம்பளத்தார். 'கவலை வேண்டா. அடுத்துள்ள சிவகங்கைச் சீமையை நண்ணுங்கள். அந்நாட்டை ஆளும் மருதுபாண்டியர்கள் உங்கள் ஆவலை நிறைவேற்றுவார்கள்' என்றாள் மருளுற்ற மங்கை. 'அரசரிடம் ஆண்டிகள் எவ்வாறு செல்வது?' என்று மீண்டும் குறையிரந்தார்கள் நாயக்கர்கள். 'அஞ்ச வேண்டா. சிவகங்கையை ஆளும் மருதரசருக்குச் சேவற் சண்டை[64] என்றால் உயிர். அதற்காகச் சேவல்களை வளர்ப்பதில் அவருக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. எனவே, அச்சேவல்கட்குக் கம்புத் தானியத்தை வண்டிகளில் பொதிகளாய் ஏற்றிக்கொண்டு அவரிடம் செல்லுங்கள். அவர் உங்களை இன்முகத்தோடு வரவேற்று ஆவன செய்வார்' என்றாள் அந்த அரிவை. அவள் வாக்குப் பலித்தது. கம்பளத்தார்க்கு யோகம் பிறந்தது. பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டை மருதரசர் ஆதரவால் கண்டவர் மயங்கும் வண்ணம் எழுந்தது. அக்

---

64. பார்க்க: பிற்சேர்க்கை எண். III—5.

கோட்டைக்குத் 'தச்சு'ச்[65] செய்யக் கம்பளத்தாரின் அழைப்பை ஏற்றுச் சென்றாராம் மருதரசர். அப்போது கம்பளத்தார் அன்பில் சிக்கிய அவர், 'உங்கட்குத் துன்பம் உற்றவேளை எனக்குத் தெரிவியுங்கள். நான் உங்களைக் காப்பாற்றுவேன்' என்று உறுதிமொழி கொடுத்தாராம். அதை எண்ணியே—நம்பியே—ஊமைத்துரை தனக்கு இடர்வந்த நேரத்து மருதரசரை நாடினாராம்.

ஊமைத்துரையின் துயரக்கண்ணீர் மருது பாண்டியர் மனத்தை - சிறப்பாகச் சின்ன மருதுவின் உள்ளத்தை - உருக்கியது. இன்பமாய் இருந்த காலத்திலும் துன்பம் உற்ற வேளையில் ஒன்றிய உள்ளத்தினர் ஆதல் அன்றோ தலையாய நண்பர்களின் தனிப்பண்பு? அப்பண்பு வழி இயங்கியது தமிழ்நாட்டுச் சுதந்தர வீரர்களின் வாழ்க்கை.

பாஞ்சைப்பதியை விட்டு வெளியேறிய ஊமைத்துரை, சிவகங்கைச் சீமையில் அடைக்கலம் புகுந்து விட்டான் என்ற செய்தி வெள்ளைத் தளபதிகள் காதில் ஆயிரந் தேள்கள் ஒரே சமயத்தில் கொட்டியது போலப் போய்ச் சேர்ந்தது.

'மருது பாண்டியரை வெல்வது எப்படி!' என்று அவர்கள் மனம் கலங்கினார்கள். ஆனாலும், 'பீரங்கியின் பலம் இருக்கிறது; தமிழகத்தில் தமிழனையே காட்டிக் கொடுக்கும் தமிழர்களும் இருக்கிறார்கள்; நச்சுக் குண்டுகளால் - முடியாவிட்டால் - நயவஞ்சகத்தால் வெல்வோம்!' என்று திட்டமிட்டார்கள் பரதேசித் தளபதிகள்.

தென்னாட்டின் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றதும் லூஷிங்டன் மருதுவை அழைத்துச் சிவகங்கைச் சீமையின் முதல் தலைவராகிய சசிவர்ணர் வழிவந்தவர்களே மருது பாண்டியர் என்பதற்கும் அவர்கள் சீமையை ஆளும் உரி

65. கட்டடத்திற்கு அடித்தளம் சமைத்தலைத் 'தச்சு' என்பது பாண்டிநாட்டு வழக்கு என்பர்.

மையைப் பெற்றதற்கும் உரிய ஆதாரங்களைக் காட்டும்படி வற்புறுத்தினன். தாம் வேறு சாதியைச் சேர்ந்தவர் என்ற காரணத்தை வைத்துக்கொண்டு வெள்ளையன் சதி செய்ய விரும்புகிருன் என்பதை அறிந்துகொண்டார் வெள்ளை மருது. 'நாடோடியாக வந்தவன் நாடாளும் உரிமை படைத்த என்னை 'அதிகாரம் பெற்ற ஆதாரம்' காட்டக் கட்டளை யிடுவதா!' என்று ஆத்திரங் கொண்டார்.[66] எனவே, அறிஞர் கால்டுவெல் கூறுவதுபோல, 'இனி வெள்ளையர்க்கு வளைந்து கொடுப்பதினும் வாளேந்திப் போர்புரிவதே தவிர்க்க முடியாத ஆபத்தினின்றும் தப்பு வதற்கான நல்லவழி' என்று முடிவு செய்தனர் மருது பாண்டியர். அதோடு சென்னை அரசாங்கத்திற்கு ஒரு கடிதமும் எழுதினராம் மருதரசர். அதில் தென் பாண்டி நாட்டில் மூளும் கலகங்கட்கு எல்லாம் லூஷிங்டனின் குறும்புகளே காரணம் என்றும், எனவே அவனை மாற்றி விட்டு வேறு கலெக்டரை நியமிக்க வேண்டும் என்றும் அதில் வரைந்திருந்தனராம்.[67]

ஊமைத்துரை அடைக்கலமாகப் புகுந்த சிவகங்கைச் சீமையின் நிலையை நேரில் கண்டறிந்த கர்னல் புல்லர்ட்டன் தன் அறிக்கை ஒன்றில் சித்திரித்துக் காட்டியுள்ளான். அது வருமாறு :[68]

'சிவகங்கை அல்லது சிறியமறவர் நாடு கிழக்கே கடற் கரையிலிருந்து மேற்கே மேலூர் மதுரை ஜில்லாக்கள்

---

66. மருதாசரிடம் லூஷிங்டனைத் திருத்தி செய்யக்கூடிய ஆதாரம் ஒன்றுமில்லை என்பது கால்டுவெல் கருத்து. பார்க்க : Caldwell's History of Tinnevelly : Page 215.

67. (i) Caldwell's History of Tinnevelly: Page 215.
(ii) பார்க்க : பிற்சேர்க்கை எண் : III—5.

68. See Caldwell's History of Tinnevelly : Page 211.

வரையும், வடக்கே தொண்டைமான் நாடு வரையும், தெற்கே பெரிய மறவர் நாடு (அல்லது இராமநாதபுரம்) வரையும் சுமார் ஐம்பது மைல் நீளமும் நாற்பது மைல் அகலமுமுள்ள நிலப்பரப்பாய் அமைந்திருந்தது. ஆறுகளும் செயற்கை நீர்த்தேக்கங்களும் சிறிய அளவிலிருந்த போதி லும், அதிகமான முட்களும் புதர்களும் நாடு முழுவதும் வளர்ந்திருந்தமையால், தானியங்களைப் பயிரிடத் தகுதி யற்ற நிலமாயிருந்தது. சுமார் நாற்பது மைல் சுற்றளவுள்ள காளையார் கோவில் காட்டின் நடுவில் அமைந்துள்ள காளை யார் கோவில் படையெடுப்புக்களுக்குத் தக்க பாதுகாவ லான இடம். அது அரண்களாலும் தற்காப்பு வசதிகளா லும் பலப்படுத்தப்பட்டிருந்தது, காடுகளிலும் அதைச் சுற்றிலுமுள்ள நாட்டிலும் கால்நடைகள் அதிகமா யிருந்தன. கத்தி, வாள், ஈட்டி, வேல், துப்பாக்கி முதலிய வைகள் தாங்கிய பன்னிரண்டாயிரம் வீரர்களைத் தேர்ந் தெடுக்கத்தக்க அவ்வளவு அதிக மக்கள் தொகையிருந்தது. அம்மக்கள் அருகே வாழ்ந்த கள்ளர்களை விடச் சிறிது நாக ரிகமுடையவர்களாயிருந்த போதிலும், கலை தொழில் முதலியவை சிவகங்கை நாட்டில் சிறிய அளவிலேயே விருத்தியடைந்திருந்தன'.

[69]பாஞ்சாலங்குறிச்சி பிடிபட்ட ஐந்து நாட்களுக்குப் பின் 1801-ஆம் ஆண்டு, மே மாதம், 28-ஆம் தேதி வெள் ளைப் பட்டாளம் முழுவதும் நாகலாபுரத்தில் மேஜர் ஷெப் பர்டு தலைமையில் குழுமியது. இப் பட்டாளத்தோடு மேஜர் க்ரே தலைமையில் வந்த இன்னொரு பட்டாளமும் சேர்ந்து

---

69. சிவகங்கைச் சிங்கங்கட்கும் வெள்ளையர்க்கும் இடையே நடந்த கடும் போரில் நேரடியாகக் கலந்துகொண்டவன் வெல்ஷ் என்ற வெள்ளைத் தளபதி. அவன் எழுதியுள்ள 'ராணுவ நினைவு கள்' என்ற பயன் செறிந்த நூலே நாம் இனி ஆராய இருக்கும் பகுதிக்குப் பெருந்துணையாக அமைந்துள்ளது.

கொண்டது. மே மாதம், 29-ஆம் தேதி இராமநாதபுரத்திற்குரிய பலம் வாய்ந்த கமுதிக் கோட்டையை மருதுவின் படை பிடித்துக்கொண்டது. இதை அறிந்ததும் வெள்ளைப் படைகள் அக் கோட்டையை விடுவிக்க விரைந்தன. பலத்த போருக்குப்பின் கமுதிக் கோட்டை வெள்ளையர் உடைமையாயிற்று. கோட்டையின் பாதுகாப்பிற்காகச் சிறு படையை இங்கே விட்டுவிட்டு, வெள்ளைப்பட்டாளம் நாகலச்சேரியிலிருந்து நாற்பத்தாறு மைல் தூரத்தில் உள்ள திருப்பூவனத்தை அடைந்தது. சிவகங்கைச் சீமையில் முதன்முதலாக வெள்ளைப்படைக்கும் மருதுவின் வீரர்கட்கும் மோதல் ஏற்பட்ட இடம் இதுவே. அல்லும் பகலும் மருதுவின் படை ஆங்கிலேயச் சேனைக்கு வெற்றிலைத் தோட்டத்திலிருந்தும் வேறு இடங்களிலிருந்தும் ஆருத் துயர் விளைத்தது.

ஜூன் மாதம் 4-ஆம் தேதி மேஜர் கிரகாம் என்பவன் படைப் பிரிவையும் அதற்குத் துணைபோன மேஜர் ஷெப்பர்டின் படைப்பிரிவையும் மருதுபாண்டியர் சேனை கடுமையாகத் தாக்கியது.

ஜூன் மாதம் 7-ஆம் தேதி வெள்ளைப்படை மெள்ளத் திருப்பூவனத்தை விட்டுத் திருப்பாச்சேத்திக்கு நகர்ந்தது. திருப்பூவனத்திலிருந்து எட்டரை மைல் தூரத்திலுள்ள திருப்பாச்சேத்திக்கு வருவதற்குள் வெள்ளைப் பட்டாளம் சுதந்தர வீரர்கள் கையில் பட்டஅவதி சொல்லிமுடியாது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நடைபெற்ற போரில் மேஜர் கிரே தன் உயிரையே இழந்தான். அவன் நெஞ்சைக் குறிபார்த்துச் சுட்ட மருது பாண்டியர் படை தனக்கு இருந்த ஆத்திரத்தில் அவன் பிணத்தையும் கண்டதுண்டமாக்கிவிட்டது. மருது பாண்டியர் படைவீரர்களுள் அறுபது எழுபதுபேர் வெட்டுண்டு மாண்டனர். ஆங்கிலப் படைகள் கண்ட சேதமும் அதிகம். படைத் தளபதிகளுள் பலர் படுகாயப் பட்டனர். இங்கிலையில் லேப்டினன்ட் பார்மின்டன், லேப்டி

னன்ட் ஸ்டுவர்ட்டு என்ற இருவரும் மருதிருவர் படை தங்கி யிருந்த பக்கத்துக் காடு ஒன்றில் படையுடன் புகுந்து தாக்கினர். சினங்கொண்ட சுதந்தர வீரர்கள் வெள்ளைப் படையோடு வீரப் போரிட்டு அப்படை புறமுதுகு காட்டும்படி செய்தார்கள். அதோடு படைவீரர்களிடமிருந்து தளபதி பார்மின்டனைத் தனியாகப் பிரித்துவைத்து நையப் புடைத்தார்கள். ஐந்து முறை உடலைக் குத்திக் குத்திப் புண்ணாக்கினார்கள்; லெப்டினன்ட் கர்னல் ஸ்டுவர்ட்டின் மோவாய்க்கட்டையை நொறுக்கினார்கள். துணைக்கு வந்த வெள்ளைப் படைகளை அறுநூறு எழுநூறு விடுதலைச் சகாக்கள் ஒன்றுதிரண்டு உழக்கி எறிந்தார்கள். இந்த ஒருநாள் போரில் மட்டுமே கர்னல் வெல்ஷ் கணக்குப்படி மேஜர் கிரே கொல்லப்பட்டான்; பிளாக்கர், கோல், பார் மின்டன், ஸ்டுவர்ட்டு என்னும் தளபதிகள் படுகாயமுற்றார்கள். படைவீரர்களுள் 16 பேர் உயிரிழந்தனர்; முப்பத்தைந்து பேர் புண்பட்டனர்.

ஜூன் மாதம், 10-ஆந்தேதி வெள்ளைப்படை வைகைக் கரை வழியாக விரைந்தது. காட்டு வழியே கடுகிச் சென்று கொண்டிருந்த ஏகாதிபத்திய வெறியர்களை மானாமதுரைக்கும் பார்த்திபனூருக்கும் இடையே மூவாயிரம் சுதந்தர வீரர்கள் தங்கள் முழு பலத்தையும் பயன்படுத்தித் தாக்கினார்கள். அந்நியப் படைகள் பலத்த இழப்புக்கு இரையாயின. பத்து ஐரோப்பியரும் எண்பத்து ஆறு கூலிப் படைஞரும் இப்போரில் உயிரிழந்தனர் என்பது வெள்ளையர் கணக்கு. நம் வீரர்கள் அடைந்த இவ் வெற்றிக்குச் சிவகங்கைச் சீமையின் பூகோள அமைப்பே பெருந்துணையாய் இருந்துவிட்டது என்பது வெள்ளையர் கருத்து.

பார்த்திபனூரை அடைந்த வெள்ளைப் பட்டாளங்கள் கிடுக்கிக்குள் அகப்பட்டது போலச் சிக்கிக்கொண்டன. சுற்றிலும் காடு; தப்பத் திசை தெரியவில்லை. பகற்பொழுதும், வெள்ளைச் சிப்பாய்களைச் சுதந்தர வீரர்

களிடம் பத்திரமாக ஒப்படைத்துவிட்டு விரைவாகவே விடை பெற்றுக்கொண்டது. ஒரே இருள். மருது படைக்கோ, திருவிழா! விருந்து! அன்று தங்கட்குக் கிடைத்த அனுபவத்தைப் பற்றிக் கர்னல் வெல்ஷின் நாட் குறிப்பு, 'எங்கட்கு ஒரு வினாடியும் ஓய்வில்லை. இரவெல் லாம் துன்பம். எங்கள் தளபதியின் குரல் பொழுது புலர்ந் ததுமே எங்கட்கு இனியதாயிருந்தது' என்று கூறுகிறது.

விடியற்காலம் வந்தது. 'தப்பினோம்!' என்று புறப் பட்டது பதினொரு மைல் தொலைவில் உள்ள பரமக்குடியை நோக்கி வெள்ளைப் பட்டாளம். பரமக்குடி மக்களிடம் வெள்ளைப் பட்டாளம் மருதுவின் படை பற்றி உளவு விசாரித்தது. அவர்கள் கூறிய பதில்களைக் கேட்ட வெள்ளைத் தளபதிகள், 'இவர்களை நம்புவதைவிட நம்பா மல் இருப்பதே மேல்' என்ற முடிவுக்கு வந்தார்கள். நாடு பிடித்து ஆள விரும்பிய நாடோடிகட்குக் குடிமக்கள்மேல் அவ்வளவு அன்பு! நம்பிக்கை!

ஜூன் மாதம், 12-ஆம் தேதி பரமக்குடியிலிருந்து 12 மைல் தொலைவிலுள்ள சத்தமரம் என்ற இடத்திற்கு ஆங்கிலப் பட்டாளம் விரைந்தது. அங்கிருந்து 'இனி சிவகங்கைச் சீமைக்குள் விஷயம் தெரியாமல் நுழையக் கூடாது' என்ற எண்ணத்தோடு ஜூன் மாதம், 14-ஆம் தேதி இராமநாதபுரம் சேர்ந்தது. அங்கே அப்போது இருந்த கர்னல் மார்ட்டின் சிவகங்கைச் சீமையைப் பற்றிய உளவுகள் பல தெரிந்தவனெனக் கருதப் பட்டான். உதைபட்டு வந்த வழியில் பருக நீருமில் லாமல் பல இடங்களில் வெள்ளைப் பட்டாளம் தவித்துப் போனது. ஓரிடத்தில் ஆற்றின் கரையில் எட்டடி ஆழ முள்ள கிணறு தோண்டித் தண்ணீர் குடித்ததாம். ஆங்கிலப்படை. பாவிகட்குப் பசித்தபோது நீர்கொடுப்பது கூடப் பாவம் என்று கருதியது இயற்கை போலும்! இப்படிக் காய்ந்து வந்த படை இராமநாதபுரத்தில்

ஆறு நாட்கள் ஓய்வு கொண்டது; குடித்துக் கூத்தாடியது.

இராமநாதபுரத்தை அடைந்த கர்னல் அங்கினியூ அம் மாவட்டத்தின் வடபகுதி முழுவதும் சுதந்தர வீரர்களின் பாசறையில் இருப்பதைக் கண்டான். இந்நிலையில்—அவன் மிகவும் மனம் உடைந்த நிலையில்—மதுரைக்கு ஜூலை மாதம், 4-ஆம் தேதி போய்ச்சேர்ந்தான். இராமநாதபுரத்திலிருந்து மீண்டும் புறப்பட்ட வெள்ளைப் பட்டாளம், இருபது மைல் தொலைவில் உள்ள கமுதிக்கோட்டையில் ஜூன் மாதம், 22-ம் தேதி முகாம் இட்டது. பழமனேரி ஆற்றங்கரையில் உள்ள இக்கோட்டை சிறியதாயினும், மிக்க பலம் வாய்ந்தது என்பதை முன்பே அறிந்திருக்கிறோம். இக் கோட்டையில் குளமும் களஞ்சியமும் உண்டு. இங்கு வந்தபின் நடந்த பல சிறு சிறு நிகழ்ச்சிகட்குப்பின் ஆங்கிலப் படை ஜூலை மாதம், 24-ஆம் தேதி திருப்பத்தூருக்கு அருகில் உள்ள திருக்கடையூரை அடைந்தது. இங்குத்தான் திண்டுக்கல் வழியே வந்துகொண்டிருந்த கர்னல் இன்ஸ் என்பான் படை மதுரையிலிருந்து வந்துகொண்டிருந்த கர்னல் அக்கினியூவின் படையோடு சேர்ந்துகொண்டது. இவ்விரு படைகளையும் சேர விடாதபடி வீரப் போர் புரிந்தனர் விடுதலை வீரர்.

நத்தத்திலிருந்து புறப்பட்ட கர்னல் இன்ஸின் படை புரட்சி வீரர்களால் பட்ட அல்லல் சொல்லி முடியாது. சிங்கப்பிடாரியிலும் மண்ணப்பச்சேரியிலும் இன்ஸின் படையை நையப் புடைத்தார்கள் மருதுவின் வீரர்கள். இப்போரில் காப்டன் ஹிட்லண்டு என்பவனும் லெப்டினண்ட் பிர்ந்து என்பவனும் படுகாயமுற்றனர். ஐந்து ஐரோப்பியரும் கொல்லப்பட்டனர். இருபத்து நான்கு படைவீரர் படுகாயமுற்றனர் வெள்ளையர் கணக்குப்படி. இந்நிலையில் கர்னல் இன்ஸ், புதுக்கோட்டைத் தொண்டைமான் தன் துரோக சிந்தைக்கு அறிகுறியாக அனுப்பிவைத்த கூலிப்

படைகளுடன் வந்து சேர்ந்தான். தங்கட்கு எதிராகத் தொண்டைமானின் கூலிப்படைகள் சிவகங்கைச் சீமையில் கால் வைத்த இந்நாளிலேதான் மருது பாண்டியர்கள் தீப் பந்தங்களை எறியும் முறையைக் கடுமையாக மேற்கொண்டார்கள்.

ஒருவாறு கர்னல் இன்ஸின் படையும் அக்கினியூவின் படையும் சேர்ந்து ஏழாயிரம் வீரர்கள் கொண்ட பெரும் படையாயிற்று. இப்படை ஒக்கூரை நோக்கிப் புறப்பட்டது. ஜூன் மாதம், 28-ம் தேதி ஒக்கூரைப் பிடிக்க வெள்ளைப் படைகள் போரிட்டன. அவற்றை எதிர்த்து மருதிருவர் நடத்திய போராட்டத்தில் நாலாயிரம் சுதந்தர வீரர் ஆர்வத்துடன் பங்கு கொண்டனர். பகலெல்லாம் ஒக்கூரைப் பிடிக்கப் பெரும் போர் புரிந்த பறங்கிப் படை, பொழுது சாய்ந்ததும் அந்த அழகிய ஊரைத் தீவைத்துச் சாம்பலாக்கியது.

ஜூலை மாதம், 29-ஆம் தேதியிலிருந்து ஆங்கிலப்படை ஒவ்வோர் அங்குலத்தையும் கடக்க எண்ணற்ற உயிர்களைப் பலிகொடுக்க நேர்ந்தது. கரடு முரடான பாதைகளிலும் காடடர்ந்த பகுதிகளிலும் வெள்ளைப் பட்டாளம் சிக்கித் தவித்தது. சிறுவயலை—சின்ன மருதுவின் தலைநகரை—நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்த வெள்ளைப் படையை எதிர்த்துக் கடும்போர் உடற்றினர் உரிமைக்காகப் போராடிய உத்தமர்கள்.

ஜூலை மாதம், 30-ஆம் தேதி அழகிய சிறுவயல் நகரம் கோரமாகத் தாக்கப்பட்டது. அத்தாக்குதலில் 540 வெள்ளையரும், மலாய் நாட்டுத் துப்பாக்கிக்காரர்களும், மூன்று கூலிப் பட்டாளமும் கலந்துகொண்டார்கள். கர்னல் அக்கினியூவின் தலைமையில் நடந்த இக்கடுந் தாக்குதல் முடியும்வரை மருதுவின் படைவீரர்கள் தங்கள் ஆற்றலை எல்லாம் பயன்படுத்தித் தடுத்தார்கள்; எதிர்த்தார்கள். ஆனால், பீரங்கிகளின் கனல் மழைக்கு ஆற்றாது

மருதுவின்படை தளரநேர்ந்தது.தாங்கள் தளரினும் தங்கள் அருமைத் திருநகராகிய சிறுவயல் பகைவர் கைக்குள் அகப் படக் கூடாது என்று எண்ணிய சுதந்தரவீரர்கள் தங்கள் கையாலேயே தங்கள் நகர்க்குத் தீ வைத்தார்கள்.

'நான்கண்ட இந்திய நகரங்களுக்குள்ளேயே எளிமை யும் அழகும் ஏற்றமும் பொருந்தியநகரம்' என்று வெள்ளைத் தளபதி ஒருவனாலேயே[70] போற்றப்படும் சிறப்புவாய்ந்த சிறுவயல் நகரம் செந்தீக்கு இரையாகியது. விடுதலை வீரர் களால் தீ வைக்கப்பட்ட அத்திருநகரம், 'எனக்கும் தேச பத்தியும் தன்மானமும் உண்டு. கற்புடைய மகள்போல அனல் வாய்ப்பட்டு அழியினும் அழிவேனேயன்றி, அந்நியர் கைப்படேன் !' என்று எழுநாவிட்டு எரிந்தது. காற்றுத் தேவனும் சுழன்று சுழன்று அடித்து அக்கற்புடை நகரின் ஆசையை நிறைவேற்ற நெடுநேரம் குற்றேவல் புரிந்தனன். இறுதியாகத் தீப்பிழம்பாய்க் காட்சி அளித்த அந்நகரையே வெள்ளைப்பட்டாளம் ஜூன் மாதம், 30-ஆம் தேதி கைப் பற்ற முடிந்தது.[71]

---

70. (i) The Mardoo's place, and that of Shevatatomby, were conspicuous for neatness more than grandear and though small, were extremely solid and well built. The streets, one of which had an avenue in it, were broad and regular and the whole town claimed a superiority over any I had ever seen in India.

(ii) பார்க்க : மானங்காத்த மருதுபாண்டியர்—பக்கம்: 69–70

71. The Marudus showed their determination and spirit at the outset of the final struggle of 1801 by setting their handsome village on fire, to prevent it being made use of by the English force.

பார்க்க : Caldwell's History of Tinnevelly p. 214

சிறுவயல் நகரைப் பிடித்த வெள்ளைப்பட்டாளம், அடுத்துக் காளையார் கோவிலைப் பிடிக்கப் படாதபாடு பட்டது. அதுபற்றிய விவரங்களை ஆராயுமுன் இப் போரோடு தொடர்புடைய வேறு சில முக்கிய நிகழ்ச்சிகளும் வேறு திசையில் நடைபெற்றன. நாம் சிறிது முன்பு மருதிருவர் படை இராமநாதபுரத்தின் வடபகுதியைத் தன் வயமாக்கிக் கொண்டதன் விளைவாக அப்பகுதி முழுவதும் புரட்சி வீரர்களின் பாசறையாய் விளங்கியது என்பதை அறிந்தோமல்லவா? இராமநாதபுரத்தின் வடபகுதியைக் கைப்பற்றிய மருதுவின் படை இராமநாதபுரத்தையே கைப்பற்றிவிடும் என்ற நிலை ஏற்பட்டது. வெள்ளையர் பெரிதும் கலங்கினர். கலெக்டர் லூஷிங்டனே, 'என்ன ஆனாலும் சரி! நடப்பது நடக்கட்டும்! சிவகங்கைப் போர் முடியட்டும் பார்த்துக் கொள்ளலாம்!' என்று தன் இரு கண்களையும் இறுக மூடிக்கொண்டிருந்தான். அவ்வளவு பயம் அவனுக்கு! மருதிருவர் படையோ, கமுதிக்கோட்டையை எப்படியாவது கைப்பற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆவலால் பலமாகத் தாக்கிக்கொண்டிருந்தது; வெள்ளையர் வசமிருந்த திருப்பத்தூர்க் கோட்டையைத் தாக்கி வெற்றிக்கொடியைப் பேரார்வத்துடன் உயர்த்தியது. இவ்வாறு வேறு வேறு முனைகளில் மருதிருவர் படை கடும்போர் புரிந்துகொண்டிருக்கும் வேளையில் கடலிலும் போர் மூண்டது. ஆம். இந்தியாவின் முதல் விடுதலைப்போர் நீர்மேலும் நடந்தது; நிலத்தின் மேலும் நடந்தது. சிவகங்கைச் சீமை உள்நாட்டிலேயே அமைந்திருந்தாலும், சீமை பிரிந்தபோது சேதுபதியோடு செய்து கொண்ட ஒரு ஒப்பந்தத்தின்படி தொண்டித் துறைமுகம் சிவகங்கைச் சீமைக்கு உரியதாய் இருந்தது. அமைதியான நாட்களில் சீமையின் வியாபாரத் துறைமுகமாய் இருந்த அத்தொண்டித் துறைமுகம் இப்போது விடுதலைப்போரின் தலைவாயிலாய்த் திகழ்ந்தது.

விடுதலைப்போர் மூண்டதும் வங்காள குடாக்கடலில் அரிசி மூட்டைகளை ஏற்றிக்கொண்டு திரியும் வெள்ளையர்க்குச் சொந்தமான அத்தனை தோணிகளையும் பிடித்துக் கொண்டு வரும்படி கட்டளையிட்டனர் மருதுபாண்டியர். அவ்வளவுதான்! வங்காளகுடாக்கடலில் மருதுபாண்டியர் நாட்டைச் சேர்ந்த தோணிகள் கணக்கின்றி மிதந்தன. விடுதலை வேள்வியில் ஈடுபட்டு இருக்கும் சுதந்தர வீரர்களைப் பட்டினியின்றிப் பாதுகாக்கவே மருதுபாண்டியர் இத்தகைய முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளனர் என்பதை அறிந்தது கம்பெனி அரசாங்கம்; ஆத்திரம் கொண்டது. கலெக்டர் லூஷிங்டன் உறுமினன். பாம்பனில் அப்போது படைத் தலைவனாய் இருந்த வெள்ளைத் துரைக்கு வெறி பிடித்தது. சிவகங்கைச்சீமையைச் சேர்ந்தனவாய்க் கடலில் மிதந்த கணக்கற்ற தோணிகளில் பல பிடிக்கப்பட்டன; நாசமாக்கப்பட்டன; தீ வைத்துச் சாம்பலாக்கப்பட்டன.

இவ்வாறு வெள்ளை அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்ட கடுமையான நடவடிக்கைகட்குக் காரணம், சிவகங்கைச் சீமையைப் பட்டினிக்கு இரையாக்குவது மட்டுமன்று; சுதந்தர வீரர்கள் கடல்வழியாக எங்காவது தப்பிச்சென்று விடுவார்களோ என்ற பயமுந்தான் என்று அறிஞர் கால்டுவெல் தம் 'திருநெல்வேலி வரலாற்றில்' கூறுகிறார்.

இனிச் சிறுவயலைப் பிடித்த வெள்ளைப் பட்டாளம் காளையார் கோவிலைப் பிடிப்பதற்காக மேற்கொண்ட கடு முயற்சிகளைப் பற்றிக் கவனிப்போம்:

சிறுவயலையும் காளையார் கோவிலையும் இணைக்கும் காடு பெருங்காடு. கருநாடகம் முழுவதிலும் அதைப் போன்ற அடர்ந்த காடு இல்லை. அம்பும் நுழையமுடியாத அக்காட்டைக் கிழித்துச் சாலை அமைத்து அதன் வழியாக முன்னேறிக் காளையார் கோவிலைப் பிடிக்கவேண்டும் என்பது பறங்கியர் திட்டம். இத்திட்டத்தை நிறைவேற்றும் முயற்சியை வெள்ளைப் பட்டாளம் ஜூலை மாதம்,

31-ஆம் தேதி தொடங்கியது. பறங்கியரின் முயற்சிக்குத் துணையாய்த் தொண்டைமான் அனுப்பிய கூலிப்பட்டாளம் இருந்தது. வழி காட்டுவதற்கும் மரம் வெட்டுவதற்கும் தொண்டைமான் சீமையிலிருந்து வந்த இரண்டாயிரம் ஆடவர்களோடு இருநூறு வெள்ளையரும் மலாய் நாட்டுத் துப்பாக்கி வீரர்களும் காட்டை அழிக்கும் கடுமுயற்சியில் ஈடுபட்டார்கள்; ஏழுமணி நேரம் பாடுபட்டு ஒன்றரை மைல் தூரம் வழி கண்டார்கள்.

ஆகஸ்டு முதல் தேதி மேஜர் ஷெப்பர்டு காளையார் கோயில் காட்டுக்குள் அமைந்த ஒரு சிறு கிராமத்திற்குள் படையுடன் நுழைந்தான். அங்கே தயாராய் இருந்த மருதுவின் படைக்கும் வெள்ளைப் பட்டாளத்திற்குமிடையே போர் மூண்டது. அதிக சேதம் ஏதும் இன்றி வெள்ளை மேஜர் தன் முகாமிற்கு வந்து சேர்ந்தான். பாதை அமைக்கும் படையும் முக்கால் மைல் அளவிற்குக் காட்டில் பாதை கண்டது.

ஆகஸ்டு மாதம், 2-ஆம் தேதி மேஜர் ஜேம்ஸ் கிரகாம் தலைமையில் பாதை அமைக்கச் சென்ற பட்டாளத்தைத் தாக்கியது மருதுவின் படை. மலாய் வீரர்கள் மருண்டு வந்து வெள்ளையர் மத்தியில் விழுந்தார்கள். அவர்களுள் இருவர் விடுதலை வீரர்களின் துப்பாக்கிக்கு இரையாயினர். இந்த ஒரு நாளில்மட்டும் வெள்ளைப்பட்டாளம் பாதை போட எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி அறுநூறு கெஜத் தூரத்திற்குமேல் பலிக்கவில்லை. இந்தச் சிறு முயற்சியை முடிப்பதற்குள்ளேயே பறங்கிப் பட்டாளம் பலரை இழக்க நேர்ந்தது; மருதிருவர் படையால் சொல்லொணாத் துன்பங்கட்கு இரையாகியது.

ஆகஸ்டு மாதம், 3-ஆம் தேதி மீண்டும் காட்டை அழிக்கக் கர்னல் டார்லிம்பில் தலைமையில் புறப்பட்ட பட்டாளம், நாள் முழுதும் சிவகங்கை வீரர்களோடு போராட வேண்டியிருந்தது. நானூற்று முப்பது கெஜத்

தூரத்திற்கு மேல் முன்னேற முடியவில்லை. இந்த ஆகஸ்டு மாதம், 3-ஆம் தேதியில் அவமானத்திற்குரிய ஒரு முக்கிய நிகழ்ச்சி நடந்தது. பின்னாளில் பிரிட்டிஷாரால் சிவகங்கையின் அரசர் என முடிசூட்டப்பட்ட உடையத் தேவனின் மாமன் வெள்ளையர் முகாமுக்கு உண்டவர் வீட்டுக்குத் துரோகம் செய்யவந்தான். மருதுவின் படையில் நம்பிக்கைக்கு உரிய ஓர் இடத்தில் இருந்தவன் அவன். காசாசையால் மானமிழந்து வந்த அப்பாவி, மருதுவின் போர் முறைகள்—திட்டங்கள் பற்றிய பல முக்கிய செய்திகளைக் கர்னல் அக்கினியூவுக்குத் தெரிவித்தான்.

ஆகஸ்டு மாதம், 4-ஆம் தேதி நடந்த போராட்டத்தில் நான்கு ஐரோப்பியர்களும் ஒன்பது சுதேசிகளும் உயிரிழந்தார்கள். வெள்ளையர் கணக்குப்படி மருதுவின் படையிலும் பலர் உயிர் இழந்தனர். 580 கெஜம் முன்னேறவும் ஐரோப்பியப் படையால் இயலவில்லை. மருதுவால் தற்காப்புக்காகக் கட்டப்பட்ட ஒரு சிறு அரண் தகர்க்கப்பட்டது.

ஆகஸ்டு மாதம், 5-ஆம் தேதி வெள்ளைப் படையால் நானூற்று நாற்பது கெஜத்தூரம் முன்னேற முடிந்தது. மருதுவின் படைவன்மை அதிகரித்தது; காளையார்கோவில் காடும் வரவர அடர்த்தி நிறைந்ததாய் இருந்தது.

ஆகஸ்டு மாதம் 6-ஆம் தேதி மேஜர் கிரகாம் தலைமையில் இருந்த வெள்ளையர் படைக்கும் சுதந்தர வீரர்களின் படைக்கும் இடையே பலத்த போர் நிகழ்ந்தது. காளையார் கோவில் காட்டில் எண்டிசையிலும் இரத்தக்கறைகள் தென்பட்டன. வெள்ளைப்பட்டாளத்திற்கு நேர்ந்த இழவு பெரியது. ஆயினும், மருதுவின் படையை ஒருவாறு வெற்றிகொண்டு ஆங்கிலப்படை அன்றைய தினத்தில் 237 கெஜத்தூரம் காட்டில் வழிகண்டது.

ஆகஸ்டு மாதம் 7-ஆம் தேதி ஆங்கிலப்படைகளால் 335 கெஜங்களுக்குமேல் முன்னேற முடியவில்லை.

ஆகஸ்டு மாதம், 8-ஆம் தேதி அடிமேல் அடியிட்டு முன்னேறி வந்த ஆங்கிலப் படைக்குக் காளையார் கோவில் கோபுரம் புலப்பட்டது. 500 கெஜத் தூரத்திற்குமேல் இன்றைய தினத்தில் இங்கிலீஷ் துரைகளால் முன்னேற முடியவில்லை.

ஆகஸ்டு மாதம் 9-ஆம் தேதி நடைபெற்ற போரில் ஆங்கிலப் படையின் கையே வலுத்திருந்தது. அதன் விளைவாக 30 சதுர கெஜம் அளவு கொண்ட காவல் கொத்தளம் ஒன்று கட்டப்பட்டது. வெட்டுதற்கரிய மிகப் பெரும்புளியமரம் ஒன்றை அடுத்திருந்த இடத்திலிருந்து பார்த்தால் காளையார் கோவிலும் சிறுவயலும் கண்ணுக்குத் தெளிவாய்த் தெரிந்தன.

ஆகஸ்டு மாதம் 10-ஆம் தேதி கர்னல் இன்ஸ் தலைமையில் ஆங்கிலப்படை 500 கெஜ தூரம் வழிகண்டது. இன்றைய தினத்தில் காப்டன் பிளாக்பர்ன் தலைமையில் படையும் உணவுப் பொருள்களும் அறந்தாங்கி வழியே வந்துகொண்டிருக்கின்றன என்ற செய்தி ஆங்கிலப்படைக்குத் தெரிந்தது.

ஆகஸ்டு மாதம், 11-ஆம் தேதி கர்னல் பார்லிம்பர் தலைமையில் ஆங்கிலப் படைக்கு உதவியாக மிகுதியான பொருள்கள் வந்து சேர்ந்தன. காளையார் கோவில் ஆங்கிலப் படைகள் இருக்கும் இடத்திலிருந்து ஒன்றரை மைல் தூரத்திலேயே இருக்கும் என்பது ஊகிக்கப்பட்டது.

ஆகஸ்டு மாதம், 12-ஆம் தேதி ஆங்கிலப் படை மருது பாண்டியரின் கடுமையான துப்பாக்கிப் பிரயோகத்திற்கு இரையாயிற்று.

ஆகஸ்டு மாதம், 13-ஆம் தேதி மேஜர் ஷெப்பர்டு தலைமையில் கிளம்பிய வெள்ளைப்படையும் எட்டயபுரக் கூலிப் படையும் நையப்புடைக்கப்பட்டன. எட்டயபுரக் கூலிப் படையைக் களத்தில் கண்டதும் அவமானமும் ஆத்திரமும் பொறுக்கமாட்டாத மருதுபாண்டியரின் வீரர்கள் உயி

ரைத் துரும்பாகக் கருதி உறுத்தெழுந்து பெரும்போர் புரிந்தார்கள். இன்றைய போரில் மட்டும் இருநூறு விடுதலை வீரர் பலியாயினர். 'காளையார் கோவிலை நெருங்கிவிட்டோம்!' என்று களிவெறி கொண்டிருந்த ஆங்கிலப்படை முன்னினும் காட்டின் அடர்த்தி நுழைய முடியாத பெருநெருக்கமாய் இருந்தது கண்டு திகைக்கலாயிற்று.

ஆகஸ்டு மாதம், 14-ஆம் தேதி. ஆங்கிலப் படைகள் 355 கெஜம் முன்னேறின. காளையார் கோவில் மிகத் தெளிவாகப் பரதேசிப் படையின் கண்கட்குப் புலனாகியது. இரவெல்லாம் ஆங்கிலப் படையை மருதிருவர் படைவீரர்கள் சுட்டவண்ணம் இருந்தார்கள்.

ஆகஸ்டு மாதம், 16-ஆம் தேதியிலிருந்து போரின் கடுமை அதிகமாயிற்று. காட்டுக்குள் சிக்கிய கயவர் கூட்டத்தை உயிரோடு வெளியே அனுமதிக்கக் கூடாது என்பதே சிவகங்கை வீரர் ஒவ்வொருவரின் விருப்பமும். இதன் விளைவாக ஆகஸ்டு மாதம், 15-ஆம் தேதி நடந்த சுதந்தரப் போரில் வெள்ளைப்படை உயிர் தப்பியது அருமையினும் அருமையாயிற்று. காடுவெட்டிகளால் ஒரு சிறிதும் தங்கள் கைவரிசையைக் காட்டமுடியவில்லை.

ஆகஸ்டு மாதம், 17-ஆம் தேதி வெள்ளைப்படை இதுவரை அமைத்து வந்த பாதைக்கு வலப்புறத்தில் ஆயிரத்து இருநூறு கெஜத்தூரம் உள்ள ஒரு சிறு பாதையைப் போடத் தொடங்கியது.

ஆகஸ்டு மாதம், 18-ஆம் தேதி புதிய பாதை வழியாக முன்னேறிக்கொண்டிருந்த ஏகாதிபத்தியப் படையைத் தமிழ் மக்கள் கொன்று குவித்தார்கள். இன்றும் கடுமையான துப்பாக்கிப் பிரயோகத்திற்கு இரையான வெள்ளைப் படைவீரர்களால் தங்களைச் சுடுகின்ற சுதந்தர வீரர்கள் எங்கிருந்து குறிபார்த்துத் தங்களைக் கொல்லுகிறார்கள் என்பதைச் சிறிதும் அறிந்துகொள்ளக்கூடவில்லை. கர்னல் இன்ஸ் மயிரிழையில் உயிர் தப்பினான்.

ஆகஸ்டு மாதம், 19-ஆம் தேதி. வெள்ளைப்படையை நடுக்காட்டில் வைத்து நாற்புறமும் சூழநின்று விடுதலை வீரர் சுட்டுத் தீர்த்தனர். ஆனால், வெள்ளைப்படை வீரர்களின் கண்களில் ஒரு விடுதலை வீரன் படவேண்டுமே! அதுதான் இல்லை. என்ன மாயமோ அது!

கடுமையான துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தைத் தங்கள் மீது செய்துகொண்டிருந்த சுதந்தரப் படைகளின் குண்டுகளினின்றும் தப்ப ஓர் அற்புதமான வழியைக் கையாண்டன ஆங்கிலப்படைகள். ஆம். அது அப்படைக்கு வெற்றியும் தந்தது. நின்றுகொண்டே விடுதலை வீரர்களோடு போரிட்டால் தங்கள் நெஞ்சு சல்லடைக் கண்களாகிவிடும் என்று அறிந்த வெள்ளைப்படை வீரர் உட்கார்ந்துகொண்டே சுடலானார்கள். இதன் விளைவாக நாற்புறமும் சுற்றிநின்று சுட்ட நம் விடுதலைவீரர்களின் குண்டுகள் அவர்களை மீறி எதிர் எதிர்த்திசைகளில் பாய்ந்தன. அந்தோ! அழிவு பேரழிவு நேர்ந்தது! அப்படியிருந்தும், வெள்ளைப்படைகள் மேலும் முன்னேற முடியாமல் புறங்காட்டி ஓடின. கர்னல் அக்கினியூ தன் கடுமையான பகைவர்கள் போக்கைக் கண்டு கலங்கிப் போனான். கண்ணுக்குத் தெரியாத இந்தத் துப்பாக்கி வீரர்களைத் தேடிப்பிடிப்பதில் படுதோல்வி அடைந்தது வெள்ளைப்பட்டாளம். வெள்ளைப்பட்டாளத்தை வேரறுக்கக் கூடியிருந்த விடுதலை வீரர்களின் தொகையே 15 ஆயிரம் முதல் 20 ஆயிரம் வரையில் இருக்கும் என்று கருதப்பட்டது. ஆகஸ்டு மாதம் 20-ஆம் தேதி முக்கிய நிகழ்ச்சி ஒன்றும் நடைபெறவில்லை.

ஆகஸ்டு மாதம் 21-ஆம் தேதி மேஜர் ஷெப்பர்டு தலைமையில் முன் வலப்புறம் அமைக்கப்பெற்ற பாதைக்கு நேர் எதிரில் - இடப்புறத்தில் - இருநூறு அடி நீளமுள்ள புது வழி ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட்டது. அன்றும் கடுமையான துப்பாக்கிப் போர் நடைபெற்றது.

ஆகஸ்டு மாதம், 22-ஆம்தேதி வெள்ளேயர்படை குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றம் எதையும் அடையவில்லே. கடந்த சில தினங்களில் இரவெல்லாம் பெய்த மழையால் வெள்ளேப்படை துன்புற்றது.

ஆகஸ்டு மாதம், 23-ஆம் தேதி கர்னல் இன்ஸ் தலேமையில் ஒரு படை புறப்பட்டது. திருமயத்திற்குச் சென்று பட்டினியால் வாடும் வெள்ளேப்பட்டாளத்திற்கு உணவுப் பொருள்கள் கொண்டு செல்வதும், சென்ற இருபத்தைந்து நாட்களாக வெளி உலகத் தொடர்பு சிறிதும் இல்லாமல் துண்டிக்கப்பட்டிருந்த ஆங்கிலப்படையின் சார்பில் தபால்களே எடுத்துச் செல்வதுமே கர்னல் இன்ஸ் தலேமையில் புறப்பட்ட படையின் நோக்கம். அன்றைய தினத்தில் புதிய காவற்கோத்தளம் ஒன்றும் கட்டப்பட்டது.

ஆகஸ்டு மாதம், 24-ஆம்தேதி மேஜர் ஷெப்பர்டு தலேமையில் வெளியே சென்ற படை மருதிருவர் படையால் இருபுறங்களிலிருந்தும் சுடப்பட்டது. வெள்ளேத் தளபதிகளுள் ஒருவனுன சாட்லர் என்பவன் கண்டுபிடித்த ஒரு புது விதத் துப்பாக்கிக்குப் பறங்கிப்படையைச் சார்ந்த ஒருவனே பலியானுன்.

ஆகஸ்டு மாதம், 23-ஆம் தேதி விடுதலே வீரர்கள் வெள்ளே வெறியர்களே நேருக்கு நேர் நின்று கடுமையாகச் சுட்டார்கள். தங்கள் படைவீரர்களுள் ஒருவன் குண்டால் இருகூருக்கப்பட்ட போதிலும், அவன் திருவுடலேப் பகைவர் கையில் விடாது சுமந்து சென்ருர்கள் சுதந்தர வீரர்கள். அதுவன்ருே நாட்டுப்பற்று!

ஆகஸ்டு மாதம், 27-ஆம் தேதி, திருமயம் சென்ற கர்னல் இன்ஸை உயிரோடு கொண்டுவந்து சேர்ப்பதற்காக இன்னெரு படை மேஜர் ஷெப்பர்டு தலேமையில் புறப்பட்டது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் மருதிருவர் படை திருப்பத்தூர்க் கோட்டையைப் பிடிக்க விரைந்தது. ஆனுல் துர

திருஷ்டவசமாக எச்சரிக்கையோடு இருந்த ஆங்கிலேயர்கள் மருதிருவர் வெற்றிக்கு இடம் தரவில்லை.

ஆகஸ்டு மாதம், 29-ஆம் தேதி காட்டிலிருந்து புறப்பட்டுச் சென்ற ஒரு படைப்பிரிவு பட்டமங்கலத்தை அடைந்தது.

ஆகஸ்டு மாதம், 30-ஆம் தேதி காட்டுக்குள் இருந்த படைக்கு உணவு கொண்டுவர வெளியே சென்ற பட்டாளங்களை மருது பாண்டியர் படை சுற்றி வளைத்துக் கொண்டு, மனஞ்சலிக்கு மட்டும் வேட்டையாடிற்று. எப்படியோ தப்பிப் பிழைத்து வெள்ளைப் பட்டாளம் சிறுவயலுக்கு ஓடோடி வந்து நின்ற பின்பே மூச்சுவிட்டது. அன்றைய போரில் பலியான வெள்ளை வீரர் பலர். அன்று மாலைதான் முதன் முதலாகச் சிவகங்கைச் சீமைக்குப் பரதேசிகள் தயவால் அரசனான உடையத்தேவன் தன் அண்ணனோடும் கிழட்டுப் பார்ப்பனன் ஒருவனோடும் வந்தான்; அக்கினியூவைக் கண்டு 'சலாம்' போட்டுவிட்டுத் தன் கூடாரத்திற்குத் திரும்பினான். திருடன் ராஜவிழி விழிப்பதுபோல் விழித்துக்கொண்டிருந்த அந்தக் கோழையின் அடிமைப்புத்தி ஆங்கிலத் தளபதிகட்கு அளவிலா ஆனந்தம் அளித்தது.

ஆகஸ்டு மாதம், 30-ஆம் தேதியில்தான் வெள்ளைப் படை ஒரு முக்கியமான முடிவுக்கு வந்தது. அம்முடிவு வேறொன்றும் அன்று; 'ஒரு மாதமாகப் படாத பாடு பட்டுச் செய்த முயற்சியெல்லாம் பாழ். எனவே காட்டு வழியாகக் காளையார் கோவிலை அடையவைத்த ஆசைக்கு நெருப்பு வைக்க வேண்டுவது தான்' என்ற முடிவு எழுந்தது. வெள்ளை வீரர்கள், 'இஃது அவமானந்தான் என்றாலும், உயிர் தப்பினால் போதும்!' என்று இம்முடிவை மனமார வரவேற்றார்கள். இவ்வாறு வெள்ளைப் படை விலவிலத்துப் போனதற்குக் காரணங்கள் பல. அவற்றைக்

கர்னல் வெல்ஷ் தன் நாட்குறிப்பில் மிகச் சுவையாக வருணித்துள்ளான்.[72]

வெள்ளைப்பட்டாளத்தின் பாசறை பல்வகை நோய்களுக்கு இருப்பிடம் ஆயிற்று. மணிக்கு மணி மருதிருவர் படை தாக்கப்பட்டது. எனினும் வெள்ளைப் படையை விடுதலை வீரர்கள் வளைத்து வாட்டாத நாளில்லை; நேரமில்லை. ஒரு சிறு கடிதத்தைக் கூடக் காளையார் கோவில் காட்டுக்குள்ளிருந்து வெள்ளையர்களால் வெளியே அனுப்ப முடியவில்லை.

ஆகஸ்டு மாதம், 31-ஆம் தேதி காளையார் கோவில் காட்டை அழிக்கும் வேலை வெள்ளையர்களால் அறவே கைவிடப்பட்டது. அன்று மட்டும் நான்கு வெள்ளையர் மருதிருவர் படையால் கொல்லப்பட்டனர்.

செப்டம்பர் மாதம், 1-ஆம் தேதி முப்பத்திரண்டு நாட்கள் வெள்ளைப்பட்டாளத்தார்கள் இரவு பகலாய்ச் செய்த வேலைகள் - போட்ட பாதைகள் - கட்டிய கட்டடங்கள் அனைத்தும் அவர்களாலேயே தீ வைக்கப்பட்டு அழித்து நாசமாக்கப்பட்டன. ஆம். அழக் கொண்டவெல்லாம் அழப் போயின.

இவ்வாறு வெள்ளைத் தளபதிகள் அவமானத்தால் உடல் சிறுத்துபோகும்படி முடிந்த காளையார் கோவிற் காட்டைச் சிதைக்கும் போராட்டம்பற்றி நாம் தெள்ளத் தெளிவாக அறிந்துகொள்ளப் பெரிதும் பயன்படுவன கர்னல் வெல்ஷின் நாட்குறிப்புக்களே ஆகும். எனினும், சென்னை இராணுவத்தின் வரலாற்றை மிக விரிவாக எழுதியுள்ள அறிஞர் வில்ஸன் தம் நூலுள் இப்போர்க் காலம் பற்றித் தரும் சில குறிப்புக்கள் சுவை மிக்கவை:

'கடிதப் போக்குவரவு முற்றிலும் அற்றுப் போய் விட்டது. எனவே, ஜூலை முடிவிலிருந்து செப்டெம்பர்

---

72. பார்க்க: மானங்காத்த மருது பாண்டியர்—பக்கம். 76–77

6-ஆம் தேதி வரை மூன்று கடிதங்களே கர்னல் அக்கினியூ விடமிருந்து கிடைத்துள்ளன. இம்மூன்றில் இரு கடிதங்கள் மூன்று அங்குல நீளமும் ஓர் அங்குல அகலமும் உள்ள துண்டுச் சீட்டுகளாய் உள்ளன. இக்கடிதங்கள் வாயிலாகக் காளையார் கோவிலைக் காட்டு வழியாக அடையும் முயற்சி படுதோல்வி அடைந்தது என்பதைத் தவிர வேறொன்றையும் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. சிறுவயலிலிருந்து ஆகஸ்டு மாதம், 21-ஆம் தேதி கர்னல் அக்கினியூ எழுதிய ஒரு கடிதத்திலிருந்து எடுத்துக் கீழே தரப்பட்டுள்ள பகுதிகளால் அப்போது வெள்ளை இராணுவம் இருந்த நிலைமை விளங்கும்.

'பகைவனது இடத்தை அடைய நாளும் காட்டை அழித்துப் பாதை போடப்படுகிறது. ஆனால், ஒரு சிறிதும் வெற்றி ஏற்படவில்லை என்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அகழிகளையும் அரண்களையும் அடர்ந்த காடுகளையும் கடந்து நம் படைகளால் முன்னேற முடியவில்லை. மேலும்மேலும் காட்டை ஊடுருவிச்செல்ல நாங்கள் மேற்கொண்ட ஒவ்வொரு முயற்சியையும் எங்கள் எதிரிகள் முறியடித்து விட்டார்கள். தக்க பாதுகாப்பான இடங்களில் தங்களை மறைத்துக்கொண்டு புரட்சிக்காரர்கள் எங்கள் முன்னோடிகள்மீது பிரயோகித்த குண்டுகளினின்றும் தப்பி முன்னேற நம் படை வீரர்களால் இயலவில்லை. திரும்பத் திரும்ப ஏற்பட்ட தோல்விகள் நம் படைவீரர்களை மிகவும் சோர்வடையச் செய்துவிட்டன.'

'நமக்குப் பெருத்த நஷ்டம் எதுவும் ஏற்பட்டுவிடவில்லை என்றாலும், இந்த வழியில் நமக்கு வெற்றி கிட்டும் என்று நான் சிறிதும் எதிர்பார்க்க முடியவில்லை.

* * * * *

'இடையறாது வெயிலில் கிடந்தமையாலும், ஓய்வின்றிப் போரிட்டமையாலும் நம் படையில் நோய்கள் மலிந்து

விட்டன. மிகப் பெரும்பாலான தளபதிகள் ஏதும் செய்ய இயலாத நிலையில் இருக்கின்றனர்.'

மேற்கண்ட அக்கினியூவின் கடிதமே உரிமை வீரர்களின் கையில் அந்நியப் பட்டாளம் பட்ட அவதியை விளக்கப் போதுமானது.

செப்டெம்பர் மாதம், 2-ஆம் தேதி, புறப்பட்ட இடமாகிய ஒக்கூருக்கே திரும்ப ஓடிவந்தது ஆங்கிலப் படை. ஒக்கூரிலிருந்து மூன்றுமைல் தொலைவில் உள்ள சோழபுரத்தில் கர்னல் இன்ஸ் தலைமையில் ஒரு படை நிறுத்தப் பட்டது.

செப்டெம்பர் 3-ஆம் தேதி இன்னொரு படை கர்னல் அக்கினியூவோடு சோழபுரத்திற்குச் சென்றது. சோழபுரத்தில் கோட்டைபோல் உயர்ந்த மதில்களை உடைய பெருங்கோயில் ஒன்று உண்டு. அவ்வூரை அடுத்தே 'நாலுகோட்டை' என்ற புகழ் வாய்ந்த நகரம் இருந்தது. சிவகங்கைக்கு மன்னராய் வருவோர் அவ்வூரின் தலைமக்கள் அனுமதி பெற்றே முடிசூட்டிக் கொள்ளவேண்டும் என்ற கண்டிப்பான வழக்கம் அந்நாளில் இருந்தது.

வெள்ளையர் தயவால் சிவகங்கைக்கு மன்னராக முடிசூட்டிக்கொள்ள இருந்த உடையத் தேவர் அந்த ஊர் மக்களின் காணிக்கையையும் ஆதரவையும் எப்படியோ பெற்றிருந்தார்.

சோழபுரக் கோயிலைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டுக் காப்டன் ஸ்மித்துத் தலைமையில் ஒரு படை நிறுத்தப்பட்டிருந்தது.

செப்டெம்பர் மாதம், 4-ஆம் தேதி இரண்டு மைல் தூரத்தில் உள்ள ஒரு கிராமத்தில் மருதுவின் படை இருந்த துப்பு வெள்ளையர்க்குக் கிடைத்தது. உடனே மேஜர் ஷெப்பர்டு தலைமையில் ஒரு படை புறப்பட்டுச் சென்றது. அது மருதுவின் படையோடு கடும்போர் புரிந்து

அக்கிராமத்திலிருந்த ஏராளமான உணவுப் பொருள்களை யும் கொள்ளை அடித்து வந்தது.

செப்டெம்பர் மாதம், 9-ஆம் தேதி மேஜர் கிரகாம் புண்பட்டும் நோயுற்றும் நலிந்திருந்து பல அதிகாரி களுடன் மதுரைக்குக் கிளம்பிச் சென்றான். மருதிருவர் படையால் ஆகஸ்டு மாதம், 6-ஆம் தேதி நையப் புடைக்கப் பட்ட கிரகாம் அந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து மீளமுடியாமலே மாண்டான்.

செப்டெம்பர் பன்னிரண்டாம் தேதி நல்லோர் வருந்த வேண்டிய நாள். ஆனால், அன்றுதான் சோழவரத்தில் கொட்டு முழக்கு ஏராளமாய் இருந்தது. கொம்புகள் முழங்கின. வேத பாராயணங்கள் நடந்தன; பொம்மை ராஜா உடையத் தேவருக்கும் முடிசூட்டுவிழா நடந்தது. இந்தப் பொம்மை அரசரைப் பற்றி வெல்ஷ் தன் நூலில் நகைச்சுவை ததும்ப வரைந்துள்ளான். பொம்மை ராஜா உடையத் தேவர் செப்டெம்பர் பன்னிரண்டாம் தேதி அதிகாலையிலேயே—பறவைகள் விழிக்குமுன்பே—எழுந்து விட்டார்; கானமயிலாடக் கண்டிருந்த வான்கோழி போலத் தம்மைச் சிங்காரித்துக்கொண்டார்; வெள்ளையர் இராணு வம் தம் உடலையும் உயிரையும் பாதுகாக்கும் பொருட்டுக் கூடவே வரச் சோழபுரக் கோவிலுக்கு ஊர்வலமாய்ச் சென்றார். நடுப்பகல் வரை சடங்குகள் நடந்தன. மாலை கர்னல் அக்கினியூவும் கர்னல் இன்ஸூம் தலை நிமிர்ந்து தனி ஊர்வலமாய்ப் புறப்பட்டுச் சோழவரக் கோவிலுக் குச் சென்றனர். அங்கே ஆலயத்திற்கு முன் அமைக்கப் பட்ட பந்தலில் அனைவரும் அமர்ந்தனர். பரதேசி அக் கினியூ பொம்மைராஜா உடையத்தேவருக்கு 'அரச ஆடை' அளித்தான். அதே நேரத்தில் அவர் தமையனுருக்கும் ஒரு சாதாரண உடையைத் தந்தான். வெள்ளையன் கொடுத்த ஆடைகளை உடுத்துக்கொண்டு சற்றும் சுயமரியாதை யின்றி வெளியே வந்தார் உடையத் தேவர். பந்தலில்

பட்டுக் கம்பளம் ஒன்றின்மேல் கர்னல் அக்கினியூவும், கர்னல் இன்ஸ்ஸூவும் கொலுவிருக்க, அவர்கட்கு இரு புறமும் அமர்ந்தனர் உடையத்தேவரும் அவர் தமையனும். அவர்கட்கு எதிரே நாற்காலிகளில் அரைவட்டமாய் அமர்ந்திருந்தார்கள் வெள்ளைத் தளபதிகள். சற்று நேரத்தில் அமைதி நிலவியது. ஒருவன் எழுந்து உடையத்தேவரைச் சிவகங்கை அரசராக வெள்ளை அரசாங்கம் நியமித்திருக்கும் பிரகடனத்தைப் படித்தான்; பின்பு அப்பத்திரத்தைக் கர்னல் அக்கினியூவின் கையில் கொடுத்தான். அந்தச் சிமைத்துரை அதை உடையத்தேவர் கையில் கொடுத்துவிட்டு ஒரு 'பாராட்டுரையும்' நிகழ்த்தினன். இவ்வளவையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சகோதரர்களின் இதயம் என்ன கல்லா, களிமண்ணா? அப்படி இருந்திருந்தாற்கூட நன்ருய் இருந்திருக்கும். புதிய ராஜா உடையத்தேவர் எழுந்து ஆவேசமாகத் தம் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டார். பதினொரு பீரங்கிகள் முழங்கின. பட்டத்து யானைமேல் 'பொம்மை ராஜா'வின் பவனி நடந்தது; சோழவரக் கோவிலைச் சுற்றி ஊர்வலம் வந்தது. ஊர்வலம் கடைசியாகப் பந்தலுக்கு வந்து சேர்ந்ததும் உடையத் தேவரால் தமது உணர்ச்சியை அடக்கிக்கொள்ளவே முடியவில்லை. அவர் கண்களில் நீர் வழிந்தது. 'இனிச் சமாளிக்க முடியாது நம் உணர்ச்சியை!' என்று தெரிந்ததும் கர்னல் அக்கினியூவின் காலில் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்தார் உடையத் தேவர். அவர் சகோதரரும் அக்கணமே கர்னல் அக்கினியூவின் அருகிலிருந்த கர்னல் இன்ஸின் காலில் விழுந்தார். இருவரும் கர்னல் அக்கினியூவின் கால்களையும் கர்னல் இன்ஸின் கால்களையும் கட்டிப் பிடித்துத் தழுவிக்கொண்டனர். இதை நேரில் பார்த்த வெல்ஷ் தன் நூலில் வருணிக்கும்போது நம் அங்கமெல்லாம் அவமானத்தால் ஆயிரம் ஊசிகள் கொண்டு குத்தியதுபோல வேதனைக்கு உள்ளாகிறது! ஐயோ! அடிமை

வாழ்வே! ஏகாதிபத்தியச் சூழ்ச்சியே! என்னே உன் அலங்காரம்! இக்காட்சியையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு அந்தச் சோழவரத்துக்கோவில் தெய்வமும் இருந்ததோ!

முடிசூட்டு விழா என்ற பெயரால் இந்த அவமானக் காட்சி முடிந்ததும், புதிய 'ராஜா' உடையத் தேவருக்கு அவரை ஒத்த மனம் படைத்த பல 'விசுவாசிகள்' காணிக்கை கொண்டுவந்தார்கள். மானத்தினும் பொன்னையும் மண்ணையுமே பெரியனவாக மதித்தார் உடையத் தேவர். ஆனால், மருது பாண்டியரோ......

சிவகங்கைச் சீமையில் அரிமாவுக்கு அல்லல்; நரிமாவுக்குக் கொண்டாட்டம்!

செப்டெம்பர் மாதம், 14-ஆம் தேதி லெப்டினன்ட் கர்னல் ஸ்பிரே மதுரையிலிருந்து ஏராளமான பொருள்களை வெள்ளையர் முகாமுக்குக் கொண்டுவந்தான். வௌத்தூரில் ஒருகுதிரைப் படையும் எட்டயபுரச் சிப்பாய்களுள் சிலரும் தபால்களைக் கொண்டுவருவதற்காக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டனர். மலேயாப்படைத் தளபதியான பிட்லீயும், லெப்டினட்டுகள் பிளிச்சரும், விநோவும் நோய் நீங்கிப் போருக்குச் சித்தமானார்கள். மலேயாப் படைத் தளபதி ஒருவன் அன்றைய தினத்தில் வயிற்றுப் போக்கால் காலமானான்.

செப்டெம்பர் மாதம், 15-ஆம் தேதி லெப்டினன்ட் பேப்பர் தலைமையில் சென்ற ஒரு படை டிராட்டர் என்பவனோடு சேர்ந்துகொண்டு இரவோடு இரவாய்க் கீழவிளவு என்ற கிராமத்தைத் தாக்கியது. அதே இரவில் சேம்பர் என்ற தளபதியின் தலைமையில் சென்ற படை பக்கத்தில் உள்ள இன்னொரு கிராமத்தைத் தாக்கியது. இத் தாக்குதல்களால் வெள்ளைப் படைக்குப் பெரிய இலாபம் ஒன்றும் கிட்டவில்லை.

செப்டம்பர் மாதம், 17-ஆம் தேதி வெள்ளைப்பட்டாளம் பிரான்மலையைத் தாக்கவேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு

புறப்பட்டது. பகலெல்லாம் காட்டு வழிகளைக் கடந்து சென்று அப்பட்டாளம் மேலூரில் முகாம் இட்டது. நன்றாக மழை பெய்திருந்தமையால் வெள்ளைப்பட்டாளம் இச் சந்தர்ப்பத்தில் சேற்றிலும் சகதியிலும் சிக்கி அடைந்த அவதி கொஞ்ச நஞ்சம் அன்று. இந்த நிலையில் இருள் சூழ்ந்ததும் பறங்கிப்படை தான் செல்லவேண்டிய பாதையி லின்றும் எப்படியோ தவறிவிட்டது. ஒரு சிறு திடலில் பட்டாளம் முழுவதும் உறங்கிவிட்டு அதிகாலையிலே எழுந்து மீண்டும் சேற்றிலும் சகதியிலும் இறங்கித் துப்பாக்கிகளை இழுத்துக்கொண்டும் சுமந்துகொண்டும் சென்ற வெள்ளைப்படை, உரைக்க ஒண்ணுத் துன்பம் உற்றது. கடைசியாக ஆங்கிலப்படை சிங்கப்பிடாரியை அடைந்தது. அங்கிருந்து நான்குமைல் தூரந்தான் பிரான் மலை உள்ள இடம். பிரான்மலைக் கோட்டையைப் பிடிக்க எட்டயபுரக் கூலிப்படைகளோடு வெள்ளைப் படையில் ஒரு பகுதியும் ஏவப்பட்டது. ஆனல், மருது பாண்டியர் மலைமேல் இருந்து அளித்த வரவேற்பைக் கண்டு அஞ்சிய புதுக்கோட்டைக் கூலிப்படை முன்னேற அஞ்சிற்று.[73]

---

73. (i) 'கூலிப்படைகள் அஞ்சின' என்ற குறிப்பை கர்னல் வெல்ஷ் தம் நூலுள் தெரிவித்துள்ளார். ஆனல் அதை மறுக்க விரும்பிய புதுக்கோட்டை வரலாற்றின் ஆசிரியர் 'கூலிப்படைகள் அஞ்சவில்லை; தயங்கின. காரணம் தெய்வம் குடிகொண்ட பழமை சான்ற பிரான்மலையைத் தாக்க எங்கள் வீரர்கள் மனம் துணியவில்லை' என்று கூறும் காரணம் மிக்க சுவையானதன்றோ? கூலிப்படைக் குத்தான் எவ்வளவு தெய்வபக்தி!

It is needless for us to mention that it was not timidity but religious awe that kept back the Thondaiman's peons. Piranmalai temple had been held in reverance for centuries, as the God at the place is the subject of one of the hymns of Sam-

கோழைகளின் நடுக்கத்தை அறிந்ததும் விடுதலை வீரர்கள் பெருக்கம் கொண்டு மழையெனக் குண்டுகளைப் பொழிந்தார்கள்.

ஆனால், வெள்ளைப்படைகளின் பீரங்கித் தாக்குதலால் பிரான்மலை இறுதியாகப் பிடிபட்டது. கர்னல் அக்கினியூ தலைமையில் வெள்ளைப்பட்டாளம் மலைமேல் ஏறிக் கோட்டைக்குள் நுழைந்தது. அங்கே அது கண்ட காட்சி பெரு வியப்பை அளித்தது. தூரத்திலிருந்து பார்த்தால் ஒரு சிறு சத்திரம் போலத் தெரிந்த அக்கோட்டை இவ்வளவு பலம் பொருந்தியதாகவும் பெரியதாகவும் இருக்கும் என்று பறங்கிப் பட்டாளம் கனவிலும் கருதவில்லை. பிரான்மலையைப் பிடித்த வெள்ளைப்பட்டாளம் செப்டம்பர் மாதம், 21-ஆம் தேதி ஒக்கூருக்குத் திரும்பியது.

செப்டம்பர் மாதம், 24-ஆம் தேதி எட்டயபுரச் சிப்பாய்களோடு குதிரைப்படையும் காலாட்படையும் மீண்டும் பிரான்மலைக்கு அனுப்பப்பட்டன. நத்தத்திலிருந்து காப்டன் காட்பிரை ஏராளமான உணவுப்பொருள்களை எடுத்து வருவதற்குத் துணைபுரிவதே அப் படை சென்றதன் நோக்கம்.

செப்டெம்பர் மாதம், 30-ஆம்தேதி காளையார் கோவிலை வேறு வேறான மூன்று வழிகளில் தாக்கித் தகர்ப்பது என்றும் திட்டமிடப்பட்டது. அதே தினத்தில் கர்னல் ஸ்பிரே இரவோடு இரவாய் ஒக்கூரிலிருந்து சிறுவயல் சென்று அங்கிருந்து முன்பு பறங்கிப்படைகளால் அமைக்கப்பட்ட காட்டுப்பாதை வழியாகப் போய்க் காளையார் கோவிலைத்

---

bandar, the celebrated Siva Saint of Seventeenth century. The peons must have considered it a dreadful sacrilege to attack the pagoda.

—A General History of the Pudukkottai State —p. 314.

தாக்கும்படி கட்டளை இடப்பட்டது. அப்படையில் ஆயிர வருக்கு மேற்பட்ட படைவீரர் இருந்தனர். சிறுவயலி லிருந்து காளையார் கோவிலுக்குப் போக முன்னர் வெள்ளை யர் அமைத்த பாதையின் முடிவிலிருந்து காளையார் கோவி லுக்குப்போக ஒரு இரகசிய வழி இருந்தது. சுதந்தரவீரர் கட்கு மட்டுமே தெரிந்திருந்த அப்பாதையை மகம்மதுநகலில் என்ற ஒரு பாவி வெள்ளையர்க்குக் காட்டிக் கொடுத்தான். அவன் சொல்லிக் கொடுத்த உளவைச் சரியாகப் பயன் படுத்திக்கொண்டது ஏகாதிபத்தியக் கும்பல். நாட்டைக் காட்டிக் கொடுத்த துரோகிக்குப் பரிசும் தந்தது பறங்கியர் கூட்டம்.[74]

கர்னல் ஸ்பிரே இவ்வாறு அந்தத் துரோகி காட்டிய வழியே செல்ல மறுநாள் அக்டோபர் மாதம் முதல் தேதி காலை கர்னல் அக்கினியூ புறப்பட்டுக் காளையார் கோவிலுக்கு முத்தூர் வழியாகச் செல்லும் நேர்ப் பாதை வாயிலாக விரைந்தான். கர்னல் இன்ஸ் என்பவன் நாளான்குடி கீரனூர் வழியாகச் சோழபுரத்திலிருந்து காளை யார் கோவிலைச் சாடினன். இப்படி எதிர் பாராத வகை யில் மூன்று வழியாகவும் தங்கள் அருமைத் திருநகரம் தாக் கப்பட்டது அறிந்து திடுக்குற்றனர் மருது பாண்டியரும் அவர் படைவிரர்களும். எனினும், சுதந்திர வீரர்கள் ஆங்காங்கே பாய்ந்து வரும் பறங்கிப் படைகளை எதிர்த்துக் கடும்போர் புரிந்தார்கள். கர்னல் இன்ஸ் படையை எதிர்த்து அவர்கள் நடத்திய ஆவேசம் மிக்க போரில் மட்டும் விடுதலை வீரர்களுள் நூறு பேர் பலியாயினர்.

கடைசியாகக் காளையார் கோவிலும்[75] அதன் பலம் பொருந்திய கோட்டையும் விழுந்தன. 1801-ஆம் ஆண்டு,

---

74. பார்க்க: History of Madras Army Volume III-Page 50.

75. காளையார் கோவில் என்று இந்நாளில் வழங்கும் திருநகர், சங்க இலக்கியங்களிலேயே பலம் பொருந்திய கோட்டையாய் விளங்கி

அக்டோபர் மாதம், முதல் தேதி காலை எட்டு மணிக்கெல்லாம் கடும் போரின் முடிவில் துரோகி ஒருவன் கூறிய உளவைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு காலன் போலக் கடுகி வந்த கர்னல் ஸ்பிரே காளையார் கோவிலைக் கைப்பற்றிவிட்டான். அங்கே அவனும் ஆங்கிலப் படைவீரர்களும் தங்கள் நெஞ்சைப் பிளக்கத் தயாராக வைக்கப்பட்டிருந்த இருபத்தோரு துப்பாக்கிகளையும், ஏராளமான தளவாடங்களையும், கணக்கற்ற சாமான்களையும் கடிகாரம் முதலியவற்றையுமே கண்டார்கள். விடுதலை வீரர்கள் ஆத்திரத்தோடும் ஆண்மையோடும் போரிட்டும் பயனேற்படாமல் போயிற்று. ஆம். துரோகம் வென்றது; ஏகாதிபத்தியம் வென்றது. காளையார் கோவில் வெள்ளைப்பறங்கியர் கையில் சிக்கியது.

கணக்கற்ற விடுதலை வீரர்கள் குடும்பம் குடும்பமாக வீடு - வாயிலை, மனைவி மக்களை எல்லாம் மறந்து, 'நீர்க் குமிழியினை ஒத்த உயிரை நல்ல கொள்கைக்கு ஈவதே அமிழ்தினும் இனிய தமிழ்ப் பண்பு' எனக்கருதிப் போர்க் களம் புகுந்து சுதந்தர தேவியின் உள்ளம் குளிர மருது பாண்டியர் வளர்த்த ஒரு பெரும் விடுதலை வேள்வித் தீயில் தங்கள் இன்னுயிராகிய நெய்யை வார்த்து 'நெஞ்சு

யிருக்கிறது. 'நானப் பேர் எயில்' என்று அந்நாளில் மக்களால் போற்றப்பட்ட அவ்வூரைப்பற்றிய குறிப்புக்கள் சங்க நூலாகிய புறநானூற்றில் உள்ளன. புறப்பாட்டு, எண்-21, பார்க்க. இக்கோட்டை - கோயில் - ஊரின் சிறப்புப்பற்றி அறிஞர் கால்டுவெல்லும் கர்னல் வெல்ஷும் தம் நூலுள் விளக்கமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். பார்க்க: Military Reminiscences by Welsh chapter IV.

(ii) Caldwell's History of Tinnevelly Chap. IX

(iii) Journal of Indian History Vol. XXVIII Part III No. 84.

மலி உவகை' கொண்ட வீரவரலாறும் ஒருவாறு முடிந்தது.76

---

76. (i) (அ) காளையார் கோவில் போரைப் பற்றிய செவிவழிச் செய்தியாகப் பல கிராமியப் பாடல்களும் கதைகளும் வழங்கி வருகின்றன. மருதுவின் படையில் சின்னச் சிட்டான், பெரிய சிட்டான் என்னும் இரு படைவீரர் இருந்தனர். கம்பெனிப் படையைச் சேர்ந்த ஒரு கர்னலை அவர்கள் விரட்டி வருகையில் வெள்ளைத்துரை விடுதலை வீரர்களின் வேல்கம்புக் குத்தையும் வாங்கிக்கொண்டு, செங்கோட்டை யென்னும் ஊருக்கு அருகிலுள்ள வைகையாற்றின் கரையில் நீண்டு வளர்ந்த நாணற் புதரில் பதுங்கிக்கொண்டான். சின்னச் சிட்டானும் பெரிய சிட்டானும் பலவிடங்களிலும் தேடினர். பின்னர் நாணலுக்கூடே பறங்கித்துரை பதுங்கிக்கிடப்பது கண்டு, வேலாலும் வாளாலும் அவனைக் கொன்று தீர்த்தனர். இந்நிகழ்ச்சியை மக்கள்,

'காளையார் கோவிலின் கர்னல் துரையவன்
காட்டைக் கடந்துசெங் கோட்டைவந்து
நீள வளர்ந்திட்ட நாணலுக் குள்ளே
நெருங்கிப் பதுங்கிக் கிடக்கிறான்பார்!'

என்று இரு சிட்டான்களும் கூறியதாக வாய்ப்பாடலாகப் பாடி வருகின்றார்கள்.

(ஆ) கம்பெனியாளோடு கடும்போர் நடத்திக்கொண்டிருந்த காலத்தில் மருதுவின்படை திருப்புவனம் சேர்ந்தது. கடந்த சில தினங்களில் பெரும்போர் புரிந்திருந்தமையால் மிகவும் சோர்வுற்றிருந்தது சிவகங்கைப் படை. ஆனால், தங்கள் சோர்வினை மாற்றார் அறியக்கூடாது என எண்ணினர் மருதுசகோதரர்கள்; ஒரு யோசனை செய்து, அதன்படி நடக்குமாறு தங்கள் படைகட்குக் கட்டளையிட்டார்கள். திருப்புவனக் கோட்டையின்மேல் ஆயிரம் வீரர் நள்ளிரவில் தாவி ஏறி நின்றனர்; இரு கைகளிலும் பெரிய தீப்பந்தங்களை வைத்துக்கொண்டு, அவற்றைச் சுழற்றிச் சுழற்றி வேகமாக நடப்பது

போல நடித்தனர். ஆயிரம் வீரர் பல்லாயிரம் வீரராய்க் காட்சி அளித்தனர் பகைவரின் கண்களுக்கு. அஞ்சி ஓடியது ஆங்கிலப்படை.

(இ) காளையார் கோவில் காட்டில் 'குண்டடிபட்ட புளி' என்னும் மரம் ஒன்று இன்றும் இருக்கிறது (பார்க்க: பிற்சேர்க்கை I—படம்). மருதரசர் கம்பெனியானை எதிர்த்துப் போராடிக் கொண்டிருக்கும்போது பீரங்கியால் அவர் மார்பைக் குறிபார்த்துச் சுட்டானும் ஒரு வெள்ளைத்துரை. மருதரசர் மார்பில் படவேண்டிய குண்டு தெய்வாதீனமாகத் தப்பிவிட்டது. தங்கள் நாட்டு அரசனை மாய்க்க வந்த குண்டைத் தன் மார்பிலே மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக் கொண்டதாம் தலைசிறந்த தமிழ் வீரனைப்போல அங்கு ஓங்கி உயர்ந்து நின்றுகொண்டிருந்த ஒரு புளியமரம். பீரங்கிக் குண்டு அப் புளியமரத்தைத் துளைத்துக்கொண்டு வெளியே சென்றது. ஆயினும், மரம் சாயவில்லை. கட்டபொம்மன் தூக்கிலிடப்பட்ட 'கட்டைப் புளியமரம்' தொலைந்தே போய்விட்டது. ஆனல், தமிழகத்தின் மானங்காத்த மருதரசரைக் காப்பாற்றிய புளியமரம் இன்றும் தலை நிமிர்ந்து நின்று பழைய வரலாற்றைப் பேசாமல் பேசிக்கொண்டிருக்கிறது என்று இன்றும் கருதுகிறார்கள் சிவகங்கை மக்கள்.

(ii) வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் வரலாற்றைச் சிந்து வடிவில் பாடியுள்ளார் தேசபத்தி கொண்ட ஒரு பிற்காலத் தமிழ்ப் புலவர். ஆனல், தொண்டைமானின் துரோகத்தையும் வீரமாகக் கருதி அவனைத் தெலுங்கிலே போற்றிப் பாடியுள்ளார் இன்னொரு தெலுங்கு மொழிப் புலவர். 'தொண்டைமான் விஜயமு' என்ற அந்நூலில் வரும் ஒரு குறிப்பு, காளையார் கோவில் போரைப்பற்றிப் படித்த நாம் அறியவேண்டுவதொன்றாகும். மருது பாண்டியரும் ஊமைத்துரையும் கம்பெனியானை எதிர்த்துப் போர் புரிந்துகொண்டிருக்கும் நாளில் அழிக்க முடியாத தங்கள் காட்டரணை எண்ணி எண்ணி இறுமாப்புக் கொண்டார்களாம். ஆங்காங்கே மண்ணிலே குழிபறித்துப் பாத்திரங்களில் வெடிமருந்துகளை வைத்தும், மரங்களின்மீது ஒற்றர்களை அமரச்செய்தும் வீர சகோதரர்கள் நடத்திய போரைக் கண்டு வையகமே வியந்ததாம்.

6. விண்ணவர்க்கு விருந்து

பலம் பொருந்திய காளையார் கோவில் பகைவர் கையில் சிக்கியது. சென்னை இராணுவ வரலாற்றை வரைந்த மேஜர்விபர்ட் என்பவன் தன் நூலில் சுட்டிக் காட்டியுள்ளது போல 'ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தை நிலை நாட்ட விடாது பெருங்கேடு சூழ்ந்த சிவகங்கையை அடக்கி விட்டோம்' என வெள்ளையர் வெறிகொள்ள சிறிய மறவர்நாடு நடத்திய பெரிய போராட்டம் ஒருவாறு முடிவடைந்தது. ஆறு மாதங்கள் இடைவிடாது போர் புரிந்த எண்ணற்ற சுதந்தர வீரர்களின் முயற்சி எல்லாம் மண்ணுக்கு இரையாயிற்று. அவர்களுக்குத் தலைமை தாங்கி உலகம் கண்டிராத ஒப்பற்ற சுதந்தரப் போரை உறுதி தளராது நடத்திய வீரமருது சகோதரர்கள், காளையார் கோவில் பிடிபட்டதும் பல்லாயிரம் வீரர்களின் பெருந்துணையையெல்லாம் இழந்து, எங்கோ சென்று மறைய நேர்ந்தது. இத்தகைய அவலநிலை சிவகங்கைச் சீமைக்கு—தமிழகத்தின் சுதந்தரப் போருக்கு—வருவானேன்? வரலாற்றுக் கண்கொண்டு இவ்வினாவிற்கு விடை காணும் அறிஞர்கள் இருவகையான காரணங்களையே இறுதியாகச் சுட்டிக்காட்ட முடியும்: ஒன்று, ஆங்கிலேயரின் கட்டுப்பாடுமிக்க ஆயுதபலம் நிறைந்த படை வன்மை; மற்றொன்று, தமிழினத்தைக் காட்டிக் கொடுப்பதற்குத் தமிழகத்திலேயே பிறந்த தமிழ்த் துரோகிகளின் சதிச் செயல்.[77]

---

77. (i) Journal of Indian History, Vol. XXVIII part III, No. 84—pp. 163 para 5.

(ii) A General History of Pudukkottai State. pp. 309, 313 & 315.

மேற்கண்ட உண்மையைப் 'புதுக்கோட்டை வரலாறே' சற்றும் வருத்தமின்றி ஒத்துக்கொள்கிறது. காப்டன் வில்லியம் பிளாக்பர்ன் என்பவன் தமிழகத்தின் சுதந்தரப்போர் நடைபெற்ற காலத்தில் புதுக்கோட்டைத் தொண்டைமானோடேயே நிழல்போன்றிருக்கும்படி சென்னை அரசாங்கத்தால் கட்டளை இடப்பட்ட ஒரு வெள்ளைத் தளபதி. போர்க்களத்தில் கர்னல் அக்கினியூவிடமிருந்து செய்திகள் வரத் தாமதமாகக்கூடுமாதலால், அதனால் விளையக்கூடிய இழப்புக்களிலிருந்து பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தைக் காப்பாற்றவே பிளாக்பர்ன் என்பவன் அவ்வாறு நியமிக்கப்பட்டிருந்தான். தொண்டைமான் வெள்ளையருக்கு எவ்வெவ்வாறெல்லாம் வரிந்துகட்டிக்கொண்டு பாடுபட்டான் என்பதை அவன் அரசாங்கத்திற்கு அந்நாளில் அனுப்பிய அறிக்கை ஒன்று விரிவாகக் கூறுகிறது. அவ்வறிக்கையின் சுருக்கத்தை மட்டும் இங்கு காண்போம் :

'புதுக்கோட்டைத் தொண்டைமானுக்குப் பாஞ்சாலங்குறிச்சித் தலைவன் என்றால் சிம்ம சொப்பனமாய் இருந்தது. வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மனைத் தூக்கு மேடைக்கு அனுப்பவும் அவன் தம்பியைச் சிறையில் வைக்கவும் காரணமாய் இருந்தவன் அல்லவா அவன்! ஊமைத்துரையின் உள்ளங்கவர்ந்த சிவகங்கைச் சகோதரர்களாகிய மருதுபாண்டியர்கள், அடிக்கடி தொண்டைமானை அச்சுறுத்தி வந்தார்கள்; தங்களோடு முழுமனத்தோடும் முழுப்பலத்தோடும் ஒன்று சேர்ந்து வெள்ளையரை எதிர்க்காவிடில் பலவகையாலும் நாசம் விளைவிப்பதாகப் பயமுறுத்தி வந்தார்கள்; தங்களோடு ஒத்துழைக்க விருப்பமில்லை எனின், வெள்ளையருக்கு எவ்வித உதவியும் எப்பொழுதும் செய்யாமல் நடுவுநிலைமையாவது வகிக்க வேண்டும் என்று நாளும் வற்புறுத்தினார்கள். ஆங்கிலப் படைகட்குத் தொண்டைமான் பொருள் வகையாலும் படைவகையாலும் எவ்வித உதவியும் செய்யக்கூடாது

என்பதும் அவன் தன் நாட்டின் வழியாக வெள்ளைப்படைகளை நடமாடவிடக்கூடாது என்பதுமே சிவகங்கைச் சகோதரர்களின் விருப்பம். தங்கள் விருப்பத்தைத் தொண்டைமான் நிறைவேற்றவில்லை என்ருல் புதுக்கோட்டைச் சீமையிலுள்ள ஒவ்வொரு வீடும் தீக்கு இரையாகும் என்றும் அவர்கள் மிரட்டினுர்கள்.

1801-ஆம் ஆண்டு, ஜூன் திங்கள், *11*–ஆம் தேதி நான் தொண்டைமானைக் கண்டு பேசினேன்: அவனுடைய பரிபூரண ஒத்துழைப்பை வேண்டினேன். அச்சமயத்தில் அவன் மருது பாண்டியரின் பயமுறுத்தல்களால் நடுங்கிக் கிடந்தான். எப்படியும் மருதுபாண்டியர்கள் தனக்கு நாசம் விளைவிக்கக்கூடும் என்று அவன் திடமாக நம்பினுன்; 'கர்னல் அக்கினியூவின் படைகளாலேயே மருதுபாண்டியர்க்குப் பதில் சொல்லமுடியாதபோது நாம் எம்மாத்திரம்!' என்று அஞ்சினுன்.

தொண்டைமான் பத்தே நாட்களில் தன் குலத்து மங்கை ஒருத்தியைத் திருமணம் செய்துகொள்வதற்கு அச்சமயத்தில் திட்டமிட்டிருந்தான். எனவே, திருமணத்தைக் காரணம் காட்டிப் படையுதவி அனுப்புவதற்குச் சற்றுத் தாமதமாகுமென்று என்னிடம் மன்ருடினுன். நான் மறுத்தேன்; அவன் பணிந்தான்; தன் திருமண ஏற்பாடுகளை உடனே நிறுத்தினுன்; போருக்கான ஏற்பாடுகளைச் சடுதியில் தொடங்கினுன்; என் வேண்டுகோளின்மேல் இரண்டு நாட்கள் கழித்து மீண்டும் திருமண ஏற்பாடுகளை ஆரம்பித்தான்; ஆனுல், படை சேர்க்கும் பணியையும் கருத்தாகச் செய்தான். நான்கே நாட்களில் மூவாயிரம் வீரர்களடங்கிய படை கர்னல் இன்ஸின் தலைமையில் சிவகங்கை நோக்கிச் சென்றது.

நான் சொன்னவுடனே தொண்டைமான் தன் பலம் பொருந்திய ஒரே கோட்டையாகிய திருமயத்தை அக்கினியூவின் உபயோகத்திற்காக அர்ப்பணஞ் செய்தான்.

"தொண்டைமான் புதிய ராஜாவாகிய படமாத்தூர் கௌரி வல்லபப் பெரிய உடையந் தேவனை மிக்க மரியாதையோடு தன் நாட்டிற்குள் வரவேற்றான். அந்தப் படமாத்தூர் உடையத்தேவன் பிரிட்டிஷாரால் சிவகங்கைக்கு அரசனாக்கப்பட்டவன்; விடுதலை வீரர்களின் பட்டாளத்தின் ஒற்றுமையைப் பிளப்பதற்குப் பெரிதும் பயன் பட்டவன். சென்னைக் கவர்னர் 1801-ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் இந்தப் புதிய ராஜாவுக்குத் தொண்டைமான் ஆதரவளிக்க வேண்டுமென்று கடிதம் எழுதியிருந்தான். கவர்னரின் கருத்துவழி நடந்தான் தொண்டைமான்.

"சிவகங்கைச் சீமையின் புதிய ராஜாவிற்கு ஆபத்து எதுவுமின்றிக் கர்னல் அக்கினியூவின் முகாமிற்கு அழைத்துச்செல்ல ஐந்நூறு வீரர்களைத் தந்துதவுமாறு தொண்டைமான் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டான். வெள்ளையரின் விருப்பத்தை அறிந்த தொண்டைமான் தொள்ளாயிரம் வீரர்களைப் புதிய ராஜாவுக்குத் துணையாக அனுப்பியதோடன்றித் தானும் அந்த ராஜாவுக்கு மெய்க்காப்பாளன்போலக் கூடவே சென்று கர்னல் அக்கினியூவின் பாராட்டுதலைப் பெற்றான்.

"சிவகங்கை நாட்டைச் சேர்ந்த சில குடும்பங்கள் தொண்டைமான் நாட்டின் எல்லையிலிருந்த காடுகளில் ஒளிந்திருந்தன. அக்குடும்பத்தவர்களின் பட்டியல் ஒன்று தொண்டைமானுக்கு அனுப்பப்பட்டது. அவர்கள் அனைவரையும் ஒருநாள் இரவிலேயே கண்டுபிடித்தான் தீரன் தொண்டைமான். அவர்களைப் புரட்சி வீரர்களின் பக்கம் சேராதவாறு பாதுகாத்தான்.

"ஒருசமயம் கர்னல் அக்கினியூவின் திட்டங்களை நிறைவேற்ற நான் ஒரு படையுடன் சிவகங்கைச் சீமைக்குள் நுழைந்து செல்லவேண்டியிருந்தது. அப்போது எனக்குப் பெரும்படை தந்து பேருதவி அளித்தான் தொண்டைமான். தஞ்சைக் கலெக்டர் அனுப்பிய உணவுப்

பொருள்களையும் திருச்சியிலிருந்து வந்த யுத்த தளவாடங்களையும் சேதமின்றி வெள்ளையர் முகாமில் சேர்க்க அவன் அரும்பாடு பட்டான். அடிக்கடி மிக முக்கியமான உளவுகள் பலவற்றைத் தொண்டைமான் எனக்குச் சொல்லி அனுப்பியவண்ணம் இருந்தான். புரட்சி வீரர்களை விழ்த்துவதற்குப் பெரிதும் பயன்பட்டன அவ்வுளவுகள். அதுகுறித்து அக்கினியூவால் பெரிதும் பாராட்டப் பட்டான் தொண்டைமான்.

" 1801-ஆம் ஆண்டு கவர்னர் பிரபுவான கிளைவினிடமிருந்து தொண்டைமானுக்கு ஒரு பாராட்டுக் கடிதம் வந்தது. தொண்டைமான் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்குச் செய்த சேவைகளையெல்லாம் அதில் அவர் புகழ்ந்திருந்தார். கர்னல் அக்கினியூவும் தொண்டைமானைப் பலபடப் பாராட்டினான். புதிய ராஜாவாகிய படமாத்தூர் உடையத்தேவனுக்குத் தொண்டைமானைப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்று கம்பெனி அரசாங்கம் உத்தரவிட்டது. இது தொண்டைமான் எண்ணி இன்புறக்கூடிய நிகழ்ச்சி என்று கிளைவ் புகழ்ந்துரைத்தார்.

"சிவகங்கையில் நடந்த சுதந்தரப்போர் ஒருவாறு முடிவுற்றதும் தொண்டைமானின் படைகள் அவன் நாட்டிற்கே திருப்பி அனுப்பப்பட்டன. அப்பொழுது 1801-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம், முதல் தேதி, கவர்னர் கிளைவ் தொண்டைமானுக்கு ஒரு பாராட்டுக் கடிதம் வரைந்தார். அக்கடிதத்தில் அவன் படை வலியாலும் அவ்வப்போது அவன் கூறிவந்த உளவுகளாலும் கம்பெனி அரசாங்கம் புரட்சி வீரர்களை அடக்குவதில் வெற்றிகண்டுவிட்டது என்றும் அது குறித்துத் தாம் அடையும் மகிழ்ச்சிக்கு ஓர் அளவில்லை என்றும் வெள்ளை அரசாங்கத்திற்கும் தொண்டைமானுக்கும் இடையே இருக்கும் நட்பு மேலும் மேலும் வளர்ந்துவர ஆண்டவன் அருள்புரிய வேண்டு

மென்றும் அக்கடிதத்தில் கிளைவ் பிரபு திருவுள்ளம் கனிந்து தீட்டியிருந்தார்."

இவ்வாறு வெளிநாட்டானுகிய தொண்டைமானின் சதி ஒருபுறமும் உள்நாட்டானுகிய உடையத்தேவனின் சதி ஒருபுறமும் சேர்ந்து மருது பாண்டியர்க்குப் பெருங் கேடு சூழ்ந்தன. புதுக்கோட்டையான் படைவலிகொண்டு செய்த சதியும் உடையத்தேவன் சாதியின் பெயரால் செய்த சதியும் நடைபெறுமல் மட்டும் இருந்திருந்தால், கர்னல் அக்கினியூ மட்டுமன்றி, அவன் பாட்டனே வந்திருந் தாலும் காளையார் கோவிலைக் கைப்பற்றுவது அவ்வளவு எளிதில் நடந்திருக்கக்கூடிய செயல் அன்று. ஆயினும், அந்தோ! துணிச்சல் பிறந்த இடத்தில் துரோகமும் கூடப் பிறந்துவிட்டதே! ஆண்மை வாழ்ந்த இடத்தில் அடிமைப் புத்தியும் வளரத் தொடங்கிவிட்டதே! 1801-ஆம் ஆண்டு, அக்டோபர் மாதம், முதல் தேதி, காளையார் கோவில் பிடிபட்டபின் வெள்ளைப்படைகள் அடைந்த இறுமாப் பிற்கு ஓர் வரம்பில்லை. நாற்றிசைகளிலும் வேட்டை நாய் களைப் போன்ற கூலிப்படைகளை ஏவிவிட்டு மருதுபாண் டியரைப் பிடித்துவரக் கட்டளையிட்டான் கர்னல் அக்கினியூ. கோட்டை பிடிபட்டது; கொத்தளம் பிடி பட்டது; ஆனல், நாட்டின் தலைவர்கள் இன்னும் பிடிபட வில்லையே என்று எண்ணி ஆத்திரமுற்று நமட்டைக் கடித்துக் கொண்டான் நாடோடிகளின் தலைவன்; 'மருது பாண்டியர்களின் தலைகளைக் கொண்டு வாருங்கள். மலை மலையாகப் பொன் கொடுப்பேன்!' என்று சிப்பாய்களிடம் கர்ஜித்தான். காசாசை கொண்ட கயவர்கள் கருணை வள்ளல்களான மருதுபாண்டியர்களை—தியாகமே வடி வெடுத்த தேசபக்தர்களைப்—பிடித்துவர எமதூதர்கள் போலக் கிளம்பினுர்கள். அக்டோபர் மாதம், மூன்ரும் தேதி, எவனே ஒரு பாவி செய்தி ஒன்று கொண்டுவந்தான். அது வாயிலாகக் காளையார் கோவிலை அடுத்த மங்கலந்தில்

மருதுபாண்டியர் தங்கியிருக்கின்றனர் என்பதை அறிந்தது ஆங்கிலப்படை. அக்டோபர் மாதம், மூன்றும் தேதி, பொழுது புலர்ந்ததும் புழுதி எழுப்பிப் புறப்பட்டது மேஜர் ஷெப்பர்டின் தலைமையில் வெள்ளைப்படை. விடியற் காலத்தில் புறப்பட்ட அப்படை, மாலை இரண்டு மணிக்குள் மங்கலம் போய்ச் சேர்ந்தது; ஊரை அடைந்ததும் தேசிய வீரர்களைத் தேடத் தொடங்கியது. ஆனால், மருது பாண்டியரின் முடிவு நெருங்கிவிட்டது என்று எண்ணிய அவ்வூரினர், கோழைகளாய் வந்து கும்பினியான் காலில் சரண் புகுந்தனர். காசாசை கொண்டு அக்கிராமத்தின் தலைவர்கள் காடுகளைக் குறைந்த விலைக்குக் குத்தகை கேட்பதில் போட்டியிட்டார்கள். அவர்கள் வாயிலாகத் துப்பு விசாரித்தார்கள் ஏகாதிபத்திய வெறியர்கள். மங்கலம் கிராமத் தலைவர்கள், 'இந்த இடத்தில் சிறிது நேரத்திற்கு முன்பு இரண்டாயிரம் வீரர்களுடன் வந்திருந்த மருது பாண்டியர்கள் இப்பொழுது காடுகளுள் புகுந்துவிட்டார்கள்' என்று உளவு கூறினார்கள். அக்கோழைகளின் துணைகொண்டும் கூலிப்படைகளின் உதவி கொண்டும் இரண்டே மணி நேரத்தில் மங்கலத்தைச் சுற்றியிருந்த காடுகளைக் கைக்குவந்த வகையெல்லாம் வெறிகொண்டு வெட்டித் தள்ளின பரதேசிப்படைகள். அக்டோபர் மாதம், நான்காம் தேதி, குறைந்த தொகைக்குக் காடுகள் குத்தகைக்கு விடப்படுவது அறிந்து 'கவுல்' கேட்க ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட கிராமங்களின் தலைவர்கள் கும்பினி யான் இருக்கும் முகாம் நோக்கி விரைந்து வந்தார்கள். அந்தப் பேடிகள், 'தங்கள் உயிருக்குயிரான இருநூறே வீரர்களோடு மருதுசகோதரர்கள் சங்கரப்பதிக் காட்டிலே சரண்புகுந்துவிட்டார்கள்' என்ற செய்தியைச் சொன்னார்கள். பாவிகள் கொடுத்த துப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு பாய்ந்தது பறங்கிப்படை. 'மருதுபாண்டியரின் தலையைக் கொண்டு வருபவருக்குத் தக்கவிலை கொடுக்கப்

படும்' என்று தண்டோரா முழங்கியது. நாடாண்ட மன்னர்களின் தலையைக் கொய்துகொண்டு வரும் துரோகிகளுக்கு நாடோடிகள் பரிசு கொடுக்கும் காலம் ஆரம்பமாகிவிட்டது! கண்ணுக் கெட்டிய தூரமெல்லாம் காசாசை கொண்ட கூலிப் படைகள், கையில் கொலை வாளும் துப்பாக்கியும் ஏந்தி மருது பாண்டியரைத் தேடித் திரிந்தன. வாழ்ந்த காலத்தில் மருது பாண்டியரின்பால் எவ்வளவோ உபசரிப்புக்களைப் பெற்ற கர்னல் வெல்ஷ் என்பவன், கல் நெஞ்சத்தோடு தன் நூலின் இறுதியில் எழுதியுள்ள வாசகத்தைப் படிக்கும்போது கண்ணீர் மல்காத தமிழன் இருக்க முடியாது. துரோகிகள் நம் நாட்டிலேயே மலிந்துவிட்ட காலத்தில் வெள்ளைத் தளபதி ஒருவன் அவ்வளவு கல்நெஞ்சோடு வாழ்ந்ததில் வியப்பொன்றும் இல்லை அல்லவா? கர்னல் வெல்ஷ் எழுதுகின்றான்:

'மருது சகோதரர்களுள் ஒருவரது தலையைக் கொய்துகொண்டு வருபவர்களுக்கு ஏராளமான பரிசுத் தொகை வழங்கப்படும் என்று விளம்பரம் செய்யப்பட்டிருந்தது. அந்த மனிதனது தலையைப் பறித்து வருவதற்காக நான் அரும்பாடு பட்டுக்கொண்டிருந்தபோது எங்கள் வெள்ளைப் படையைச் சார்ந்த கூலிச் சேவகர்கள் கூட்டம் அவனைக் கண்டு பிடித்துத் துப்பாக்கியால் சுட்டது; புண்ணுகிப் புழுதியில் விழ்ந்த அவனை எங்கள் முகாமுக்குக் கொண்டு வந்தும் சேர்த்தது. அதனால், எங்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய பத்தாயிரம் பகோடாக்கள் அல்லது நாலாயிரம் பவுன்கள் கிடையாமற் போயின.'

கொலையுள்ளம் கொண்ட வெள்ளைத் தளபதி சித்திரிக்கும் இந்நிகழ்ச்சி நடந்த சின்னாட்களில் மருது சகோதரர்களுள் மற்றவரும் பிடிபட்டார். இரு சகோதரர்களையும் பிடித்த ஏகாதிபத்தியக் கும்பல் ஊமைத்துரையையும் கைது செய்தது. பறங்கியரிடம் சிக்கிய சுதந்தர வீரர் அனைவரும் கொலைத் தண்டனைக்கு இரையாயினர். திருப்

பத்தூர்க் கோட்டையில் மருது சகோதரர்களையும் பாஞ்சாலங்குறிச்சியில் ஊமைத் துரையையும் தூக்கிலிட்டுக் கொன்றது பேயுள்ளம் படைத்த கம்பெனி வர்க்கம். மாவீரர்களைத் தூக்கிலிட்டுக் கொன்றதும் அதுவரை தமிழகத்தில் நிலவியிருந்த இரட்டை ஆட்சியும் ஒழிந்து, ஆங்கில ஏகாதிபத்தியமே வேரூன்றியது.[78]

மருது பாண்டியரைச் சேர்ந்த வீரர்களும் உறவினர்களும் வேட்டையாடப்பட்டார்கள். தென்னாட்டில் தலை நிமிர்ந்து நின்ற கோட்டைகளெல்லாம் தரைமட்டமாக்கப் பட்டன. தொன்றுதொட்டு வாளும் வேலும் ஏந்தி வீர வாழ்வு வாழ்ந்த மறவர்களிடமிருந்த பல ஆயிரக் கணக்கான போர்க் கருவிகளும் பறிமுதல் செய்யப் பட்டன.[79] வீர சகோதரர்களின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த எழுபதுபேர் கண்காணாத பிரின்ஸ் ஆப் வேல்ஸ் தீவிற்கு நாடுகடத்தப்பட்டனர். அவர்களுள் ஒருவரே சின்ன மருதுவின் இளைய மைந்தரான துரைசாமி என்பவர். பதினைந்தே வயதினரான அவ்விளைஞரைக் கப்பலேற்றி அனுப்பும் போதும் பதினெட்டாண்டுகள் கழித்து அவரைக் கண்ணற்றதொரு தீவினிலே தளர்ந்துபோன நிலையில் கண்ட

78. 1801-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதத்தோடு முடிவடைந்த இப்பாளையக்காரர் போர் கம்பெனி அரசாங்கத்திற்கு எவ்விதக் கீர்த்தியையும் அளிக்கவில்லை என்று கர்னல் வெல்ஷ் கூறுகிறான். ஆனால், கால்டுவெல்லோ, 'இராணுவ தளபதியின் கண்ணோட்டத்தால் கம்பெனி அரசாங்கம் அடைந்த நஷ்டத்தை அது அடைந்த வெற்றியோடு ஒப்பிடும்போது கம்பெனிக்கு ஏற்பட்ட கீர்த்தி எதுமில்லை என்றாலும், அரசியல் கண்ணோடு ஆராயும்போது பாளையக்காரர் போரின் முடிவு ஆங்கில அரசாங்கத்திற்குப் பெரு வெற்றியே' என்று எழுதியுள்ளார். (பார்க்க: Caldwell's History of Tinnevelly, p. 222).

79. பார்க்க: பிற்சேர்க்கை எண்: VII

போதும் தன் உள்ளத்தில் குமுறி எழுந்த எண்ணங்களை எல்லாம் கல்நெஞ்சம் படைத்த கர்னல் வெல்ஷே தன் நூலில் கரைந்துருகி எழுதியுள்ளான். கோரமான சாவிலே வீர வாழ்வைக் கண்டனர் மருது பாண்டியர்கள். ஆனால் அவர்கள் குலத்துக்கொரு மைந்தராய் வாழ்ந்த துரைசாமிக்கோ, வாழ்வே சாவாய் முடிந்தது. கடிதத்தாலாவது கன்னித் தமிழ் நாட்டோடு உறவுகொள்ளத் துடியாய்த் துடித்த அவ்வுத்தமர் சாகாமல் செத்த வரலாற்றைக் கர்னல் வெல்ஷின் நூலால் அறியும்போது நம் அங்கமெல்லாம் வாயாகி அழும்![80]

வெள்ளைத் தளபதிகள் விட்டுச் சென்ற குறிப்புக்களால் மருது பாண்டியரின் முடிவைப் பற்றி நாம் அறியக்கூடிய செய்திகள் இவ்வளவே. ஆனால், சிவகங்கைச் சரித்திரக் கும்மியும் அம்மானையும் போன்ற நூல்களாலும், தமிழ் நாட்டு வரலாற்று ஆசிரியர்கள் நூல்களாலும் மருது பாண்டியர்கள் முடிவைப் பற்றி வேறு சில செய்திகளும் நமக்குத் தெரிகின்றன.[81]

" ஆங்கிலப் படைகளும் மருதிருவர் படைகளும் மிக்க உக்கிரத்துடன் போர் புரிந்தன. பெரிய மருது பாண்டியர் காட்டுக்குள் ஓடிவிட்டார். இளைய மருதுவைக் கருத்தான்[82]

---

80. (i) Welsh's Military Reminiscences–Chap. IV
(ii) மானங்காத்த மருது பாண்டியர், பக்கம் - 100—5.

81. (i) சிவகங்கை சரித்திரக் கும்மியும் அம்மானையும் - பக்கம் 96 - 99.
(ii) பாஞ்சாலக்குறிச்சி வீர சரித்திரம் - இரண்டாம் பாகம் - பக்கம் 325 - 7.

82. இக்கருத்தான் என்பவனே மருதரசரோடு நெருங்கிப் பழகிய வலையன் என்பர். பின்னாளில் தன் தலைவனுக்கே துரோகம் புரிந்த இவன்பால் மருதரசர் கொண்டிருந்த அன்பை முன்பே நாம் பார்த்திருக்கிறோம்.

என்ற அவர்கள் அந்தரங்கக் காவலனை பிடித்துக் கொடுத்துவிட்டான். சின்ன மருதுவைக் காவலில் வைத்தனர். அவர் உணவின்றி இருந்தார். பெரிய மருது காட்டில் பல இடங்களில் அலைந்து திரிந்தார்; பசி, இளைப்பு முதலியவற்றால் வருந்தினர். முடிவில் மேஜர் அக்கினிஸ் என்பவர் படையோடு வந்து அவரைக் கைது செய்து அழைத்துப் போனார். இளைய மருதுவைக் கண்டழுந்த மருதேந்திரர் கதறி அழுதார்; 'அக்கினிஸ் துரையால் நம்மிருவருக்கும் தபசு செய்யும் பாக்கியம் கிடைத்தது' என்று கூறினர். அவர்கள் படும் துன்பத்தைக் கண்டு கௌரி வல்லபராசர் தூதுவன் ஒருவனை அனுப்பி மருது சகோதரர்களிடம் சமாதானம் பேசினன். மூத்த மருது இணங்கவில்லை. கௌரி வல்லவனும் தான் மருது சகோதரர்களுக்கு இழைத்த தீங்கை நினைந்து வருந்தினன். பின்பு அக்கினிஸ் துரை திருப்பத்தூர்க் கோட்டைத் தென்மூலைக் கொத்தளத்தில் தென்னை மரங்கள் இரண்டு நாட்டி அவற்றின்மீது குறுக்கு மரங்கள் போட்டு ஊஞ்சல்போலக் கயிறு பூட்டினன். பின்பு மூத்த மருதேந்திரரை அழைத்துத் தூக்கில் மாட்டினன். அவரும், 'பாஞ்சாலக்குறிச்சி ஊமைத் துரையால் இந்தத் தவம் செய்யும் பாக்கியம் கிடைத்தது!' என்ற மனமகிழ்ச்சியுடன் காளையார் கோவில் ஈசன் திருவடிகளை மனத்தில் தியானித்துத் தூக்கில் தொங்கினர். மற்ற அரசர்கள் பூமாரி பொழிந்தார்கள். இரும்பினல் இளிக்கூடுபோலச் செய்து அதனுள் இளைய மருதுவை அடைத்துத் தூக்கினர். அவரும் இறைவனைத் தியானித்துக்கொண்டே உயிர் நீத்தார். பின்பு மருது சகோதரர்களிடம் பழகி அவர்களுக்கே துரோகம் செய்த கறுத்தான் என்பவனையும் தூக்கிலிட்டனர். பின்னர் மருதேந்திரர் உறவினர்கள் முதலானோரையும் கொல்வித்தனர்."
இதுவே சிவகங்கைச் சரித்திரக் கும்மி தெரிவிக்கும் செய்தியாகும்.

மருது பாண்டியரின் முடிவைப் பற்றிய விளக்கங்கள் எவ்வாறாயினும், அவர்கள் கம்பெனியார் விளைத்த கொடுமையால் தூக்கிலே மாண்டார்கள் என்பதும், அவ்வாறு தூக்குமரமேறி உயிர் துறக்கும்போது தெய்வ பக்தி நிறைந்த அத்தேசபக்தர்கள் காளையார் கோவிலில் குடி கொண்ட கண்ணுதற் பெருங்கடவுளின் திருப்பெயரை முழங்கியவாறே கண்மூடினார்கள் என்பதும் மட்டும் உறுதி.[83] தாங்கள் அழியினும் தங்களால் விடப்பட்ட அறங்களுள் எதுவும் சிதையக் கூடாது என்பதே அவர்கள்

---

83. (i) வீரமன்னர் பெரியமருது பாண்டியர் உயிர் துறந்த போது மரண வாக்குமூலம் ஒன்று விடுத்ததாகக் கூறப்படுகிறது. அது வருமாறு :

'கிழக்கு இந்தியா கம்பெனி கவர்ன்மெண்டின் சேனாதிபதியான கர்னல் அக்கினியூ துரை அவர்கள் முன்பாக, சிவகங்கை ஜமீந்தார் வெள்ளைமருது சேர்வைக்காரர் அவர்கள் சொன்ன மரண வாக்குமூலம் '

(1) என்னுடைய ஜமீன் வேலுநாச்சிக்குப் பாத்தியமாயிருந்தது. மேற்படியாளை நான் கலியாணம் செய்துகொண்டு அவள் மூலமாக ஷெ சிவகங்கை ஜமீனுக்கு உரிய உயில் சாஸனம் பெற்றிருக்கிறேன்.

(2) 1773-ல் உயில் சாஸனம் பெற்று மாத்தூர் நவாபு அவர்களால் ஷெ ஜமீனை ஜப்தி செய்து ஏலமாக்கிய பணத்தை நான் கட்டி ஏலத்தை நீக்கி அனுபவித்து வருகிறேன். என்னைத் தவிர வேறு யாரொருவருக்கும் இதில் பாத்தியம் இல்லை.

(3) தேவஸ்தானம், பண்ணை, கொள்கிரயம், சேறுதேட்டு, ஆயம், சுங்கம், சாயவேல், உப்பளம், சத்திரங்கள், மடம் இவைகள் எல்லாம் என்னால் கிரயத்துக்கு வாங்கப்பட்டன. நானே அனுபவித்து வருகிறேன். இந்தச் சொத்துக்களில் எல்லாம் யாருக்கும் எவ்விதமான பாத்தியமும் இல்லை. நானும் என் வாரிசுகளுமே என்றும் உரிமையான பாத்தியமுடையவர்கள்.

கடைசியாகத் தெரிவித்த விருப்பம் என்பது விளங்குகிறது. தாங்கள் மாண்டதும் தங்கள் உடலைத் திருப்பத்தூரிலும் தலைகளைக் காளையார் கோவில் சந்நிதிக்கு எதிரிலும் சமாதி வைக்க வேண்டும் என்பதே அவர்களது இறுதிப் பிரார்த்தனை. மருது பாண்டியர் இன்பத் தமி

---

(4) மேலே கண்ட சொத்துக்களை நான் என் சுயார்ச்சிதமாய்க் கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதித்திருக்கிறேன். அவைகளை என் வாரிசுகளுக்கே கொடுக்கவேண்டும். நான் பாஞ்சாலக்குறிச்சிக் கட்டபொம்மு துரைக்கும், ஊமைத்துரைக்கும் உதவி செய்யவில்லை; இடம் கொடுக்கவும் இல்லை.

(5) என்னால் கட்டப்பட்டிருக்கிற சத்திரங்களுக்கும், கோவில்களுக்கும் ஆலயங்களுக்கும் விடப்பட்டிருக்கிற தருமாஸனங்களும், மற்றவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிற தஸ்தாவேசுகளில் கண்ட சொத்துக்கள் யாவும் அவரவர்களே அனுபவிக்கும்படி செய்ய வேண்டும்.

(6) என் தம்பி சின்னமருது சேர்வைக்காரனுக்கும் எனக்கும் தாய் ஒருத்தி; தகப்பன்மார் இருவர். மேற்படியானுக்கு ஜமீனில் யாதொரு பாத்தியமும் இல்லை; மேற்படியானை மானேஜராக வைத்திருந்தேன்; அவன் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கட்டபொம்மு ஊமைத்துரைகளுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்துக் காத்ததாகச் சொல்கிறதைத் தவிர எனக்கு யாதொன்றும் தெரியாது.

(7) நான் கிஸ்திப்பாக்கியை நிறுத்தாமல் செலுத்தி வந்திருக்கிறேன். என் தம்பி சின்னமருது சேர்வைக்காரனை மூன்று நாளைக்கு முன் நீங்கள் தூக்கிலிட்டதால், என்னைத் தூக்காமல் நிறுத்திவைக்கக் கூடாது. நான் யாதொரு பாவமும் தெரியாதவனாயிருந்தும், கம்பெனியாருக்கு யாதொரு பொல்லாங்கும் செய்யாதவனாயிருந்தும், என்னை வலத் தொடையில் துப்பாக்கியினால் சுட்டுவிட்டதனால் என்னையும் தூக்கிவிட வேண்டுவது அவசியமாயிருக்கிறது.

(8) அப்படிச் செய்யாமை தரும சாஸ்திரத்திற்கு ஏற்காது. நான் கழுத்தில் கயிறு போட்டுக்கொள்கிறேன். சிவபெருமானே,

முகத்தை எங்கிருந்தோ வந்த பரதேசிகளுக்கு அடிமைப் படுத்தலாகாது என்று எண்ணிய எண்ணம் ஈடேறவில்லை. ஆனால், அவர்களுடைய இறுதி ஆசையும் பிரார்த்தனையும் மட்டும் குறையின்றி நிறைவேறின.

27-10-1801 தமிழகம் ஆருத்துயரத்தில் அமிழ்ந்த நாளாகும். தமிழன்னை தன் கண்களை ஒத்த மருது சகோ

கேட்கவும். கம்பெனியாரவர்கள் என்னை அநியாயமாய்த் தூக்குகிற படியால், என்னுடைய ஜமீன் பூராச் சொத்துக்களையும் வேறே யாருக்காவது கொடுத்தாலும், ஜமீனை ஆளுகிற எவர்களும் விருத்தி யடையாமல் போவார்களாக! சிவபெருமானே, நீ வரம் கொடுக்க வேண்டும்.

(9) என்னுடைய வாரிசுகளைத் தருவித்து என் ஜமீனைக் கொடுக்கவேண்டும்; என்னுடைய ஜமீன் சொத்துக்கள் யாவும் என் சந்ததிகளுக்குக் கொடுத்து விடுவதாகவும், நான் அமைத்திருக்கிற தரும நிலையங்களுக்கு நான் ஏற்படுத்தி யிருக்கிற பிரகாரம் யாவும் ஒழுங்காக நடத்தி வருவதாகவும் நீங்கள் இப்பொழுது எனக்கு உறுதிமொழி தரவேண்டும். அதற்கு அத்தாட்சியாகக் கவர்ன் மெண்டு கத்தியைப் போட்டுத் தாண்டி நீங்கள் சத்தியம் செய்து தர வேண்டும். இது சத்தியம்!

(10) என் வாரிசுகளின் விவரம்: என் மனைவியின் பெயர் ராக்காத்தாள்; அவள்தான் பட்டஸ்திரீ; அவளுக்கு ஒரு மகள் உண்டு. அவள் பெயர் மருதாத்தாள்.

(11) நானும் என் மூத்த சமுசாரமும் சிறுவயலில் இருந் தோம்; அவள் பிரசவத்திற்காக அவளுடைய தகப்பனுர் ஊராகிய அரசனேந்தல் அரண்மனையில் போயிருக்கிறுள். போய் மூன்றுமாத காலமாகிறது.

(12) இரண்டாம் மனைவி பெயர் கருப்பாயி ஆத்தாள். மேற் படியாளுக்குக் கறுத்தையா என்ற ஒரு மகனும், கன்னுத்தாள் என்ற ஒரு பெண்ணும் உண்டு. இரண்டு பேருக்கும் சந்ததி இல்லை. அவள் மூத்தூர் அரண்மனையில் இருக்கிறுள்.

தரர் இருவரையும் இழந்தாள். வெள்ளை ஏகாதிபத்தியம் ' வீர சகோதரர்களைக் கொன்றுவிட்டோம்!' என்று களிப் படைந்தது. 'அடிமைப் படுகுழியில் தள்ளப்பட்டோம்; கட் டுண்டோம் ; பொறுத்திருப்போம் ; காலம் மாறும் ; காரி

---

(13) மூன்றும் மனைவியின் பெயர் பொன்னுத்நாள். அவ ளுக்குச் சந்ததி இல்லை.

(14) நாலாம் மனைவியின் பெயர் ஆனந்தி பாய். அவளுக்கு ஒரு பெண் குழந்தை உண்டு.

(15) ஐந்தாம் மனைவியின் பெயர் மீனுட்சியாந்நாள். அவள் அந்நிய ஜாதி; அவளுக்கு ஒரு பெண் குழந்தை உண்டு; அவள் இப் பொழுது கவுண்டன் கோட்டை அரண்மனையிலிருக்கிறாள்.

(16) எனக்குச் சிவகங்கை ஜமீனை உயில் சாஸனம் செய்து கொடுத்த முதல் மனைவி வேலுநாச்சி இறந்து ஒரு வருஷம் ஆகிறது. அவளுக்குச் சந்ததி இல்லை.

(17) என்னுடைய வாரிசுகளைக் கம்பெனியார்களாவது, எனக்கு விரோதிகளாவது, யாதோர் இம்சையும் செய்யாமல் இருக் கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன். முருகன் துணையாகவும் ஆகாச வாணி பூமாதேவி சாட்சியாகவும் நான் என் கழுத்தில் கயிறு போட் டுக்கொள்கிறேன்.

மேலே சொன்னபடி நீங்கள் கத்தியைப் போட்டுச் சத்தியம் செய்துகொடுத்ததை நான் நேரில் பார்த்துக்கொண்டேன்.

(இப்படிக்கு ஒப்பம் பெரியமருது சேர்வை)

படைத் தலைவன் கத்தியை வைத்துச் சத்தியம் செய்து கொடுத்தபடி நடக்கவில்லை. ஜமீனைக் கௌரிவல்லப உடையத் தேவனுக்கே கம்பெனியாட்சி உரிமையாக்கியது.

பார்க்க: பாஞ்சாலக்குறிச்சி வீர சரித்திரம்—இரண்டாம் பாகம் - பக்கம். 328—31.

மேற்கண்ட மரண வாக்கு மூலத்தில் 6-ஆம் பிரிவின் இறுதி யில் அமைந்துள்ள வாசகத்தின் உண்மையை - உட்பொருளை - விளங்கிக் கொள்ள இயலவில்லை.

ருள் நீங்கும்; காந்தி ஒளி பிறக்கும்' என்று நனவிலும் கனவிலும் கருதி நந் தமிழ் நாட்டினர் கண்ணீர் மல்கிக் கலங்கி நின்றனர். விண்ணவர் நாட்டிலோ, வச்சிரப்படை

(ii) The Maroothoos were captured and consigned to the gallows. Thus the zamindary became an escheat to Government. By a proclamation of 6th July 1801, Government installed as zamindar Gowry Vallaba Tevar, who was a collateral descendant of the progenitors of the first Zamindar Sasivarna Tevar. The permanant settlement of the estate was made with him under a Sunnad-i-Milkeut (deed of agreement) in April 1803.

—Madras Manual of Administration, Vol. I p. 55.

(iii) 1829-ஆம் ஆண்டு வெள்ளையரால் அரசபதவியி லமர்த்தப்பட்ட உடையத்தேவன் காலமானான். இவனுக்குப் பின் சிவகங்கைச் சீமை உரிமை பற்றிச் சற்றேறக்குறைய ஐம்பது ஆண்டுகட்குத் தொடர்ந்து நடந்த வழக்கின் சுருக்கத்தை 'மதராஸ் மானுவ'லும், விரிவான விவரங்களை 650 பக்கங்களைக்கொண்ட 'Origion of Sivaganga Zamindari and its litigations' என்ற பெருநூலும் கூறுகின்றன.

(iv) மருது பாண்டியர் ஆண்ட சிவகங்கைச் சீமையின் பரப்பு, மக்கள் தொகை, வருமானம் ஆகியவை பற்றி Madras Manual தரும் குறிப்பு:—

This Zamindary is in Madura District, its area is 1,551 square miles and its population (1881) 432,428 living in 1,485 villages and 84,912 houses. The peshcush paid to Government is Rupees 2,58,641.

நெடியோன் கோவிலுள் போர்ப்புறு முரசம் எண்டிசையும் அதிர முழங்கியது. ஆம்! தமிழகத்தின் தலையாய வீரர்களைத் தனது மதிப்பிற்குரிய விருந்ினராக இந்திர உலகம் ஏற்றது.

(v) மருதுவுக்குப் பின் அவர் மனைவியர்க்கு ஓரளவு உதவி நிதி கொடுத்து அரசாங்கம் ஆதரித்ததென்பது சில ஆதாரங்களால் தெரிய வருகிறது. மருதுவின் மரண வாக்குமூலத்தையும் கர்னல் அக்கினியூவால் கவரிவல்லப தேவருக்கும் சென்னை அரசாங்கத்திற்கும் எழுதப் பட்டதாகக் கருதப்படும் இரு கடிதங்களையும் துணையாகக்கொண்டு மருதுவின் உறவினர் ஜமீன் உரிமையை நாடிப் பின்னுளில் பெரிய வழக்காடினர். ஆனல், வெற்றி பெறவில்லை. கர்னல் அக்கினியூவால் எழுதப்பட்டனவாக எண்ணப்படும் கடிதங்கள் இரண்டையும் இந் நூலின் இறுதியில் காணலாம்.

பார்க்க: பிற்சேர்க்கை எண்கள்: V, VI.

7. மூன்று நிகழ்ச்சிகள்

மருது பாண்டியர் புகழை விளக்க வல்ல எத்தனையோ கர்ண பரம்பரைக் கதைகளும் கிராமியக் கவிதைகளும் நாட்டில் நடமாடி வருகின்றன. அவற்றையெல்லாம் 'வெறுங் கட்டுக் கதைகள்' என்று ஒதுக்கிவிடல் அறிவுடைமையாகாது. எத்தனையோ ஆண்டுகளாக மக்கள் வழிவழியாகக் கூறிவரும் அவ்வாய்மொழிச் செய்திகளில் 'இயற்கை இறந்த நிகழ்ச்சிகளும்' அவ்வளவாக இல்லை. எனவே, அவற்றை வரலாற்றுக் கண்கொண்டு பார்த்து மகிழல் பயன் தருவதாகும்.

நாட்டின் நிருவாகத்திலும் மக்களின் நல்வாழ்விலும் பெரு நாட்டம் கொண்டிருந்த மருதரசர், தம் கடைசிக் காலத்தை எவ்வளவு கடுமையான போரில் கழிக்கவேண்டியிருந்தது என்பதை விரிவாகப் பார்த்தோம். அவ்வளவு கடுமையான போரில் ஈடுபட்டிருந்த நாளிலும் அவர்கள் 'நாட்டின் நிருவாகத்தில்' பெருங் கவலை கொண்டிருந்தார்களாம்; கடமையை ஒழுங்காகச் செய்தார்களாம். இவ்வுண்மையை விளக்குவனவாக அமைந்துள்ள மூன்று கதைகளை ஈண்டுக் காண்போம்:

திருடன் திருந்தினன்:

எவ்வளவு நல்லாட்சியிலும் கள்வர் சிலரும் கயவர் சிலரும் இருப்பதைத் தவிர்க்க முடியாது. ஒரு சமயம் உதய பெருமாள் கவுண்டன் என்ற பெரிய 'திருடன்' ஒருவன் தன் 'கைவரிசைகளால்' மக்களைப் பெரிதும் அச்சுறுத்தியும் மருது பாண்டியர் கவனத்தை ஈர்த்தும் வந்தான். போர் கடுமையாய் நடந்துகொண்டிருந்த காலமாதலால், மருதரசர், 'சரி, அவனைச் சற்றே பொறுத்துக் கவனித்துக்கொள்வோம்' என்று இருந்தார். போர் இடை

விடாது நடந்துகொண்டிருந்தது. திடீரென்று போர் முனை யில் இருந்த அவருக்கு 'வைகையில் பெருவெள்ளம்; அதனால் திருப்பாச்சேத்திக்கு நான்காவது மைலில் உள்ள மாறைநாட்டுக் கண்மாய் உடைப்புக் கண்டுவிட்டது. கிராமங்கள் பாழாகிவிடும்போலிருக்கிறது' என்ற செய்தி வந்தது.

செய்தி கிடைத்ததும் மருதரசர் குதிரையேறிப் புறப் பட்டார்; உடைப்பெடுத்தோடும் கண்மாய்க் கரையில் விரைந்து சென்று நின்றார்; வெள்ளம் கரையை உடைத் துக்கொண்டு ஓடுவதைக் கண்டார். அணைகோலி வெள்ளத் தைத் தடுக்க ஆண்களும் பெண்களும் துடியாய் இருப்ப தைக் கண்ட அரசர் உள்ளம் அடைந்த பூரிப்புப் பெரிது. தம் படையின் ஒரு பகுதியை அணை போடும் மக்கட்குத் துணைபுரிய விரைந்து வருமாறு ஆணை எழுதி ஏவலாளி வாயிலாகக் கொடுத்தனுப்பினர். சிறிது நேரத்தில் போர்க் களத்தில் அழிவு வேலையில் – தற்காப்புப் பணியில் – ஈடு பட்டிருந்த மருதுவின் படை ஆக்க வேலை புரிய விரைந்து வந்துவிட்டது. அப்படை வருவதற்குள் இருந்த சிறு இடை வேளையிலும் மருதரசரால் வாளாவிருக்க முடிய வில்லை. அவ்வூர் மக்களுள் தலை சிறந்த வீரனைக் கண்டு பிடிக்க விழைந்தார். 'யார் இந்த வெள்ளத்தில் குதித்துக் கரையேறுகிறார்களோ அவருக்குச் சீமையின் படையில் சிறப்பிடம் தரப்படும்; பார்புகழப் பரிசுகள் வழங்கப் படும்' என்று ஒளி நிறைந்த கண்களோடு மக்களைப் பார்த் துப் புன்னகை புரிந்துகொண்டே கூறினர். மக்களுள் பலரும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் திடீரென ஒருவன் வெள்ளத் தில் பாய்ந்தான். 'திடும்' என்ற ஒலி கிளம்பிய இடத்தை அனைவரும் உற்றுப் பார்த்த வண்ணம் இருந்தனர். சிறிது நேரம் வரையிலும் ஆள் யார் என்பது விளங்கவில்லை. மீன்போல் நீந்திச் சென்ற அம்மனிதன், சிறிது நேரத்திற்

குள் அக்கரையேறிக் கைகூப்பி நின்றான். அவனைக் கூர்ந்து கவனித்த மக்கள், 'அரசே, அதோ! அவன்தான் உதயபெருமாள் கவுண்டன்! உதயபெருமாள் கவுண்டன்!' என்றனர். மருதுவுக்கு ஒரே வியப்பு! உதட்டில் புன்முறுவலோடு 'கூப்பிடு அவனை' என்றார். வந்தான் திருப்பாச்சேத்தி உதயபெருமாள் கவுண்டன்; வீழ்ந்தான் அரசர் தாளில். 'எழுந்திரப்பா' என்றார் மருதரசர். எழுந்து கைகட்டி நின்றான் பக்காத் திருடன். அவன் விழிகளை ஊடுருவிப் பார்த்தார் வேந்தர். 'அரசே......' என்று இழுத்தான் உதயபெருமாள் கவுண்டன். 'சரி, என்ன சொல்கிறாய்?' என்றார் வெள்ளை மருது. 'அரசே, அடியேன் இன்றிலிருந்து புது மனிதன்; பக்காத் திருடன் உதயபெருமாள் கவுண்டன் ஒழிந்துவிட்டான். இனி நான் உங்கள் அடிமை. இந்த வெள்ளைத் துரைகளின் தலைகளைப் பனங்காய்களைச் சீவுவதுபோலச் சீவுவதே இனி என் தொழில். அடியேனைக் காப்பாற்ற வேண்டும்!' என்றான். மக்களும் மருதரசரும் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. திருடன் திருந்தினான்; தேசபக்தனுமானான்! உதய பெருமாள் கவுண்டன் சீமையின் சுதந்தரப் போரில் அக்கணமே குதித்தான். அவன் வாளுக்கும் வளரிக்கும் விருந்தான வெள்ளைத் துரைமார்களுக்கும் கூலிப்படை வீரர்களுக்கும் வரையறை இல்லை! திருட்டுத் தொழிலை விட்டுத் தேசபக்தனான அவனுக்குத் திருப்பாச்சேத்திக் கோவிலில் மருதரசர் சிலை அடித்து வைத்துச் சிறப்பு செய்துள்ளார் என்றால், அப்பெருமகனாரது பரந்த உள்ளத்தை என்னென்று போற்றுவது! அவரன்றோ அரசர்! அவர் ஆட்சி அன்றோ ஆட்சி!

வெள்ளோலை வாசித்த வித்தகர்:

கோந்தடை என்னுமொரு திருநகரில் கணக்கராய் மூந்நழகுப் பிள்ளை என்ற ஒருவர் இருந்தார். காராள வகுப்

பினர் அவர். ஆண்டிலே இளைஞராகிய அவர்மீது பொருமை கொண்ட சிலர் அவர்க்குக் கேடுசூழத் திட்டமிட்டனர். இதை அறிந்த முத்தழகுப் பிள்ளை, 'தீயோர் சிலர் வாழும் இவ்வூரைவிட்டே போய்விட வேண்டும்' என்று கருதினர். அவ்வாறே இன்று பார்த்திபனூர் என்று குறிக்கப்படும் பார்த்திப குலசேகரபுரத்தை அடுத்துள்ள தடுத்துப் புனேங்கனூர் போய்ச் சேர்ந்தார். அங்குள்ள தீர்த்தக்குளக்கரையில் படுத்துக் களைப்புத் தீரக் கண்ணயர்ந்தார். அவ்வமயம் அங்கு வந்த கவிராயர் ஒருவரின் நட்பு அவருக்குக் கிடைத்தது. 'முத்தழகுப் பிள்ளை' என்ற பெயருக்கு ஏற்ற முகப் பொலிவும், 'கணக்கர்' என்ற தொழிலுக்கு ஏற்ற கூரிய அறிவும் அவருக்கு இருப்பதை அறிந்த கவிராயர், திருச்சியை அடுத்த துவரங்குறிச்சி என்னும் ஊரில் தமக்கு வேண்டிய குடும்பம் ஒன்றில் அவருக்குத் திருமணம் முடித்து வைத்தார். திருமணம் ஆனபின் முத்தழகுப் பிள்ளை தடுத்துப் புனேங்கனூர்க்கே வந்து கணக்கப்பிள்ளையாய் அமர்ந்தார். அவ்வூர்த் தீர்த்தக்கரையில் ஸ்ரீராமநல்லூர் செல்வ விநாயகர் கோவில் என்ற பெயருடைய கோவில் ஒன்றையும் தமது முயற்சியால் கட்டுவித்து வழிபாடுகள் செய்து வந்தார். இப்படி இருக்கும் காலத்திலேதான் வெள்ளைக் கம்பெனிக்கும் வீர மருது சகோதரர்கட்கும் இடையே போர் மூண்டது. சிவகங்கைச் சீமைக்குள் கால் வைத்த கம்பெனிப் படையின் தலையை நொறுக்கிப் புறமுதுகு காட்டும்படி செய்தார்கள் மருது சகோதரர்கள். கம்பெனிப் படை இராமநாதபுரத்திற்கு ஓட்டம் எடுத்தது. ஓடும் கம்பெனிப் படையைத் திரும்பி வராதபடி துரத்தி அடித்துவிட்டு அவர்கள் பார்த்திபனூருக்குத் திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தார்கள். அப்போது அவர்கள் தடுத்துப்புனேங்கனூர் கணக்குப் பிள்ளையைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. சின்ன மருது கணக்கரைப் பார்த்து, 'என்னையா, எங்கே மூன்று

வருஷக் கணக்கு ?' என்ருர். 'இதோ' என்று பிள்ளையார் கோவிலுக்கு உள்ளே சென்ற கணக்கர் ஒரு கட்டு ஓலைச் சுவடியைக் கொண்டுவந்து சின்ன மருதுவிடம் கொடுத்தாராம். அவ்வளவும் வெள்ளோலையாய் இருப்பதை அறிந்த சின்ன மருது, 'கணக்கரே, என்ன சேதி ?' என்று கேட்டாராம். உடனே கணக்கர் மூன்று வருடக் கணக்குகளையும் மனப்பாடமாக ஒப்பித்து, வசூல் செய்த பணத்தையும் சின்ன மருதுவிடம் பயபக்தியுடன் தந்து, 'எல்லாம் இங்கு எழுந்தருளியுள்ள செல்வ விநாயகர் திருவருள்' என்ருராம். வியப்பும் மகிழ்வும் அடைந்த சின்ன மருது, 'உமக்கென்ன சன்மானம் வேண்டும் ?' என்ருராம். கணக்கர், 'எனக்கொன்றும் வேண்டா. அரசே, இதோ எங்கள் செல்வ விநாயகர் கோவிலுக்கு ஏதாவது தர்மம் செய்தால் போதும்' என்ருராம். அக்கணமே சின்ன மருது கணக்கர் கையில் இருந்த வெள்ளோலையை வாங்கி நாலு செய் நிலங்களை மானியமாக எழுதிக்கொடுத்தாராம். அன்றுமுதல் வெள்ளோலை வாசித்த வித்தகரின் புகழும் இறவா வரம் பெற்றது.

கர்த்தரின்சீடர் கருணைபுரிந்தார் :

காளையார் கோவிலிலிருந்து சிவகங்கைக்கும் தொண்டிக்கும் செல்லும் பாதையில் சருகணி என்னும் அழகான ஊர் ஒன்று இருக்கிறது. அவ்வூரைப் பழம்பெருமை சான்ற மாதாகோவில் ஒன்றும் அணி செய்கின்றது. அக் கிறிஸ்தவ சமயக் கோவிலையும் நம் மருதரசரையும் பிணைத்து வழங்கி வரும் ஒரு வரலாறு மிக்க சுவையுடையது.

வெள்ளையரோடு கடும்போர் நடந்துகொண்டிருந்த காலம். ஒருநாள் மாலை நேரம். இருள் எங்கும் சூழ்ந்துகொண்டிருந்த வேளை - 'டக், டக், டக்' என்ற சத்தம் இடைவிடாது கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. சருகணி

மாதாகோவிலின் தலைவர் 'சர்ச்சு' வாயிலில் பெரிய பெட்டி யொன்றைப் போட்டு அதன்மேல் அமர்ந்து, விவிலிய நூலை விரித்து வைத்துப் படித்துக்கொண்டிருந் தார். விரைந்து வந்துகொண்டிருந்த குதிரைக் குளம் படிச்சத்தம் நின்றது. குனிந்து படித்துக்கொண்டிருந்த பாதிரியார் காதில் 'சாமி' என்ற சொல் விழுந்தது. நிமிர்ந்து பார்த்தார் பாதிரியார் ; 'என்ன சேதி ?' என்றார். 'சாமி, வெள்ளைப் படைகள் என்னை விரட்டி வருகின்றன. அடைக்கலம்' என்றார் மருதரசர். கர்த்தரின் சீடர் உள் ளம் கனிவெய்தியது. அவர் தாம் அமர்ந்திருந்த பெரிய பெட்டியைத் திறந்து, உம், உள்ளே நுழைந்துகொள் !' என்றார். பெட்டி மூடியது ; பாதிரியாரின் வாசிப்பும் தொடர்ந்தது. சிறிது நேரத்தில் வெள்ளைச் சிப்பாய்களுள் பலர் எமதூதர்கள்போலத் தலைதெறிக்க ஓடி வந்தனர். பாதிரியாரைப் பிடித்து ஓர் உலுக்கு உலுக்கி, 'எங்கே மருது?' என்று அதட்டினர். பாதிரியாருக்குச் சினம் பொங்கியது. கடுகடுத்த முகத்தோடு 'ஆமாம் – மருதுவை என் மடிக்கு அடியில் பார்' என்றார் சற்றுக் கோபமாக. பாதிரியாரின் சிடுசிடுத்த முகத்தையும், கடுகடுத்த பேச்சை யும் கண்ட, கேட்ட கம்பெனிப் படை வீரர், 'இந்தப் பாதிரியார் ஓர் அப்பாவி ; மருது இங்கே வரவில்லை போலி ருக்கிறது !' என்று எண்ணி, ஒரே பாய்ச்சலாக வேறு திசைக்குத் திரும்பினர். கும்பெனிப்படை தொலைந்து விட்டது என்று தெரிந்ததும் பாதிரியார் பெட்டியைத் திறந்தார். மேகத்திரையை விலக்கி வரும் மதியம்போல மருதரசர் வெளியே வந்தார். 'சாமி, உங்கள் கருணையை ஒருநாளும் மறவேன் !' என்றார் பெரிய மருது. 'நான் என்ன செய்தேன் ? கர்த்தரின் சீடன் நான். 'அடைக் கலம்' என்றோரைக் காப்பது என் கடமை. அப்படியும் அதற்காக நான் பொய்கூடச் சொல்லவில்லையே ! உண்மை

யைத்தானே சொன்னேன்! 'அந்த முட்டாள்கட்கு மூளை ஏது!' என்றாராம் சிரித்துக்கொண்டே.

மருதரசர் உடம்பெல்லாம் இன்ப உணர்வு பொங்கியது. ஓலை ஒன்றைக் கொண்டுவரச் செய்து, சருகணிக் கிராமத்தை மாதாகோவிலுக்கே சர்வமானியமாக[84] எழுதித் தந்தாராம். என்னே அவர் நன்றியுள்ளமும், வள்ளன்மையும்! மாதா கோவிலுக்கு ஒரு தேரும் செய்தமைத்தார் மருதரசர் என்றும் கூறுவர். இன்றும் சருகணித்தேர் மருதரசர் குடும்பத்தார் வந்து முதலில் மரியாதை பெற்றுத் தேர்வடம் தொட்டபின்பே நகரும் எனக் கூறுவர்.[85]

---

84. இவ்வரலாறு சருகணி ஆலயத்தில் உள்ள பழைய வரவு செலவுகணக்குப் புத்தகம் ஒன்றின் முதற்பக்கத்தில் உள்ள முகவுரையாலும் உறுதிப்படுகிறது. பார்க்க—பிற்சேர்க்கை எண்: I

85. இத்தேரை இழுக்கப் பனக்கரை என்ற ஊரை மானியமாகத் தந்தாராம் மருது பாண்டியர்.

8. நம் கடமை

‘வெள்ளை மருது வீர விளையாட்டுக்களில் தலைசிறந்த வல்லாளன். நாட்டின் நிருவாகத்தைப்பற்றிய கவலை அவனுக்குச் சிறிதும் இல்லை. காலத்தையெல்லாம் வேட்டையாடுவதிலேயே அவன் செலவழித்தான். அசாதாரணமான தோற்றமும் பலமும் பொருந்திய அவனுக்கு அடர்ந்த காடுகளில் நுழைந்து கொடிய விலங்குகளை வேட்டையாடுவதில் விருப்பம் அதிகம். அவன் மிக உறுதியான ஆர்க்காட்டு ரூபாயைக் கைவிரல்களாலேயே வளைத்து விடுவானும். அவன் நாடாளும் எவ்விதப் பொறுப்பும் கவலையுமின்றி வீர விளையாடல்களை விரும்பி எங்கும் சுற்றித் திரிந்தவண்ணம் இருந்தான். எப்போதாவது வெள்ளைமருது தன்பால் மதிப்பும் மரியாதையும் வைத்திருக்கிற ஐரோப்பிய நண்பர்களைச் சந்திக்கத் தஞ்சைக்கும் திருச்சிக்கும் மதுரைக்கும் வருவது வழக்கம். வெள்ளை மருதுவின் நண்பர்களில் யாருக்கேனும் பெரிய வேட்டை ஒன்றுக்குப்போக விருப்பம் தோன்றினுல் இவனுக்கு ஒரு செய்தி சொல்லிவிடுவது போதும். களத்திலே காணலாம் வெள்ளை மருதுவை. அவ்வாறே எவ்வித வீர விளையாட்டிலும் யார் கலந்துகொள்ள நினைத்தாலும் சரி, அவர்களை முன்னின்று அழைத்துச்சென்று, வெற்றியும் புகழும் தேடிக்கொடுத்து, அவர்கள் உடம்புக்கும் உயிருக்கும் தீங்கில்லாமல் கொண்டுவந்து சேர்க்கும் பொறுப்பு நம் பெரிய மருதுவையே சார்ந்தது. பேய்வாய்ப் புலி ஒன்று எதிர்ப்பட்டால் எத்தனை வெள்ளை ஐரோப்பியர்கள் வேட்டைக்காரர்களோடு சூழநின்ருலும்,அப்புலியைப் பாய்ந்து பிடித்துக் கொன்று தீர்க்க வெள்ளைமருதே முதன்முதலில் தாவுவான். பெரியமருதுவின் இத்தகைய வாழ்க்கை, பாதுகாப்பு நிறைந்த நகரவாழ்க்கை வாழ்பவர்களுக்குப் பொருளற்றதாகவும் சோம்பேறித்தனம் நிறைந்ததாகவும்

தோன்றும். ஆனால், உண்மையில் அடர்ந்த காடுகள் செறிந்ததும் மக்களைக் கொன்றுகுவிக்கும் கொடிய விலங்குகள் நிறைந்ததுமான ஒரு நிலப்பகுதியில் பெரியமருதுவின் இத்தகைய வீரவாழ்க்கை மிக்க பயன் நிறைந்து விளங்கியது. இக்கீழ்த்திசை நிம்மிராடிடமிருந்து நான் 1795-ஆம் ஆண்டில் - மதுரையில் மிக இளைய சுபேதார்களில் ஒருவனாய் இருந்தபோது அன்புக்கும் கவனிப்பிற்கும் சான்றாக எத்தனையோ அடையாளங்களைப் பெற்றிருக்கிறேன். அது அவனுடைய பெருந்தன்மையை நிரூபிக்க நல்லதொரு சான்றாகும்'.

* * * * *

'சின்னமருது கம்பீரமும் கட்டழகும் விநயமும் நிறைந்த வியத்தகு மனிதன்; நல்ல நடத்தையும் எளிதில் எவர்க்கும் காட்சி தரக்கூடிய இயல்பும் படைத்தவன். தன் தலையின் அசைப்பே நாட்டின் சட்டமெனக் கருதும் மக்களின் தலைவனாய் அவன் விளங்கிய போதிலும், தனி ஒரு காவலாளியின் பாதுகாப்புக்கூட இல்லாமல் திறந்த வெளியில் வாழ்ந்துவந்தான். 1795-ஆம் ஆண்டு, பிப்ரவரி மாதம், நான் அவனைக் காணச்சென்றபோது அவன் இல்லத்தின் உள்ளே நுழைய விரும்பிய எவர்க்கும் சுதந்தரமாக உள்ளே புகவும் வெளியே போகவும் எவ்விதத் தடையும் இல்லை என்பதை நேரில் கண்டறிந்தேன். அச்சமயத்தில் குடிமக்களின் தந்தையாய் விளங்கிய அந்த மாவீரனுக்குக் கடவுள் கருணைபுரியவேண்டும் என்பதே அவன் நாட்டு மக்கள் ஒவ்வொருவருடைய பிரார்த்தனையாய் இருந்தது. அவன் நாட்டின் வழியாகச் செல்லும்போது ஏற்பட்ட சாதாரணமான ஒரு சந்திப்புக் காரணமாகவே அவன் எனக்கு நண்பனாகிவிட்டான். அதிலிருந்து நான் மதுரையில் இருந்த காலமெல்லாம் அவன் எனக்கு உயர்ந்த ரக அரிசியையும் சுவைமிக்க பழங்களையும் அனுப்பத் தவறிய

தில்லை. சிறப்பாகக் கெட்டியான தோலோடு கூடிய சுவை மிக்க பெரிய ஆரஞ்சுப்பழங்களை அவன் எனக்கு அன் போடு அனுப்பிவந்தான். அத்தகைய அருமையான பழங்களை நான் இந்தியாவின் வேறு எப்பகுதியிலும் கண்டதில்லை.

'சின்னமருதுதான் எனக்கு முதன்முதலாக ஈட்டி எறியவும், [86]வளரியைச் சுழற்றவும் கற்றுக்கொடுத்தவன். வளரி என்னும் இவ்வாயுதம் இந்தியாவிலேயே தமிழ்ப் பகுதியிலேதான் பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஆயினும், ஆற் றலும் திறமையும் படைத்த ஒருவரால் முந்நூறு அடித் தூரத்தில் உள்ள ஒரு பொருள்மீதுகூட வளரியை வியக் கத்தக்க வகையில் குறிபார்த்து எறிந்து வெற்றி பெறலாம். இத்தகைய வீர மனிதனையே நான் பிற்காலத்தில் யுத்தம் காரணமாகக் காட்டு விலங்கைப்போல விரட்டிப் படு காயப்படுத்திச் சாதாரண வேலையாட்களால் பிடிக்க நேர்ந்தது. அதன்பின் முறிந்துபோன தொடையோடு சிறையில் அவன் நொந்து கிடந்ததையும், இறுதியாக வீரமிக்க தன் அண்ணனோடும், அவன் வீரத்திற்குச் சிறிதும் குறையாத அவன் மகனோடும், உயிர்த்தோழர் பலரோடும் சாதாரணத் தூக்குமரம் ஒன்றில் தொங்கிக் கொண்டிருந்ததையும் காண நேர்ந்தது.'

* * * * *

'இதே காளையார் கோவில் வழியாகச் சில மாதங் களுக்கு முன்புதான் நானே பயணம் செய்தேன். அப்

86. சின்னமருதுவைப் போலவே பெரியமருதுவும் வளரி எறி வதில் நிகரற்றவர். ஒருமுறை மதுரை மாரியம்மன் தெப்பக்குளத்தி லிருந்து அவர் கால்விரல்களால் ஊன்றி விட்டெறிந்த வளரி தெப் பக் குளத்தின் மைய மண்டபத்தைத் தீண்டாமல் அக்கரையில் போய் வீழ்ந்தது என்றும், மூச்சுப் பிடித்து வளரி எறிந்த வேகத்தில் மருதாசர் கட்டியிருந்த தங்க அரைஞாண் தெறித்து வீழ்ந்தது என்றும் கூறுவர்.

போது என்னை வெள்ளைமருது சிறுவயலுக்கு அழைத்துச் சென்று விருந்தளித்துப் போற்றினன். ஆனால், அவ்வமயம் இவ்வளவு குறுகிய காலத்திலேயே நான் இந்நாட்டிற்கும் அவனுக்கும் கொடிய எதிரியாக மீண்டும் காளையார் கோவிலுக்குள் புகுவேன் என்று எள்ளளவும் எண்ண வில்லை. இவ்வுண்மையை வெட்கத்தோடு ஒப்புக்கொள் கிறேன்.'

* * * * *

இவையெல்லாம் யாருடைய வாசகங்கள் என்று நினைக் கிறீர்கள்? இறுதி நாட்களில் தன்கையாலே மருதுபாண்டி யரைப் பிடிக்கவேண்டும் – கொல்லவேண்டும் – என்று பெருவேட்கை கொண்டிருந்த கல்நெஞ்சன் – வெள்ளைத் தளபதி கர்னல் வெல்ஷ் தன் 'இராணுவ நினைவுகள்' என் னும் நூலில் நவின்றுள்ள மொழிகளே இவை.[87] மேற்கண்ட வாக்கியங்கள் நமக்கு மருதுபாண்டியரின் அகப்பண்பை யும் புறத்தோற்றத்தையும் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன அல்லவா? ஆம்! கொடிய பகைவரும் தம் அடல் ஆண்மை யையும் அருள் நெஞ்சத்தையும் நட்பின் சீர்மையையும் நினைந்து நினைந்து வியந்து வியந்து போற்ற வாழ்ந்த நல் வாழ்வு மருதிருவரின் பெருவாழ்வு!

வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து வானுறையும் தெய்வ மாயினர் வீரமருது சகோதரர். வீரராய்ப் பிறந்தனர்; வீரராய் வளர்ந்தனர்; வீரராய் வாழ்ந்தனர்; வீரராய் மாண்டனர்!

தாய்த் திருநாட்டின் சுதந்தரத்திற்காகத் தங்கள் இன்னுயிரையே சுதந்தர தேவியின் பலிபீடத்தில் உவகைக் கண்ணீரோடு உரிமையாக்கிய அவ்வுத்தமர்களின் வாழ்வே

---

87. Welsh's Military Reminiscences—Vol. I – Chap. IV

ஒரு வீர வரலாறு; விடுதலைக் காவியம். தலைசிறந்த தேச பக்தர் ஒருவரைப் போற்றும்போது,

'பேரன்பு செய்தார் எவரே
பெருந்துயரிற் பிழைத்து நின்றார்?'

என்று பின்னாளில் பாடினார் பாரதியார். அவர் பாட்டின் உண்மையை விளக்க மருதிருவர் வரலாற்றினும் சிறந்த சான்று ஒன்றுண்டோ?

மண்மகளின் தலைமகளாகிய தமிழ்த்தாய் பெற்ற இரு மாணிக்கங்களாகிய மருது சகோதரர்கட்கு — சுதந்தரத்திற்காகப் போராடிச் சொல்லொணாத் துன்பங்கட்கு இரையாகி முடிவில் தங்கள் பொன்னுடலம் நீத்து அழியாப் புகழுடலம் பெற்ற மேலோர்கட்கு — விடுதலை இந்தியாவில் வாழும் நாம் ஆற்றவேண்டிய கடமைகள் — அளிக்கவேண்டிய நன்றிக் காணிக்கைகள் — எத்தனையோ உண்டு. அக்கடமைகளுள் சிலவற்றையேனும் வழிபாட்டுணர்ச்சியோடு ஆற்றுவது வாயிலாகவே தமிழகம் தன் வீரப் பரம்பரையைப் பாதுகாக்க முடியும் என்பது திண்ணம். வீரர்களைப் போற்றாத ஒரு நாட்டில்—நன்றி உணர்ச்சி மங்கிப்போன ஒரு நாட்டில்—மேலும் மேலும் வீரர்கள் பிறப்பது அருமை என்பது உலக அறிஞர்கள் பன்முறையும் வற்புறுத்திச் சென்ற பேருண்மை அன்றோ?

தமிழகம், கல் தோன்றி மண் தோன்றாக் காலமுதல் நாட்டின் நல்வாழ்விற்காகப் போர்க்களம் புகுந்து 'ஒளிறு வாள் அருஞ்சமம் முருக்கிக் களிறு எறிந்து' வீழ்ந்த காளைக்கு வீரக் கல் எடுத்து அதில் அவன் பீடும் பெயரும் எழுதிப் போற்றலைத் தன் உயிரினும் சிறந்த பண்பாடாகப் போற்றிய பெருமை வாய்ந்தது. அத்தகைய சிறந்த பண்பாட்டைக்கொண்ட சீரியநாட்டின் குடிமக்களாய்ப்பிறந்த நமக்கு நம் தாயகத்தின் மானங்காக்கப் போரிட்டு மாண்ட

மாவீரர்கட்குத் தக்க நினைவுச் சின்னங்களை எழுப்பியும் அவர்களின் பெரும் புகழை வையகம் எல்லாம் பரப்பியும் வீரவழிபாடு ஆற்றல் இன்றியமையாத பெருங்கடமை அன்றோ?

மருது பாண்டியரின் புகழைப் பரப்பும் நூல்கள் பல இன்னும் தமிழ் மொழியில் வெளிவர வேண்டும். அவர்களின் வீர வரலாற்றைத் தமிழனாய்ப் பிறந்த ஒவ்வொருவனும் அறிந்து—உணர்ந்து—போற்ற வேண்டும்.

தமிழகத்தின் சுதந்தரப் போரே—வெள்ளையர்களோடு மருது சகோதரர்கள் நடத்திய வீரப் போரே—இந்திய விடுதலைப் போரின் தொடக்கம் என்று இந்நூலுள் பல இடங்களிலும் பரக்கக் கண்டுள்ளோம். எனவே, அப் போரின் ஆதித் தளபதிகளாகிய பாஞ்சைச் சகோதரர் களின் புகழையும், அவர்களிற் சிறந்த வாழ்வு வாழ்ந்த மருது சகோதரர்களின் மாண்பையும் தமிழரல்லாதாரும் உணர்ந்து போற்றும் வகையில் இந்திய மொழிகள் பலவற்றிலும் இவ்விணையில்லா வீரர்களின் எழுச்சிமிக்க வரலாற்றைச் சிறந்த உரைநடை இலக்கியமாய் எழுதிப் பரப்பும் பணியில் தமிழக ஆட்சியும் இந்திய அரசாங்கமும் முனைய வேண்டும்; நல்லறிஞர்கள்—பன்மொழிப் புலவர்கள் அதில் ஈடுபட வேண்டும்.

இந்திய விடுதலைப் போரில் பின்னாளில் பங்குகொண்ட எத்தனையோ பேரைப்பற்றிய வரலாறுகள் ஆங்கிலமொழியில் வெளியாகி உள்ளன. ஆனால், அவ்வீரர்களின் வரிசைக்குத் தலைமை தாங்கிய மாவீரர்களாகிய மருதிருவரின் வரலாறு இன்னும் ஆங்கில மொழியில் முழுவடிவத்தில் எழுதப் பெறவில்லை. இக் குறையைக் களைய அறிஞர்களும் அரசாங்கமும் முன்வர வேண்டும்.

மருதிருவரின் வரலாற்றை இசைப் பாட்டாக எழுதித் தமிழ்நாட்டு நகரங்களிலும் கிராமங்களிலும் முழங்கச் செய்ய வேண்டும். கதையாய்க் கனவாய்ப்போன அவ்

வீரர்களின் வரலாற்றைக் கலைச்சுவை பொருந்திய நாடகமாய் உருவாக்கி அரங்குகளில் நடிக்கச் செய்யவேண்டும். பொன்னான வாழ்வு வாழ்ந்த அப் பெரியோர்களின் சீர் சான்ற வரலாற்றை வெள்ளித் திரையில் வாழவைக்க வேண்டும்.

சிவகங்கைச் சீமையின் தனிப்பெருந் தலைவர்களாய் இருபத்தோர் ஆண்டுகள் நல்லாட்சி நடத்திய காவலர்களாகிய மருது சகோதரர்கள் காலமான பின்பு அவர்கள் விருப்பத்திற்கு மாறாகச் சீமை வேற்றார் கைக்குச் சென்றது என்பது மறக்க முடியாத உண்மை. இந்நிகழ்ச்சிகள் நடந்து நூற்றைம்பது ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. இனியேனும் வேற்றார் கையில் சிக்கிய சொத்துக்களை நாட்டின் பொதுவுடைமையாக்கி மருது பாண்டியரின் புகழை நிலை நாட்டும் பயனுடைய நிலையங்களாக அவற்றை உருவாக்க வேண்டும்.

பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்து உயிர் துறந்த தியாகிகளின் பரம்பரையைத் தொடங்கி வைத்தவர்கள் மருது சகோதரர்கள். அவர்கள் கால்வழியில் தோன்றியவர்களுள் தக்கோர்க்கு வேண்டும் ஆதரவுகளை அரசாங்கம் விருப்புடன் செய்வதும் போற்றற்குரிய தாகும்.

பாஞ்சாலங்குறிச்சி வீர சகோதரர்களின் திருவுருவத்தை இன்று நாம் கற்பனை ஓவியங்களிலேதான் காண முடிகிறது. ஆனால், மருது சகோதரர்களின் திருவுருவங்கள் அவர்கள் வாழ்ந்த காலத்திலேயே அழகுமிக்க சிலைகளாக ஆக்கப்பெற்று இன்றும் காளையார் கோவிலிலும், குன்றக்குடியிலும், திருமோகூரிலும், நரிக்குடியிலும் காட்சி அளிக்கின்றன. இச்சிலைகளை மாதிரியாகக் கொண்டு அவ் வீர சகோதரர்களின் நினைவை நாடெங்கும் பரப்ப விடுதலை பெற்ற இந்தியா புதிய சிலைகளைச்செய்து முக்கிய தலைநகரங்களில்—பல்லோரும் கண்டு போற்றிப் பயனடையுமாறு தக்க இடங்களில்—அமைக்கவேண்டும். சிறப்பாகத்

தமிழ் நாட்டின் தலைநகரில், சென்னை அரசாங்கக் கோட்டை வாயிலில், பாஞ்சாலங்குறிச்சி சகோதரர்களின் உருவங்களையும், மருது சகோதரர்களின் திருவுருவங்களையும் மிகப்பெருஞ் சிலைகளாக வடித்தெடுத்து அழகுற அமைக்கவேண்டும்.

ஆண்டுதோறும் அக்டோபர் திங்களில் மருது பாண்டியரின் புகழை நினைவுகூறும் திருவிழாக்கள் தமிழகத்திலும் தமிழகத்திற்கு அப்பால் தமிழர் வாழும் பகுதிகளிலும் நடைபெற வேண்டும். சிறப்பாகச் சிவகங்கையிலும், மருது பாண்டியர் தூக்கிலிடப்பட்ட திருப்பத்தூரிலும், அவர்களுடைய சமாதிகளுள்ள காளையார் கோவிலிலும் அரசாங்க ஆதரவிலேயே ஆண்டுதோறும் நினைவு விழாக்கள் கொண்டாடப்பட வேண்டும்.

மருது பாண்டியரோடு தொடர்புடைய இடங்களாகப் போற்றப்படும் சிவகங்கை அரண்மனை, அவ்வூரை அடுத்துள்ள பொன்னுள் குளம், நரிக்குடிச் சத்திரம், சத்திரத்திற்குப் பின்னுள்ள மருது பாண்டியர் கோவில்கள், திருப்பத்தூரிலும் காளையார் கோவிலிலும் அமைந்துள்ள வீர சகோதரர்களின் சமாதிகள், காளையார் கோவிற் காட்டிலுள்ள குண்டடிபட்ட புளி—இன்னோரன்ன பிறவும் சரித்திரச் சிறப்புடைய சின்னங்களென இந்திய அரசாங்கம் கருதிப் போற்றிப் பாதுகாக்க வேண்டும். வாய்ப்புக் கிடைக்கும் போதெல்லாம் மக்களும் தலைவர்களும் சுதந்தர வீரர்களின் நினைவை அழியாது காத்துவரும் இந் நினைவுச் சின்னங்களை நாடிச்சென்று கண்டு மகிழ்ந்து போற்றிப் பணிய வேண்டும். மறைந்த சுதந்தர வீரர்கட்கு நன்றி செலுத்தி வீர வழிபாடு ஆற்றப் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்கும் சிவகங்கைச் சீமைக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தபோதெல்லாம் பாரத மக்கள் புனித யாத்திரை செய்து பயனடைய வேண்டும்.

*

ஏகாதிபத்தியத்தை—அடிமை வாழ்வை—ஆவேசம் கொண்டு எதிர்த்தவர்கள் என்ற முறையில் மருது சகோதரர்கள்—உலகமெல்லாம் போற்றத்தக்க மனித குலத்திற்கே பொதுவான சுதந்தர வீரர்கள். இந்திய விடுதலைப் போரைத் தொடங்கி வைத்தவர்கள் என்ற முறையில் பாரத நாடு முழுவதும் சிரந்தாழ்த்திப் போற்றத்தக்க சிறப்பு வாய்ந்தவர்கள். தமிழ்க்குடியில் பிறந்து தமிழகத்தை ஆண்ட தன்மான வீரர்கள் என்ற முறையில் தமிழ் மக்களின் நெஞ்சிலே கோவில் கொள்ளுதற்குரிய தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த பெருமக்கள். எனவே, உலகவர் என்ற முறையிலும், இந்தியர் என்ற வகையிலும், தமிழர் என்ற உரிமையிலும் மருதிருவருக்கு—பதினெட்டாம் நூற்றுண்டு கண்ட பழுதில்லா மாணிக்கங்கட்கு—மேற்கூறியவாறெல்லாம் உள்ளம் உருகி வழிபாடாற்றல் நம் கடமை.

பெரியமருதுவும் அவர்
காதல் மனைவி மீனாட்சியும்

குழந்தையுடன் பட்டத்தரசி
ராக்காத்தாள்

மருதரசரின் மற்ற மூன்று மனைவியர்

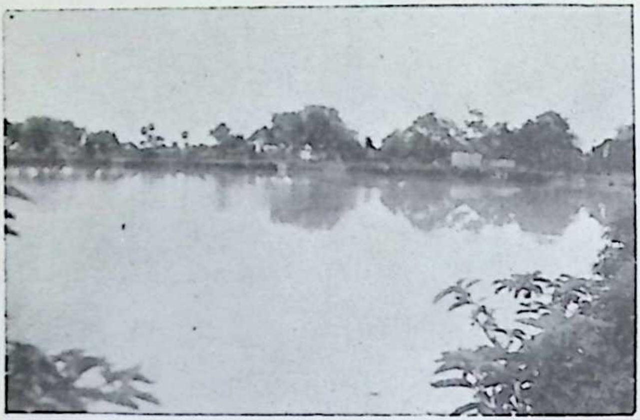
வீரமரணம் அடைந்த மருது பாண்டியரின் திருக்குமாரர்

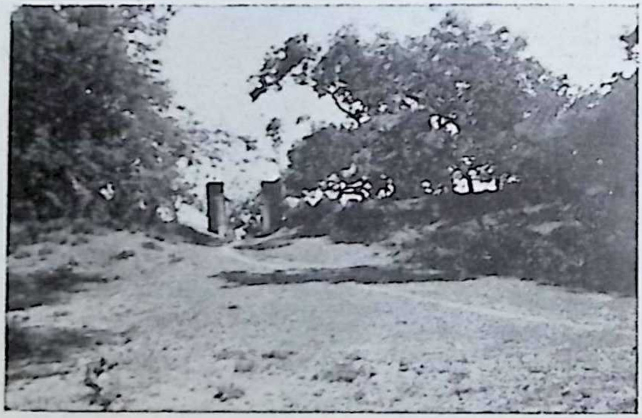
மருதரசர் வீற்றிருந்த
கருங்கல் சவுக்கை

சிவகங்கை அரண்மனையின்
ஒரு பகுதி

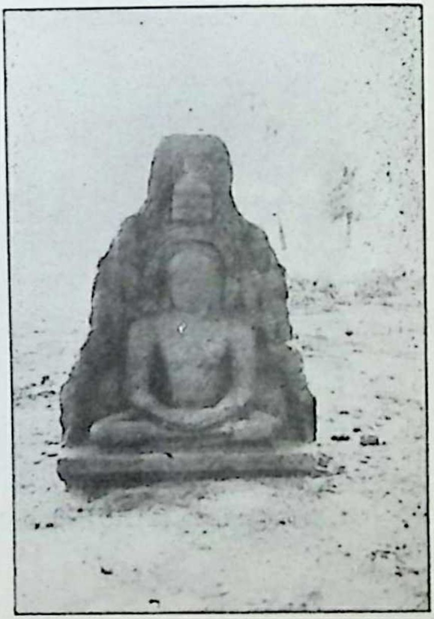
பொன்னுத்தாள் குளம்

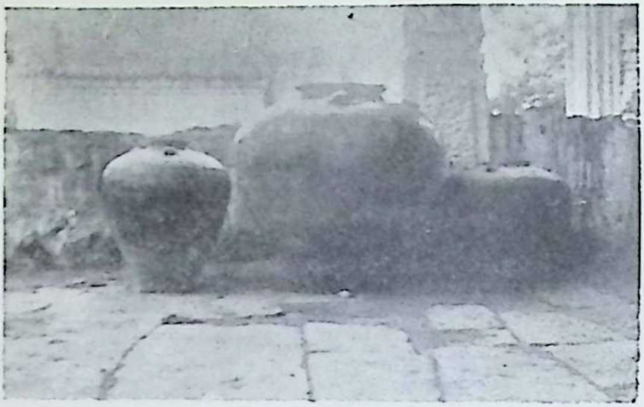
காளையார்கோவில் கோட்டை

திருமோகூர் கோவில்
கோபுரம்

முச்சக நிழற்றும் முழுமதி
முக்குடைக் கீழ் அமர்ந்த
அச்சுதன்

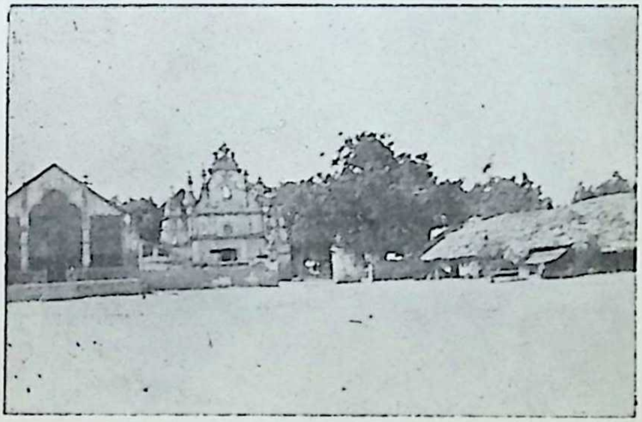
காளையார்கோவிலிலுள்ள மட்சாடிகள்

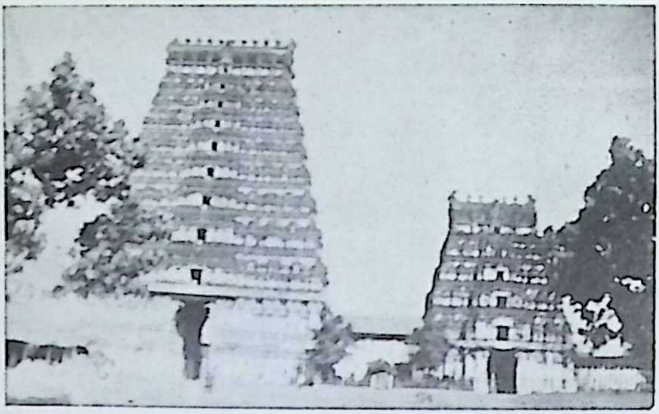
முக்குடை உடைந்த நிலையில் விளங்கும் அருகர்

முக்குளத்தில் உள்ள மசூதி

சருகணியில் உள்ள மாதாகோவில்

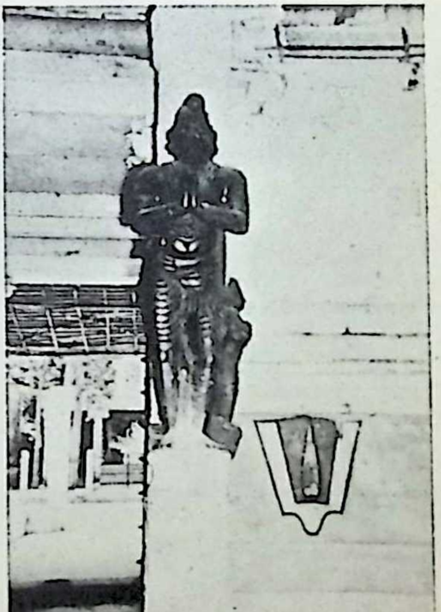
காளையார்கோவில் கோபுரம்

சிறுவயல் அரண்மனை

திருமோகூரில் உள்ள
பெரியமருது சிலை

திருமோகூரில் உள்ள
சின்னமருது சிலை

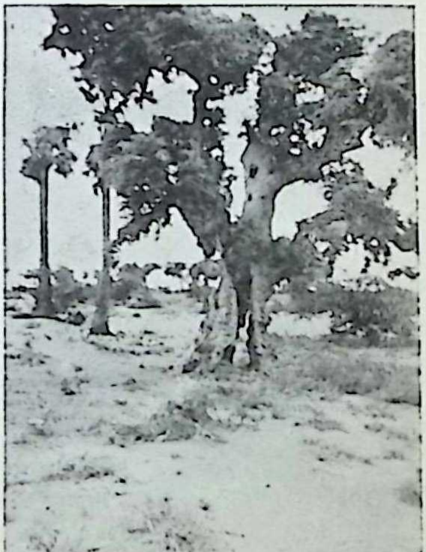
காளையார்கோவிலில் உள்ள
சின்னமருது சிலை

காளையார்கோவிலில் உள்ள
·பெரியமருது சிலை

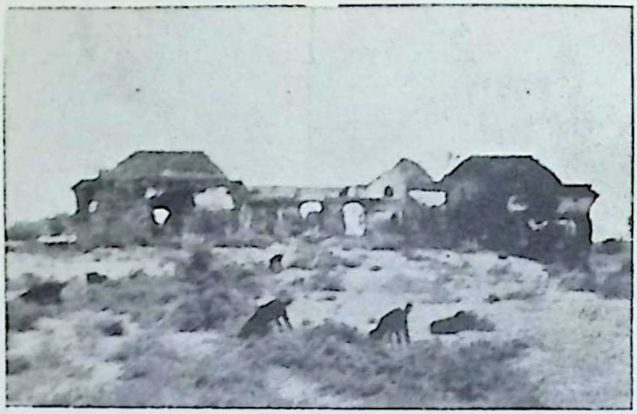

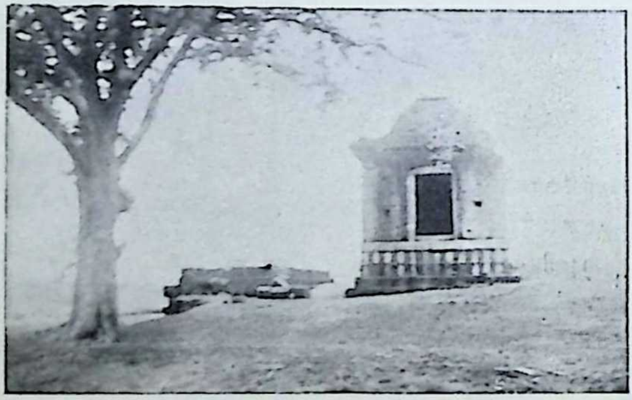
வீரக்குடியில் உள்ள
வெள்ளை மருது சிலை

காளையார்கோவில் காட்டில்
மருதரசரைக் காத்த
புளியமரம்

சிதைந்த நிலையில் உள்ள சிறுவயல் கோட்டை

மருதுபாண்டியர் சமாதி

பிற்சேர்க்கை

*எண் II

An extract from the book which contains a 'Summary of the expenses and Income of the Inam Sarakanei village from 1st September 1865 to 30 June 1941.

Accounts of the Inam Sarakanei Village.

Position: The Inam Sarakanei Village is situated in the new district of Ramnad some 19 miles east of Sivagangha & forms part of the Zamin of that name.

Origin of the Village: Rev. Fr. Rossi S. J. first settled at Maraneri, east of the present Sarakaneri a quarrel arose among the several castes of Maraneri and forced Rev. Fr. Rossi to leave the place. About the year 1750 he retired to the place which is now Sarakanei; built there a church and slowly the people of Maraneri came and settled round him. But the manibam granted to the church bears the name of Maraneri in the official documents.

Grant of the Manibam: The local tradition recites that towards the year 1780 a certain

---

* இக்குறிப்பினை யான் இந்நூலுக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் வண்ணம் உதவிய சருகணி ஆலயத் தலைவர்க்கும், அவர்க்குக் கடிதம் வாயிலாக என்னை அறிமுகம் செய்துவைத்த திருச்சிராப் பள்ளி செயின்ட் ஜோசப் கல்லூரித் தலைவர் மறைத்திரு. எராட். (Fr. Ehrhart) அவர்கட்கும் என் நன்றி உரியது.—ஆசிரியன்

Marudappa Servaran who after serving in the places of Ramnad and Sivagangha had taken hold of the Zamin of Sivaganga made to the church of Sarakanei for its maintenance the grant of the cramam of Maraneri as a manibam. Anyhow, the patayam or donation deed on a Copper sheet, is signed not by him, but by the then Zamindari of Sivagangha, Periya Udayar Tevar. It is dated *23rd December 1800 A. D.** The priest incharge at that time was Arulandarswami, who had come from Goa in 1788. Periya Udayar Tevar confirmed his donation by a letter of the same date in which he declares that he has given as a sarva manibam to the church of Sarakanei the village of Maraneri............

எண் III

Extracts from 'Papers Relating to Poligars War of Tinnevelly District' published in 1914.

(1)

Translation of an oleh from the Mittadar of Comery and Pappangulam to the collector, dated 20th February 1801; Received 23rd.

After the usual compliments I have, since the disturbance of the rebels of Panchalamkurichi had taken place, laid the strictest injunctions on the whole of the village cawalgars in both taluks, as well as on the monigars of Makgaunaums to be always on the look out if any communication is

---

* பார்க்க : இந்நூல் முன்னுரை.

kept between Shivaganga and Panjalamkurichi and to secure such person or persons as may be of a suspicious character—and to bring him or them immediately to me—I on my part was also day and night attentive. Whilst we were thus attentive a man having in the evening of the 19th entered the village Mulakarapathi (of Mundalamanikam Durmasenam in Comery). His appearance, having given the Cawalgar much suspicion by his enquiry of the price of dry grain and bullocks as if he wanted to purchase he was secured and brought to me. I thereupon questioned him who he was, of what country and where he came, etc. He replied I am a traveller and came to purchase some dry grain, but upon a private interrogation he answered as follows :—

'In the Shivaganga country I was in the service of Shevattu Tambei employed as a peon bearing musket. Soobien who was attending on Shevattu Tambei was ordered to proceed to Panchalamkurichi and I and ten of my men to accompany him and to obey his orders. On our arrival at Moolakarapattai village in comery one of the men was stationed there as Tappal man, to the south of which I was stationed at Tappalaykarah, another at Mootoputti near Nadicaud in the road to Naglipore and with the remainder seven men Soobien proceeded to Panchalamkurichi bearing strict orders to convey to the Aramanier (the Sherogar of Sivaganga) at Seruvayal the olehs he will send to Panchalamkurichi. I accordingly

remained in a secret manner at Tappalakareh. On the 19th the Tappal man from Mootupatti brought and delivered to me an oleh which I conveyed to Moolakarapatti but not finding the Tappal man at the place, I went to the village in order to enquire of him, when I was observed and secured by the Cawalgar of the village who brought me hither, the oleh from Panchalamkurichi I have concealed."

In consequence of this discovery, I desired the prisoner to give me a declaration in writing of what he stated, which he did. I then sent for the oleh and without looking into it despatched it to the presence. The prisoner I have sent to Ramnad with fetters on his hands. I have also sent proper persons to secure the other two Tappal men with secrecy and if secured shall report without delay.

(2)

Translation of an oleh from the Vakeel of Shivaganga named Soobier at Panchalamkurichi to the Sherogar at Siruvayal, dated 18th February 1801.

Many blessing from Subbier attends the Aramanier.

Until the 18th February I am very attentive to the orders, I arrived at Panchalamkurichi saw Shevattiah and having enquired into the affairs of this place they observed to me as follows:

Considering ourselves as natural sons of the Aramanier (the sherogar) we had formerly attended his presence. By that favour as the present time had given us hopes of succeeding in our enterprises. We have, placing entire confidence in them, thus far effected our object and wait to be responsible for whatever may hereafter happen.

(3)

Extract of a letter from the Tahsildar of Naglipoor, dated 21st February 1801—received 22nd.

....

I have this day received information that a Brahmin belonging to Mardopah Sherogar, accompanied by six persons had arrived yesterday at Mawillodah village of Ettapore situated near Caudalgoody, from whence they proceeded by the route of Velattikulam, a circar village, to Panchalamkurichi.

Extract of a letter from the same dated 26th—received 28th.

In my letter of yesterday I mentioned the people belonging to Murdopah Sherogar were arrived at Caudalgoody. I now hear they have left that place for Panchalamkurichi.

* * *

(4)

Translation of an oleh from the Amildar of Commery and Pappankulam taluks to the Collector,

dated 1st March but despatched the 2nd—received the 4th.

....

"The brother of Chinna Mardoo of Shivaganga is now removed to his chattram at Nargoody. Whatever may hereafter happen I shall not fail to report regularly.

....

* * *

(5)

Translation of a letter from the Amildar of Oroor and Cottapatanam taluks to the Collector, dated 18th March—received 23rd 1801.

Reporting as follows:—Swamy Sherogar has this day reported to me for certain intelligence that his man whom he sent with instructions to mix himself secretly with the Mardoos people and to discover the news there, returned and communicated to him as follows:—

'That five or six days ago when the Mardoo was diverting himself with the fighting of cocks his private tappal arrived with a letter from his man acquainting him that the collector has represented against him to Madras as the instigator of the Panchalamkurichi and Milappan's rebellious disturbances in conformation of which an olai from Panchalamkurichi to him had been intercepted etc. In consequence of which the Murdoo had written

to certain gentleman at Madras who are his supporters informing as follows:—we are the children of the company and as such remain paying our tribute conducting ourselves in obedience to the collectors order, notwithstanding which the collector designs to divert us of our Pollam; this being his object he is unjustly representing against us. If we have behaved so faultly let it be proved to the Dorch (or gentleman) at Trichinopoly and to the Colonel at Tanjore and if they upon proper investigation represent us as guilty of criminal conduct we shall submit to such punishment as may be pronounced against us. Moreover this collector has since his arrival assumed all the Pollams. So long as he remains here he will doubtless also represented our Pollam. Therefore should a detachment march against us we are determined to sacrifice ourselves.

....

* * *

(6)

Letter from S. Lushington, Esq., Collector of Tinnevelly. To-William Petric, Esq., President, and member of the Board of Revenue.

....

But such is the arduous nature of the work and the immence extent of jungle in the Shivaganga country, as you will judge from the accompanying

sketch of it, that it will require the fullest support of Government to complete their destruction even within a considerable number of years. The jungle of Callaicoil is from 11 to 12 miles across in every direction, with no villages or cultivation breaking the continuity of it on any side—Callaicoil itself is nearly centrical. The other jungles are contained and irregular from Mana Madura on the south running up by the westward and north to Shencottah and Shangarapoy and on the north and west sides large villages stretch deep into the jungle but no correct judgement can be formed of the extent of the woods until they have been regularly surveyed. The trees which grow in them are of the hardest nature, and it often happens that after the trunks of several have been cut asunder they are still supported in an upright position by the creepers which bind them together and the thick underwood surrounding.

* * *

Indulgence only swells the arrogance of the subject and no concessions can bind his attachment not even the triumphant issue of the campaign in Mysore could dispel the information from the minds of the Southern Poligars, for in the midst of our victories their licentiousness was as intolerable as at any former period.

* * *

....

எண் IV

Mr. Lushington's Report on Ramnad

24th December 1800

....

When Shashevarna Tevar died, he was succeeded by his son Muthu Woolaga Tevar whose refusal of Tribute to his Highness the Nabob of the Carnatic was the provocation which led to the equipment of a large army for his reduction as well as for the punishment of Ramalingam Satupattai of Ramnad who alike resisted the demand. Moottoo Woolaga Tevar was slain by a cannon ball in the Fort of Callayarcoil, and his surviving widow (the Heiress recently demised) fled with her daughter to Verupatchee accompanied by the Predauni of her late husband and several of her relatives where they were also joined by two servants of the old Raja named Vella Murdoo and Chinna Murdoo the one his dogkeeper, the other his betel bearer.

These two men upon the death of Predauni which happened about six months after their flight from Shevaganghа, took the lead in the Ranee's affairs, and when Hyder Ally fell upon Arcot at the commencement of the war of 1780, the younger Murdoo now Shervagar of Shevagangah having obtained from Syed Sahib, Tippoo's Killadar of Dindugal, a small force of Horse and Foot desolated and burnt the Nobob's villages to the very gates of Madura, and entered the Shevagangah

country. His Highnesse's force inadequate and badly disciplined could form no resistance against so formidable an erruption, and as his civil management had won little of the affections of the people, they crowded to the standard of Rani, whose behalf the two Shervagars professed to act and the whole country was completely brought under their subjection.

The attack of Hyder was the signal for revolt in the Ramnad country where different Marava leaders found no difficulty in totally destroying an authority which even in peaceable times was not of energy to maintain its purposes against the struggle of a people in the rudest state of civilization, and whose unbroken spirit of independence anxiously waited for an opportunity of asserting itself.

....

24th December 1800. (Sd.) **S. Lushington**

எண் V

(1)

To

The Secretary to Government

In the Revenue Department.

Sir,

The wife of the late Rajah Peria Marudoo of Sivaganga having represented to me her distressed situation since the death of her husband, I am

induced to submit her case to the favourable consideration of the Right Honourable the Governor in Council from a conviction that she is fit object for charity. Adverting to the rank this woman formerly held it appears but just that some provision should be made to secure her against want and as she has no allowance from the present Zamindar, I would beg leave to recommend that a pension of 40 Pagodas per month be paid to her from the treasury in the same manner as provision has been made for the family of Sadoopathy, late Poligar of Ramnad, who receive an allowance of Rs. 1,200 per month.

Tirumangalam, (Sd.) **George Parish,**
23rd May, 1806. *Collector.*

(2)

Proceedings of the Madras Government

To

The Collector in the Zillah of Ramnad, etc.

Sir,

I am directed by the Right Honourable the Governor in Council acknowledge the receipt of your letter of the 23rd ultimo and to acquaint you, that His Lordship in council has been pleased in consideration of the circumstances which you have stated, to confer on the widow of the late Peria Marudoo a pension of forty Pagodas per month,

during her life and to desire that you will accordingly cause that sum to be paid her monthly.

2. His Lordship in council directs me at the same time to remark that you have omitted to mention the name of the widow.

Fort Saint George, (Sd.) **E. C. Greenway,**
7th June, 1806. *Secretary to Government.*

(3)

To

The Secretary to the Government,
In the Judicial Department.

Sir,

I have the honour to forward translation of a petition presented to me by Thangam and Audi-veera-Lakshmi, daughters of Peria Marudoo Shervaigar formerly Zamindar of Sivaganga, soliciting for the continuance of the pension of 40 Pagodas per month granted to their deceased mother under the sanction of Government, dated 7th June 1806.

The family consisting of 4 daughters 1 & 2 wife, 5 grandsons, 1 grand-daughter and 25 servants and dependants as stated in the petition are without any means of support.

Anuppanady, (Sd.) **R. Peter,**
11th May, 1821. *Collector.*

எண் VI

(1)

*Colonel. Agnew's letter to the Zamindar of Sivaganga

To

Muthu Vijaya Ragunatha Peria Udaya Tevar,.
Zamindar of Sivaganga.

I have received your letter. I am sorry that you are exposed to inconvenience from the litigious conduct of Shenkuli Servaigar, but I do not think the Judge of the Zillah of Ramnad can or will take cognizance of any suits instituted in the name of the heirs of the Vella Marudu's or Chinna Marudu's or of any of that family who were declared rebels and in that part, executed as such.

By their Rebellion, their property was forfeited and in succeeding to the rights of your family which that of Chinna and Vella Marudus had wrongfully assumed, you also succeeded of right to the property that had amassed during their usurpation and what they forfeited by their rebellion was assigned to you. The said Zamin will, however, be restored to the heirs of Vellai Marudu, one hundred years hence and this has been communicated to the Honourable Company's Government.

This is my opinion, but. I have now no right or title to interfere on any matter of property or administration on Sivaganga.........

(Sd.) **P. A. Agnew,**
Madras, 28th, Dec. 1804.

(2)

*Colonel. Agnew's Letter to the Chief Secretary to Government of Madras

To

The Chief Secretary to Government,
Madras.

Sir,

I have the honour to submit for the information of the Honourable Company's Government my opinion expressed in my reply to the letters received from time to time from Muthu Vijaya Ragunatha Peria Udayah Tevar, Zamindar of Sivaganga that the said Zamin will be restored to the heir of Vella Marudu one hundred years hence.

I have the honour to be,
Sir,
Your most obedient Servant,
(Sd.) P. A. Agnew,
Madras, 28th Dec. 1804.

---

* இவ்விரு கடிதங்களையும் துணையாகக்கொண்டு சீமை உரிமை குறித்துத் தொடரப்பட்ட வழக்கில் உயர்நீதிமன்றத் தலைவர் திரு. குமாரசுவாமி சாஸ்திரியார் 1929-ஆம் ஆண்டில் வழங்கிய தீர்ப்பின் வாசகத்தின் ஒரு பகுதி வருமாறு :—

'......................Reading these two letters, it seems to me that it was Col. Agnew's opinion as to what ought to be done...........There is however no evidence that the government accepted this opinion or acted upon it.'

எண் VII

An extract taken from the History of the Madras Army

(Page 400)

List of Arms collected in Tinnevelly, Shevaganga, Ramnad and Dindigul, dated 7th March 1802.

Small guns	45
Swivels	1,233
Ginjals	82
Firelocks	6,164
Matchlocks	9,955
Pistols	587
Musket and pistol barrels	1,181
Pikes and spears	35,878
Pike and spear heads	2,412

N. B—About 12,000 swords and daggers, 1,000 bayonets, 1,000 bows, 10,000 Collery weapons.

Palamcottah,
7th March, 1802.

(Sd.) **P. A. Agnew, Lieut.-Col.**
Commanding Detachment.

பிற்சேர்க்கை

எண் : VIII

பின்வரும் பாடல் முத்துவேலுக்கவிராசர் என்பவர் சென்னையிலிருந்த நவாபுவின் மந்திரி இராமசாமிப்பிள்ளைக்கு எழுதியசீட்டுக்கவி :

நாற்பத்தெண்சீர் ஆசிரிய விருத்தம் :

புனிதமிகு நாற்கவி விலாசன்மெய்த் தவஞான
பூரணன் சைவாகமப்
பொக்கிஷம தானசங் கரலிங்க முனிவனிரு
பொற்பதந் தம்மைநிதமும்
போற்றிசெய் முத்துவே லாயுதக் கவிராச
பூபன்வர விட்டசனது
பூமண்ட லாதிபதி யசரது நபாபகம்
பூரணம தாகமெச்சும்
புரவல குபேரபாக் கியராம சாமிநற்
புண்ணிய னெதிர்ந்துகாண்க :
புகழான நமதுசுய கரமெலாங் கேளுமற்
புதமான தென்குழந்தா
புரியிலகு துரைமுத்து வடுகநா தேந்தரான்மகிழ்
புவனமுழு தும்புரக்கும்
பூபாலன் விசுவைவளர் மருதுபாண் டியராச
போசனுயர் சமுகமதனிற்

கனதைபெறு பஞ்சலட் சணவிதகூண நலங்
கமழும்வே தாந்தவாரி
கரைகண்ட முகில்சுப்ர மணியவிற் பனவசீ
கரனென்று மிலகியவிலக்
கணவிலக் கியகற்ப னைச்சொக்க நாதக்க
விச்சக்ர வர்த்தியென்றுங்
கருங்குளஞ் சங்கரநா ராயணவ தானிமரு
கன்சொக்கு பூபனென்றுங்
கல்விப்ர சங்கிசர்க் கரையுதவு சாந்துக்
கவிச்சிரோ ரத்னமென்றும்
தலைமுற்று வித்வசனர் துதிமுத்த மிழ்க்குமதி
காரியுப காரிசகல
கலைநிபுண நாகலிங் கேந்த்ரனென் றும்மதுர
கவியனந் தகவியென்றுங்
கலைமதங் கொண்டிடு சவாதுக் கவிச்சரப
காம்பீர்ய துங்கனென்றும்

மனமது சபைக்குண்மலை யாமற் சபாசென
வழுத்தும்வெண் பாப்புலிக்கா
வலனென்று நீடுபொன் னங்காலி ஞரென்றும்
வளரிலக் கணவிளக்க
மாசிலா மணியெனும் பண்டார மென்றுநல்
வாக்கியா விடைநாதநா
வலனென்று மிதிலைநல் லூரினெடு செவ்வூரில்
வருகவிஞ ரென்றும்வாணி
மருவுகொன் றைக்குளத் தண்ணாவி யாரென்றும்
வளமிகக் கண்டுகொண்ட
மாணிக்க நாட்டினில் விளங்கிய தமிழ்ச்சிகா
மணியெனும் பெரியமுத்தா

மாரியப் பக்கவிஞனென் றுநதி குலசைவ
மணிதிருப் புத்தூர்வளர்
வாலசரஸ் வதியெனது பாட்டனென வுயர்முத்து
மாரியப் பேந்த்ரகவிஞர்

எனவுமே பெயர்பெற்று முத்தமிழ கத்தியற்
கெண்மடங் கதிகமானோர்
இப்படிக் கவிவலவர் பதினுயி ரம்பேர்க
ளிவர்கடமிலொரு சிறியன்யான்
ஏதவிடம் விட்டுவெகு தூரதொலை தனில்வந்த
தென்னெனினிவ் வுலகமதனில்
எமதுதுரை யோரச ராசர்கள்சி ரோன்மணியெ
னத்துதித் தவர்கள்சமுகத்
திலகுபிர பந்தகவி வாலசரஸ் வதியுநா
மெனவுநற் பெயர்செலுத்தி
யாவரும் புகழவே செயவிருது பெற்றிடவு
மியல்பாக வந்தேனலால்
இல்லாமை யால்வந்த தன்றுநீ தமிழறிந்
திரவலர்க் குதவுதாரன்
என்னவா லுனைநாடி வந்தனன் கீர்த்திநித
மிலகநிதி யருள்புரிவையே !*

எண் : IX

பின்வரும் பாடல், முத்துவேலுக்கவிராசரால், முற்கவிக்கு நவாபுவிடம் சிவிகை முதலான விருதுகளுடன் பரிசு பெற்று மீண்டு ஊர்வந்த பின்பு நான்குவருட காலந் தமது சபைக்குக் கவிராயர் வரவில்லை என்று சர்வமானியமாக அளித்திருந்த பூலாங்குண்டு என்னும் கிராமத்தை தீர்வைக்

---

*பார்க்க : மயூரகிரிக்கோவை (1908) பக்கம் - 17-18.

கிராமமாக்கிவிட்ட மருது பூபதியை, நோக்கிமீட்டும் கிராமமும் சிவிகை தாங்குபவர்கட்கு மானியமும் கொடுக்க வேண்டு மென்று பாடிய பாட்டு :

ஞாலமதி லுயர்கின்ற சிவகங்கை யாசுநிலை
நாட்டிய கிரீடியான
ராஜேந்தி ராஜெயம் ஜெயம்விசய மேவுரகு
ராமா ஜெயஞ்ஜெயங்கன்
ஞமருது பாண்டிய துரையே ஜெயஞ்ஜெயமென்
நலமகிழ்ந் தினிதுகேண்மோ :
நாலுவரு டஞ்சென்ன பட்டணத் தசரது
நவாபுசாய் பவர்கள்சதிரில்
நதிகுலா திபன்ராம சாமிபூ பதிசயவி
ஞற்சிவிகை வெகுமதிகளும்
நலமுறப் பெற்றுமவி டத்துப்பிர புகணேய
நயமுற்று மிவ்விடம்வர
நாடிமூட் டைக்காரர் சத்ரம்வந் தோமன்றி
ராத்திரிப் பெட்டியுடனே
நகைவகைவ ராகனுள தைப்பிரா மணரிருவர்
நலியாது கைகொண்டுமப்

பாலவர்க ளும்போயி ஞர்யான்வி ழித்ததைப்
பார்த்தவுடன் மனதுகவலை
பாய்ந்தவர்க ளைத்தேடி யுங்காண்கி லாமலிது
பகவசங் கற்பமென்று
பாதைகூ டிப்புதுச் சேரிதனில் வந்தியான்
பரிதபித் திடும்வேளையிற்
பசியுறு குழந்தைகட் கனையெனவும் வாடியப
யிர்க்குமழை மாரியெனவும்
பாவாண ருக்குதவு கற்பதரு புதுவையம்
பதியாதி பதிதன்செயம்

பதியமர சிம்மமக ராஜசமு கஞ்சேது
பதிமற்று முளவர்சாதம்
பரிவுற்று மேவதிக விருதுபெறு கங்கைகுல
பாக்கிய சிலாக்யதமிழ்விற்
பன்னன்முன் முளைவாரி யன்னவன் மேழிப்ப
தாகையன் பூமிபாலன்

வாலமத ரூபசுப ஞனந்த ஞனசெய
மாலென்னை யுனதுசமுக
வாசற்ப்ர பந்தகவி வாலசரஸ் வதியென்ற
மாத்ரமே வரவழைத்து
மாதயவு செய்ததா லவன்மீதி யானுமொரு
மயிலிசைத் தூதுசொல்ல
மனமிக மகிழ்ந்ததிக வெகுமதிகள் செய்திந்த
வையமதி லுமதுதுரைபேர்
வளரவே புகழைமேன் மேலுமே துதியுமென
வண்மைமொழி கூறவேயவ்
வரிசைபெற் றவனைமிக வாழ்த்தியே தில்லைநகர்
வந்துபொன் னம்பலத்தில்
மருவுநட ராசனைத் தெரிசனஞ் செய்துநல்
வழிமார்க்க மெய்திவிரைவாய்
வளமிகுந் திரிசிரபு ரத்தில்முத் துக்கிருஷ்ண
மாலுதவி கொண்டுமிப்பாற்

கோலமிகு தென்திருப் புத்தூரில் வந்துநங்
குலதெய்வ மாகியருளே
குடிகொண்ட காசிவயி ரவமூர்த்தி யிருபதங்
கும்பிட்டி றைஞ்சியெனது
குருவான ஞானசங் கரலிங்க மாமுனிக்
குரிசிலைம னத்துள்வைத்துக்
கோகனக மலரலரும் வாவிதனி லேபசிய
கோட்டியும லர்ந்தனெனயான்

குணமுற்ற தமிழ்வித்வ சனருற்ற வுயர்முக்ய
கொலுவுனது சமுகம்வந்து
குழவிதாய் முகநாடு மதுவெனக் கருணைபொழி
குளிர்முகம தனைநாடினேன்
குலவுசிவி கைக்கதிக விருதுமும் பளமுங்கொ
டுத்துமுன் னிலைமைபூலாங்
குண்டுவய லுந்தந்து மென்றுநின் றயவுளங்
கொண்டெனைக் காத்தருள்வையே !*

†எண் : X

மருதரசர் - சங்கரலிங்க முனிவர் - காடன் செட்டி ஆகியோரின் புகழ்போற்றும் மயூரகிரிக் கோவைப் பாடல்கள் :

1. **பூ**மேவு பொற்பிடி சிங்கங் களிறம் புலிபசும்பூங் [றதால்
காமேவு மான்கொண் டொருதோகை யன்னத்தின் கண்ணுற்
தேமேவு முல்லை மருதேந்த்ரன் போற்றுஞ்செவ் வேள்கமல
மாமே வியகுஞ்ச ராசனச் சோலை மயில்வரைக்கே. க

2. தூண்டிய வாசியும் வாழும் பதமுஞ் சொலிற்றகரார்
வேண்டிய நல்கு மயிலார் மயில்வரை மேன்மருது
பாண்டியன் பொய்கையுங் கீழ்பாற் சவுக்கையும் பைம்புயல்கள்
ஈண்டிய காவு மினிப்பா ரினிப்பா ரிதழமுதே ! கஉ

---

*பாக்க : மயூரகிரிக்கோவை (1908) பக்கம். 18-19.

† கிடைத்தற்கு அரியதாக உள்ள இம் மயூரகிரிக் கோவையின் அச்சுப் பிரதியை யான் பயன்படுத்திக்கொள்ள அன்பு கூர்ந்து உதவிய காலஞ்சென்ற தமிழ்ப் பெரியார் - மகாமகோபாத்தியாய - டாக்டர் - உ. வே. சாமிநாத ஐயரவர்களின் அருமைப் பேரர், உயர்திரு. க. சுப்பிரமண்ய ஐயர் அவர்கட்கு யான் மிக்க நன்றி பாராட்டும் கடப்பாடுடையேன்.

—ஆசிரியன்.

3. இந்திர ஞாலவை யம்போன சேனையை யெஃகின்வரத்
தந்திரஞ் செய்த முருகேசன் பொன்மயிற் சாரலிஃ
தந்திற் சரவண மீது மருதுந ராதிபதி
சிந்தையிற் செய்த திருக்குள மீதிவண் சேர்விடமே. கூக

4. மருது நராதிபன் றாமரைப் பொய்கையின் மற்றவனே
கருதிய வாயிரத் தூண்மண்ட பத்திற் கடம்பணிவேள்
வருதிசெய் தோகை மலையி லரச வனத்தினிதம்
பருதியை நோக்கு மலர்போற் கிளிசென்று பார்ப்பதென்னே. அஉ

5. சுரமெது கந்தன் மயூர கிரிக்குத் தொடர்ந்தசரி
சரவணத் திற்கெது வாரி யெதுதிருச் சன்னிதிக்கே
அரச வனத்திற் கெதுபட்ட மத்தம்வை யாபுரிக்கே
துரையு மருது துரைசெய் தடாகத்துக் சோர்நெறியே. ககஅ

6. விரும்பு கவச மருது மகிபதி வேண்டியிட
வரும்பிய வோகை யயில்வேலன் றோகை யணிவரையீர்
குரும்பை முலைப்பெண் பொருட்டாக வீசனுங் கூட்டுடனே
கரும்பினை மாய்த்தில னீர்மாய்த்த னல்ல கருத்தல்லவே. கருந

7. நினைத்த மருது மகிபதி நெஞ்சி னிறைந்து தொல்லை
வினைத்திரண் மாற்றிய கந்தன் மயில்வரை மென்கொடியே
தினைப்புனத் தேபெரு மான்சாரி வந்த திறமறிந்தா
லுனைப்பிள்ளை யாக்கி யெனைக்கள்ள னுக்குவ னுன்னனையே. ககூசு

8. பூவேந்தன் போற்றுங்குன் றக்குடி வேளருள் போற்றிப்பெற்ற
பாவேந்தர் சொல்லு மருது மகிபன் பவனியைப்போற்
றேவேந்தி ராவெச் சரிக்கையென் றூர்செழு மாப்பலவார்
மாவேந்தன் சந்தனம் பார்புன்னை நீழலில் வைகுவமே. ககூஅ

9. வள்ளி மயில்சேர் மயின்மலைக் கேமரு தையன்செய்த
வெள்ளி மயிலை விரும்புங் குகனருள் வேந்தன்மறந்

தெள்ளி மயிலிலென் பொன்மயி லைப்புணர்ந் தேகினும்போற்
புள்ளி மயிலின் மேமற வீரன்பு போற்றுதலே. உ00

10. மைப்பார் புகழு மருது துரைவேண் மயில்வரைமேற்
றைப்பூசத் தேரில் வரச்செய் வதுமன்ன தானஞ்செய்யு
மப்பூ மியுங்கண் டிடவர லாமென் றறைவருமே
லெப்பூ சலுமுண்டு மைப்பூச லுண்டெனி லேதமின்றே. உஎ௩

11. தூண்டிய தேரே றினர்மயில் வெற்பர் துரைமருது
பாண்டிய னுந்தேர் வடந்தொட் டனன்விருப் பாகுமுன்னை
வேண்டிய மன்னர் வருவார்வை யாபுரி மென்கரைமேற்
றீண்டு திருவா சேயிட மாவந் திருவரசே. ௩0௪

12. அருணிதிப் பாலினு மேற்பா ரினுமறி யாமையினுன்
மருது துரைபணி சேந்தன் மயூர வரைத்திருவே
யிருவரை யேந்தி யொருவரை யுட்கொண் டிருந்தவளோர்
வரைதலை மேற்கொண் டனளென்று வெஞ்சொல் வழங்கினரே.
௪0எ

13. வேண்டும் விருந்திட் டுறுதிகள் கூறிய வேண்மருது
பாண்டியன் பக்க மிருக்கக் குறைகள் பணத்திலுண்டோ
தாண்டு மயிற்பரி யான்றோகை வெற்புந் தமிழ்மதுரை
யாண்டவன் றேசமன் றேவட மேரு வகன்றிலதே. ௫உ௪

14. வருமுனென் கைமந்த்ர வாளாய் வரல்கண்டு மற்றவன்கைத்
தருகின்ற வாளென வாகுநின் கண்ணெனச் சாற்றுகின்ற
பரவையுண் மேக முருகன் மயில்வெற்பிற் பாவலர்க்குத்
துரைமரு தேந்த்ரன் றரல்போற்பொன் மாரி சொரிகின்றதே.
௫௩௫

15. கையன்றி மெய்யறி யான்கொடைப் பாலிற் கவிஞர்தம்பான்
மெய்யொன்று சங்கர லிங்கத் தபோநிதி வேண்டுஞ்செவ்வேண்
மையொன்று தோகை மலைமயி லேமன் மதன்சமரி
லெய்யென்று வேலெறிந் தென்னை பாமுக மெய்தினையே. எ

16. சேனா பதிக்கம் விறல்வாகுக் கிந்துதன் செய்கையெல்லா
மானாத சங்கர லிங்கத் தபோநிதிக் காக்கியவே
டேனார் மயில்வெற்ப ரஞ்சனம் போட்டிலர் செங்கையிலே
பானாறு முன்சொற் பொருளெடுத் தார்பொன் பலகொடுத்தே. ௪௭௯

17. நல்லதண் ணீரள்ளி யுண்ணா தவரில்லை நன்மலரை
யெல்ல வருமுடிப் பாரத னாலென் னிரங்குதனீர்
கல்விகொள் வேண்மயில் வெற்பி லிருவருங் காடன்செட்டி
செல்வ மணிமண் டபப்படி பார்த்துத் திரும்பினரே. ௪௦௨